

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

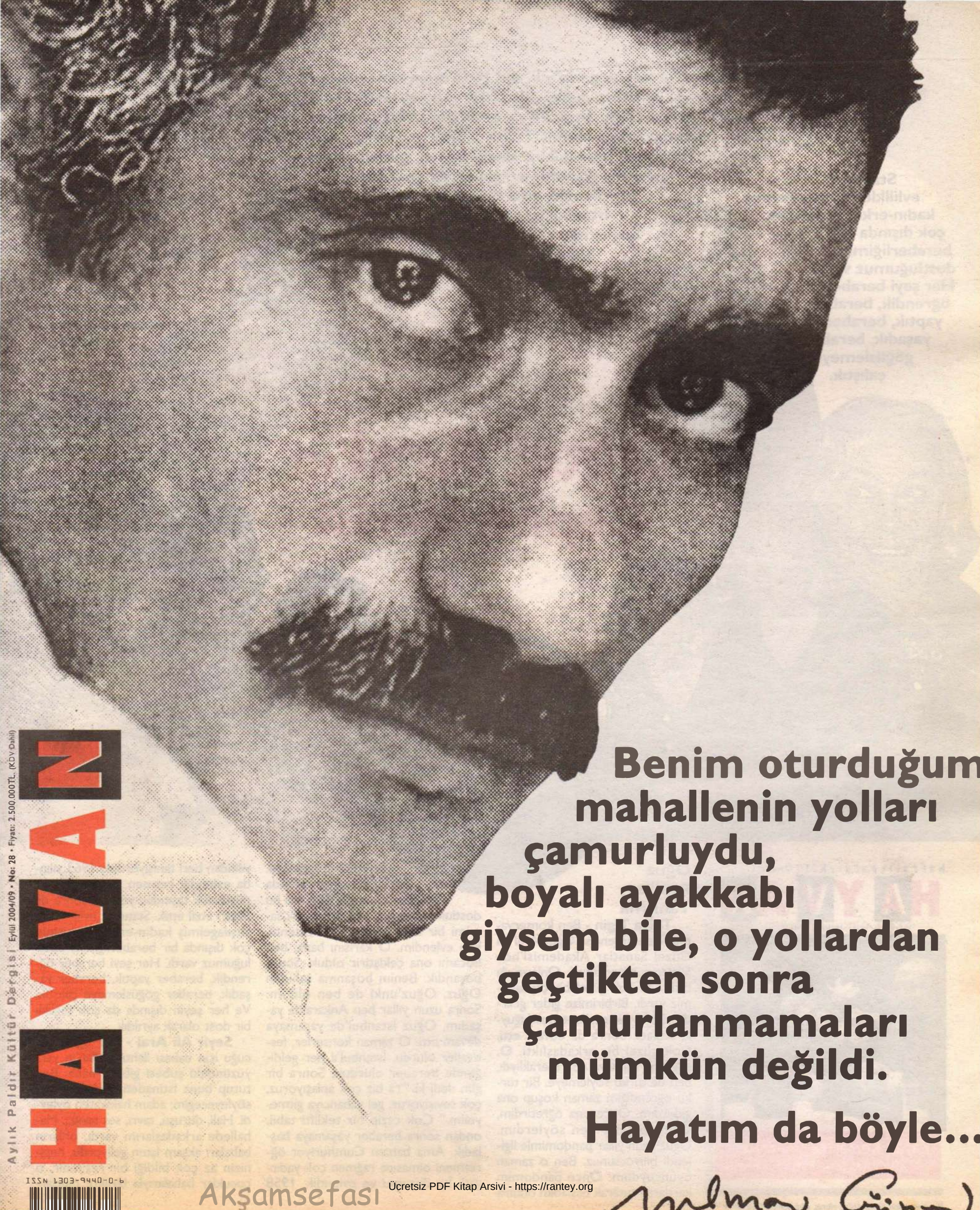
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Benim oturduğum
mahallenin yolları
çamurluydu,
boyalı ayakkabı
giysem bile, o yollardan
geçtikten sonra
çamurlanmamaları
mümkün değildi.**

Hayatım da böyle...

İsmail Akın

HAYVAN
Aylık Paldır Kültür Dergisi Eylül 2004/09 • No: 28 • Fiyatı: 1.500.000TL. (KDV Dahil)

ISSN 1303-9440-0-6

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onlar, Oğuz Aral'ın 'cephe gerisi'ydi. Biri tiyatronun altın yıllarında çeşitli oyunlarda başarıyla oynamış, dublaj sanatçılığı yapmış, on filmde oynamış ve bir gün sırf oğlu Seyit Ali'yle anneliğin tadını çıkarabilmek için sanat hayatını bırakmış Tolga Tigin; diğeri ise Oğuz Aral'ın 'hayattaki tek rakibim' dediği ve her zaman yeteri kadar ilgi gösteremediğini düşünüp üzüldüğü biricik oğlu, gitar hocası Seyit Ali.

İstanbul'un yağmur sularıya boğuştuğu kederli bir öğleden sonra buluşup geç vakte kadar konuştuk.

Standart evliliklerin, alışlagelmiş kadın-erkek ilişkisinin çok dışında bir beraberliğimiz, dostluğumuz vardı. Her şeyi beraber öğrendik, beraber yaptık, beraber yaşadık, beraber göğüslemeye çalıştık.

Her oğlan çocuğu için babası ilahdır. Allah'ın yeryüzündeki şubesi gibidir baba. Ben tutup buna istinaden başka bir şey söyleyeceğim; adam hakikaten öyleydi.

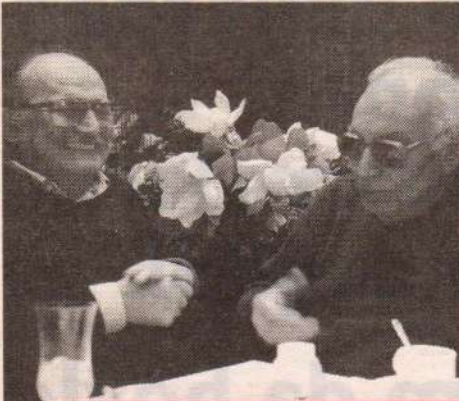
Oğuz Aral'ın Cephe Gerisi

haftalık paldır kültür dergisi

HAYVAN

14 Şubat Cuma - 12 Eylül 2004 / 01 - Fiyatı: 100.000 TL (KDV Dahil)

Yaşar Kemal ile Oğuz Aral
HAYVAN için Buluştular

Oğuz Aral'la Tanışma

Tolga Tigin - Ben konservatuar bale öğrencisi, Oğuz Aral da Güzel Sanatlar Akademisi'nde Süsleme öğrencisiydi. Onların da bizim de çok güzel bir çayhanemiz vardı. Birbirimize gider gelirdik. Böyle bir çayhane dostluğuyla başladı. Sonra da devam etti. Çok güzel bir arkadaşlıktı. O, bağlama çalmaya çok meraklıydı, ben de türkü söylemeye. Bir türkü öğrendiğim zaman koşup ona giderdim. Önce ona öğrettirdim, sonra o çalar ben söylerdim. Oğuz uzun yıllar pandomimle ilgilendi biliyorsunuz. Ben o zaman oyuncuydum. Önce pandomim kartlarını tutarak Kocaeli'de Kırkpınar'da

pandomim yapmaya. Sonra bir yığın oyunda beraber oynadık. Zamanla bu dostluk çok uzun, çok derin, çok samimi bir hale geldi. Oğuz evlendi, ben evlendim. O karısını bana, ben kocamı ona çekistirdik olduk. Sonra boşandık. Benim boşanma şahidim Oğuz, Oğuz'un ki de ben oldum. Sonra uzun yıllar ben Ankara'da yaşadım, Oğuz İstanbul'da yaşamaya devam etti. O zaman konserler, festivaller olurdu. İstanbul'a her geldiğimde beraber olurduk. Sonra bir gün dedi ki "Ya biz çok anlaşıyoruz, çok sevişiyoruz, gel yabancıya gitmeyelim." Çok cazip bir teklifti tabii, ondan sonra beraber yaşamaya başladık. Ama babam Cumhuriyet öğretmenini olmasına rağmen çok yadırgadı bu durumu ve evlendik. 1958

yılından beri tanışıyorduk, 1963 yılında evlendik resmen. Sonra da çok düşündük taşındık; yedi yıl sonra da Seyit'i imal ettik. Standart evliliklerin, alışlagelmiş kadın-erkek ilişkisinin çok dışında bir beraberliğimiz, dostluğumuz vardı. Her şeyi beraber öğrendik, beraber yaptık, beraber yaşadık, beraber göğüslemeye çalıştık. Ve her şeyin dışında da çok sağlıklı bir dost olarak ayrıldık.

Seyit Ali Aral - Her oğlan çocuğu için babası ilahdır. Allah'ın yeryüzündeki şubesi gibidir baba. Ben tutup buna istinaden başka bir şey söyleyeceğim; adam hakikaten öyleydi. Hali, duruşu, tavrı, ses tonu... Mahallede arkadaşlarım vardı, onların babaları akşam işten geliyordu, hepinizin az çok bildiği bir resimdir, o çocuklar babalarıyla birlikte olurlar-

di; benim babam haftada bir ya da iki gün gelirdi eve. Ve genelde kapıyı açtığımda her girişi bir tuhaf olurdu. Çünkü bir hafta hiç uyumadan, yüksek bir tempoda çok başka bir şey yapan bir adamdı. Ama sadece bir karikatürist değil, aynı zamanda bir organizatör, yönetici, hoca, ortalığı toparlayan... Ve benim çocukluğumdan beri bir saplantım vardı: babamı öldürecekler. Bunu da yaşamıştım. 3-4 yaşındayken babam beni dergiye götürürdü bazen. Bir gün Sultanahmet'te geziyorduk. 30 ya da 40 kişi sardı çevremizi. Ben öyle kalakaldım. Adamların suratu belli. Bir tanesinin elinde zincir var, bir tanesi elini arkasında tutuyor. Bir tanesi çıktı böyle ön tarafa, bayağı yapılı da bir herif, "Lan, sen bizim başbuğumuzu niye öyle çiziyorsun!" dedi. Babam sigara içiyordu; bir fırt aldı sigarasından, attı yere, ayağıyla da üstüne bastı; "Ulan adiler, siz o delikanlıları niye vuruyorsunuz bakayım, ayıp değil mi! Hastirin gidin!" diye bağırды. Karşıdakiler bu sefer tırtı "Ee, bi daha çizmeyin öyle." falan diye geveleyip uzaklaştılar. Bir evlat babasını piknikte tanır, deniz kıyısında, maç seyrederken falan... Ben babamı hiç öyle tanımadım ama dediğim gibi hakikaten kartal gibi bir adamdı. Yukardaydı. Haliyle tavrıyla. Görünmeyen bir manyetik alanı vardı. Yeri geldiğinde çok şefkatli ama yeri geldiğinde de karşıdakine dehşetli derecede korkuyu ve disiplini verebilen bir adamdı.

Tolga - Ama güreş ve boks maçlarında çok acı yenilgileri olmuştur Oğuz'un.

Seyit Ali - Bazen insan çok küçükken çabucak büyümek zorunda kalıyor. Ama beterin beteri vardır. Birçok çocuk var babasıyla vakit geçiremeyen ve onların babası onlar çok küçükken ölmüş. Benim babam sonuçta her zaman babalığını yapmıştır. Tabii ben de bir çocuk olarak daha çok zaman geçirmek isterdim babamla, ama o kendini birtakım şeylere adamıştı. Onun bu adanmışlığı da benim için doğuştan birtakım şeylere mahkumiyet demekti. Dolayısıyla bu şekilde kabul edip devam etmek lazım.

O Benim Malım Değildi

Tolga - Seyit Ali doğmadan önce zaten Ant dergisinin orta sayfasında Gırgır'ı yapıyordu Oğuz. Bir Gırgır hazırlığı vardı hamileliğim süresince. Ben Seyit'e hazırlanıyordum, o Gırgır'a. Ve Seyit'ten bir yıl sonra Gırgır doğdu. Seyit bir anlamda babasız büyüdü benim için. Kendisi de hep vurgular, hep çok acı çektiğini söyler, çocukları arada bir azarlar, "Sizin yüzünüzden ben oğlumla ilgilenemiyorum. Oğlumun büyüdüğüne tanık olamadım. Çok korkuyorum bir gün kapıyı açacak

'Anne bir adam geldi.' diyecek diye." En büyük sıkıntısı hep bu oldu. Seyit'le yeteri kadar ilgilenemediğini, sevgisini belli edemediğini, ağız tadıyla 'aferin' diyecek vakit bulamadığını, sonuna kadar hep bunları söyledi. Sevgisini de fazla belli edemezdi. Bu aileden gelen bir şey. Ailesinde kimse onu uyumadan sevmemiş. Hiç saçını okşamamış, öpmemiş. Doğrusunun o olduğuna inanırdı. Yani şımartmaktan, kendi tabiriyle yüz vermekten çok korkardı. Neden bilmiyorum. Sonra da çok üzülürdü.

Seyit Ali - Karikatürcülerin hepsini birer abi, birer kardeş olarak görmeye çalıştım. Ama maalesef onlar beni pek abi ya da kardeş gibi görmediler. Bir dönem sırf Oğuz Aral'la daha yakın olabilmek için onların arasına sızmaya, karışmaya bile çalıştım. Size belki biraz garip gelecek ama bu yüzden karikatürist ya da çizgi romancı olmayı bile hayalimden geçirdiğim oldu. Çünkü bu adamın yaşadığı bir fauna var. Bu adamın yaşadığı fauna makina, kağıt ve mürekkep koku-

su arasında. O bana gelemiyorsa ben ona giderim, diye düşündüm. Ama o da çok olmadı. Onun benim için başka hayalleri ya da başka idealleri vardı.

Tolga - Bir de şöyle bir şey var; örneğin Nuri Kurtcebe uzun aylar bizim evimizde kaldı. Evimizde onun küçük bir odası vardı. Seyit'in yaşı da çok küçüktü. Uzun süre Seyit, Nuri'yi abisi zannetti. Beraber diş fırçadılar, pijamalarını giydiler, öpüşüp koklaşıp yattılar, oynadılar... Sonra Galip Tekin, o da Seyit'in abisiydi. Son yıllara kadar da hep öyle zannetti nedense. Sonra Behiç Pek... Şu anda hatırlayamadığım bir iki isim daha. Hep evimizdeydi. Onun için Seyit'in onları kıskanacak fırsatı bile olmadı. Bir de yapı olarak galiba pek kıskanmayı bilen bir çocuk değildi.

Seyit Ali - O benim malım değil. Bir in-

san sizin babanız ya da anneniz diye sizin malınız değildir. Bazen hayatta bir şey oluyor. K.çınızla kuş tutsanız, kuşun yarısı dışarıda kalsa bile onu değiştiremiyorsunuz. O öyle çünkü.

Tolga - Ben Oğuz'la evlendiğim zaman Oğuz, Tapu Kadastro'da memur değildi. Ne olduğunu, neler yapmak istediğini, hayallerini çok iyi biliyordum. Bir de hep vurguluyorum; ikimizin de ikinci evliliği idi. Genç yaşta çılgınlar gibi aşık olmuş, başımız bacadan çıkmış gibi evlenmiş, sonra boyumuzun ölçüsünü almış, evlilik içindeki yanlışlarımızı, kadın-erkek ilişkisindeki dayatmacılığımızın bize nasıl zarar verdiğini çok iyi öğrenmiş iki insandık. Dolayısıyla ben zaman zaman Oğuz'un, her zaman becerebildiğimi iddia edemem ama eksikliğini ya da olamayışını kapatmaya çalıştım. Tabii ne kadar becerdim bilemiyorum. Onu Seyit bilecek.

Oğuz
yakınmayı sevmediği
gibi bizde de yakınma
hiç yoktu.
Çocuklarım da hiç
şikayet etmediler, hiçbir
şey talep etmediler,
mevcutla çok mutlu
olduklarını abartarak
belli ettiler yaşamı
boyunca.

Seyit Ali - Düşünsenize adamın elli bin tane işi var. Bir de ben çıkıp "Baba bunu niye böyle yapmadın. Ayıp değil mi" deseydim...

Oğuz Aral'ın Cephe Gerisi

Tolga - Bir de o onun çocuğu, en yakını, en anlayanı, en fedakarlık edebileni... Biz Oğuz'un kendi ifadesine göre 'cephe gerisi'ydik. Biz ne kadar sağlam olursak, ne kadar anlayış gösterirsek, ne kadar rahatlık sağlarsak o kadar verimli oluyor idi. Bunu hep vurguladı. Nur içinde yatsın diyelim...

Seyit Ali - Bizim tarafımızdan

bilinen çok net bir şey vardı; babam kendi bencilliği için, kendi egosu için bunu yapmadı. Bu adamın gerçekten çok büyük ve sevgi dolu bir yüreği olduğu için bunu yaptı ve aslında o da bazı şeylere doğuştan mahkumdu. Bunun dışında hiçbir şey yapamazdı o adam. Hapishanedeki karikatüristler, çiçeği burnundakiler, yetenekli kasabalı-mahalle çocukları... O dönemin sağ-sol kavgasını, anarşinin sıcaklığını yaşamış bir adamdı. Bunları biliyorsanız size de başka türlü davranmak düşmez.

Sevinçten Yanına Yaklaşılmadığı Zamanlar

Tolga - Ben size çok enteresan bir şey söyleyeyim, Gırgır çıkmaya başladığı zaman ben pazartesi sabahları kocamla öpüşür koklaşır, arkasından su döker gönderirdim ve kocam cuma sabahı dönerdi eve. Bu arada ben çoğu zaman atlet, termos, kahve ve bir torba dolusu, bunu bütün Gırgır bilir, küçük yuvarlak sandviçler götürürdüm. Böyle kesip yiyecek falan hali vakti yoktu, tek seferde ağzına atıp yiyebileceği peynirli, salamlı, sucuklu, zeytin ezmeli, haşlanmış yumurtalı küçük sandviçler... Kocamın son yıllarında hep dirsekleri kanardı. Kalça kırığında kullanılan özel bir minder vardı, hep oturduğu için. Pazartesi günü yolcu ederdik, cuma günü seferberlikten gelmiş gibi karşılardık. Önce ben, sonra kızım,

sonra Seyit Ali. Seyit Ali hemen terliklerini çevirirdi, Elgin kolunun altındaki gazeteleri alırdı, iki kolu boş kalınca da ben saldırap öperdim. Böyle bir törenimiz vardı kapının ağzında. Uzun yıllar böyle gitti. Ama çok mutluydu. Hele tiraj 500 bine vurduğu ve dünyanın 3. dergisi olduğu zaman sevinçten yanına yaklaşılmıyordu. Tabii bu arada Oğuz'a çok çektiydiler, birtakım davetler oluyordu yurtdışından, yurtdışına çıkma yasağı olduğu için 79'a kadar bunlar gerçekleşmemişti. Bu onun kalbini çok kıran bir konu idi. Oğuz hiç yakınmayı sevmediği gibi bizde de yakınma hiç yoktu. Çocuklarım da hiç şikayet etmediler, hiçbir şey talep etmediler,

mevcutla çok mutlu olduklarını abartarak belli ettiler yaşamı boyunca. Bir de askerlik meselesi vardı biliyorsunuz. Kalbinde ciddi bir sakatlık olduğu halde asker kaçağı muamelesi yaptılar Oğuz'a. Örneğin, TİP için bir konser veriyorduk. Bağlamayı Oğuz çalışıyordu, türkülerini ben söylüyordum her zamanki gibi. Birdenbire bir ekip 1. balkonu bastı. Ve biz konseri çaktırmadan kesip kaçtık. Ondan sonra 4-5 tane ev değiştirdik çünkü gece yarısı basılıyorduk. Bir süre nikahlı olmadığımız için kapıyı ben açıyordum. "Siz kimsiniz?" "Ben Tolga Tigin" "Biz Oğuz Aral'ı arıyoruz." "Hiç görmedim." "Nerede oturuyor?" "Valla son olarak Cihangir civarında oturduğunu duymuştum." gibi yalan beyanlarla birkaç tanesini atlatmıştık. Ve şu anda oturduğumuz ev benim 17. evimdir. Ama bütün bu askerlik meselesi halledildiği halde, Avrupa'ya girip çıkmaya başladığı halde yine bu konunun üstünde durdular ve hangi yıldırı bilmiyorum bir gece saat dört buçukta cemseyle Silivri'ye götürdüler. Oradaki devlet hastanesine yatırdılar, kalp kontrolü için. 90'lara yakındı. Özür dilerim tarih bulamıyorum bugünlerde. Şimdi cemseyle oraya götürülme nedeni, bilinen bir hastane ve bilinen doktorlar olması. Onların istedikleri raporu verecekler. Arkasından avukatı taksiyle gitti. Yürüme bandına çıkarılmışlar. Doktorun birisi "Biraz daha

inat ederseniz bu adam bantta kalacak. Bu sorumluluğu yüklenmiyorum." demiş ve bırakmış. İki-üç gün sonra da Oğuz'u bıraktılar. Bu arada Oğuz'un istediği tek şey küçük bir el radyosuydu. Hiç şikayet etmedi, hiçbir şey söylemedi. "Ne istersin, ne yapalım, nereye gidelim, kimi araya sokalım?" gibi tekliflerin hepsini reddetti. Bir tek küçük bir el radyosu istedi. Onu da galiba orada bir askere verdi, geldi.

Oğuz Aral'ın Hayattaki Tek Rakibi

Tolga - Ben yaş açısından biraz geç hissediyordum Seyit'i doğurmak için. 34 yaşıdaydım. Cihangir'de bir bodrum katında oturuyorduk. Şöyle bir delikten denizi gördüğünüz bir katta. Ve ben o zaman tuturdum tiyatroyu bırakacağım, sigarayı bırakacağım, havadar bir yerde sağlıklı bir çocuk doğuracağım diye. Uzun araştırmalardan sonra Oğuz, Salacak İşkelesi'nin tepesinde, o zaman iskele vardı, yol henüz doldurulmamıştı, çok güzel bir ev buldu. Ve biz o eve taşındık. Seyit'i orada doğurdum.

Seyit Ali - Genelde şablon laflar vardır; 'ben annemle arkadaş gibiyim.' Yalan, büyük yalan. O senin annen. Sen onunla arkadaş gibi olamazsın. Bu kadın benim annem. Bugün saçma sapan bir insan değilsem, paltomu açıp insanlara bir şeyleri göstermiyorsam ya da garip şeyler yapmıyorsam bu, bu kadının sayesinde. Mutlaka ve mutlaka anlaşılamadığımız anlar, onun kükrediği anlar, benim kükrediğim anlar olmuştur. Kırıldığı da olmuştur, kırıldığı da ama çizgi olarak gerçekten benzersiz bir insandır. Çünkü hem çok özel bir adamı hem de çok özel bir adamın oğlunu idare etmiş, büyütmüş, yetiştirmiş ve arkasında olmuş bir insandır. Bütün anneler benzersizdir sonuçta ama yani işte.... Beni yarattı, büyüttü ve adam gibi bir karakterde olmamı sağladı.

Tolga - Kızım çok azgın ve korkusuz bir çocuktur küçükken ve çok yıldırıyordu beni. Ona da intizar ettim, hamile kaldığını söylediği zaman "İnşallah kendin gibi bir kız doğurursun, çünkü beni başka türlü anlamam mümkün değil." dedim. Şimdi çok pişmanım, kendi gibi bir kızı var. Seyit Ali'ye hamileyken ve erkek olduğunu öğrendiğim zaman "Eyvah nasıl başa çıkacağım acaba?"

gi bana kök söktürecek de ben o kökleri nasıl sökeceğim acaba?" diye düşündüm ve tamamen tersi oldu. Son derece sakin, son derece kendi kendine yeten ve eyleyen, son derece laftan anlayan bir çocuk oldu Seyit. Yani bir masal gibi yaşadım Seyit Ali'nin çocukluğunu diyebilirim. Oğuz'un ifadesine göre hayatımdaki ilk aşkı Seyit Ali oldu. Bu yüzden Oğuz hep söylerdi, "Hayatımdaki tek rakip Seyit" derdi.

Mert'in Poposuna Pandik ve İlk Tokat

Seyit Ali - Komik bir şey anlattım mı? İlkokul öğretmenim bir Mısırsız prensesi kadar güzel bir kadındı. Ön tarafımda Mert diye bir çocuk oturuyordu. Mert'in düz saçları vardı. Ama Mert böyle kafasını çevirdiğinde, ağır saçlı insanlar vardır ya, sağa sola sallanırdı. Ben sırada oturuyordum, Mert de bir şey yazıyordu. Çok kötü bir öğrenciydim, kadın bir şey anlatırdı ben dinlemezdim, hayal kurardım. Kartallar geliyor, köpekbalıkları, uçaklar, yanardağ patlıyor... Mert'in poposuna bir pandik attım. Şeytan dırter ya, dürttü işte... Mert de "hiyaaoooo" diye ciyakladı. Hoca döndü baktı. Profesyonelim de, hiç ifade yok yüzümden. Aradan beş dakika geçti eşek ben, bir pandik daha attım. Yalnız bu sefer yakalandım. Hocayı önce kontrol edecektim onu unutmamışım işin eğlencesinden. Kadın da geldi haliyle bir tane çaktı bana. Yani aslında birazcık hak edecek bir şey de yapmıştım. Kadın deli değil ya, gelip beni tekme tokat dövecek. Demin annem bir şey dedi çok şaşırdım, aslında yanlış olan bendim. Çünkü hayat böyle. Ben bu hayata uygun yetiştirilmemişim. Evladım bak seni dövecekler, evladım hoca gelecek sana tokat atacak, senin anandan emdiğin sütü burnundan getirecek dememişlerdi. Hayır. Ama hayat öyle.

Tolga - Bir de biz çok küçük bir aileydik. Herkesin anneannesi, bü-

yükbabası vardır. Bizim hiçkimsemiz yoktu. Onun için çok yapış tepiş bir aileydik ve çok sevgi dolu, sevgisini ısrarla belli eden bir yapısı vardı bizim ailenin. Çok sonra, ölümüne yakın babamın Bektaş'ı olduğunu öğrendim. Biraz da ona bağladım bazı şeyleri. Dolayısıyla çocuklarım da öyledir. Mesela Elgin'le Seyit Ali hiç kavga etmediler, hiç dövüşmediler. Ya da ben ya da babası hiçbirine bir tane vurmadık. Azarlamadık dahi. Bir kere hariç.

Seyit Ali - Biz de sınırları çok zorlardık, onu da söyleyeyim.

Tolga - Doğal olarak hayata böyle başladılar. Ve tabii yanıldılar, şaşırıldılar, zorlandılar.

'Ben Oğuz Aral'ın Oğluyum' Denilmez

Tolga - Hiçkimse Seyit Ali'nin Oğuz Aral'ın oğlu olduğunu bilmedi. Aynı okulda Seyit Ali yüksek öğreniydi, babası da aynı okulda mim hocasıydı. Ve hiçkimse onların baba-oğul olduğunu bilmiyordu.

Seyit Ali - Benim yetiştiğim aile biraz farklı bir aileydi... Okulda beslenme çantası vardır ya, beslenme çantasına muz konmazdı. Evde bir şey pişirildiği zaman yan komşuya da giderdi. Böyle birtakım şeyler vardır, bunlar size öğretilmez ama siz bunları yüreğinizle görürsünüz. Biraz öyle oldu. Ben hayatımda şu lafı gerçekten hiç kullanmadım "Ben Oğuz Aral'ın oğluyum." Sen benim kim olduğumu biliyor musun, gibi bir şey bu. Şöyle bir şey oluyordu. Bazen insanlar tanırdı ya da bir şey olurdu, laf şuydu mesela "Senin baban Avni'yi yazıyor, değil mi?" derlerdi. "Evet" derdim. Sonra bir boşluk olurdu. Bu kadar.

Tolga - Bir anımı anlatmak istiyorum. Oğuz, Seyit Ali küçükken, bir tabir vardır 'kedi enciğini taşıy gibi' her yere götürürdü Seyit'i. Gırgır'a giderler, sahaflara, muhallebicilere giderler... Hep onunla beraberdi.

Bir gün Gırgır'a götürmüş, tesadüfen Tekin Aral da Ayşe'yi getirmiş. Aralarında bir yaş fark var. Çok da sık bir araya gelemiyorlardı. Ayşe didişken bir çocuktuk çok küçükken. Oğuz'un odasında bir şey oldu. Ne oldu hatırlayamıyorum şimdi. Ayşe Seyit'i itti. Seyit de onun eline vurdu. Ayşe döndü dedi ki; "Sen biliyor musun ben kimin kızıyım!" Seyit de "Kimin?" dedi "Tekin Aral'ın kızıyım." dedi. Ben bekledim Seyit ne diyecek diye; başını önüne eğdi, saygısızlık ettiği için çok mahsun, durdu. Ve yani 4 ya da 5 yaşlarındaydı bu olay olduğu zaman.

Seyit Ali - "Ben Oğuz Aral'ın oğluyum." denilmez, ya o çocuğun babası yoksa, öldüyse. Bunun vebalini bütün ömrün boyunca yaşarsın.

Anneliğin Tadını Çıkarmak İçin Tiyatroyu Bıraktım

Tolga - Bana kocam engel olmadı. Ben tiyatroyu Seyit Ali için bıraktım ve hiç pişman olmadım. Şimdi çok başarılı olduğumu fark ediyorum. Oynadığım oyunların çok duru ve doğru olduğuna karar verdim, aradan 30 yıl geçtikten sonra. Mesela hangi oyunlar; İstanbul'da ilk 1959'da Tahta Çanaklar. Yıldız Kenter ve Müşfik Kenter Ankara Devlet Tiyatrosu'ndan ayrıldılar, 3-5 kişi daha ayrıldı. Muhsin Bey (Ertuğrul) bir tiyatro kurdu, Karaca Tiyatro Birleşik Sanatçılar diye. Onun ilk oyunu Salıncakta İki Kişi ve Tahta Çanaklar'dı. Orada oynadım. Ondan sonra Ulvi Uraz'ın kurduğu tiyatrodan oynadım; Gönül Avcısı, Para İsteme Benden, Günün Adamı. Ondan sonra Lale Oralıoğlu'nda Bir Parmak Bal, Evlilik Dolabı. Ondan sonra Ünel İlsever'in tiyatrosunda Karanlığa Kadar Bekle, ki o çok hit bir oyundu. Ondan sonra Kenter'lerin tiyatrosunda çocuk oyunları koyduk sahneye Oğuz'la beraber. Prodüksiyonu

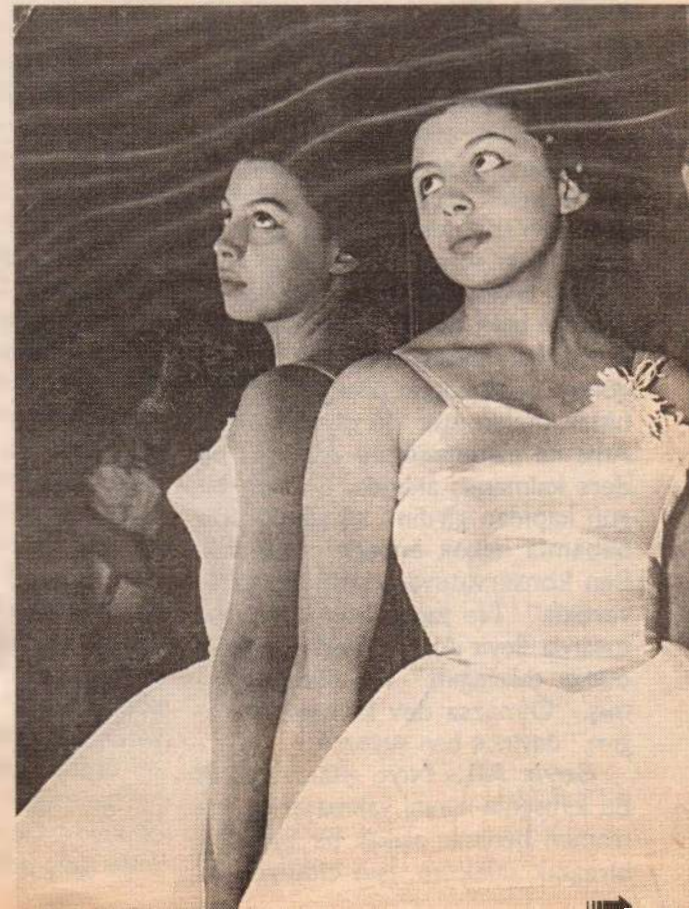
bize aitti. Çocuk tiyatrosu yoktu o yıllarda. Ayşegül Sihirli Ülkede diye bir oyunda oynadım. Ondan sonra Ankara Meydan Sahnesi davet etti beni konuk oyuncu olarak; Aceleci Kalp ve Karaların Memetleri'nde oynadım. Sonra orada oynarken ilk AST kuruldu. Rahmetli Güner Sümer ile Asaf Çiğiltepe beni oraya çağırıldılar. Gizli Ordu ve Ölü Canlar'da oynadım. Sonra İstanbul'a döndüm. İstanbul'da Genar Tiyatrosu'nun açılışını yaptık. Tarih 64... Hizmetçiler'i oynadık. Çok önemli bir oyundur, bir daha da oynanmadı. Sonra Ah Biz Eşekler adında, Türkiye'de ilk defa film ve canlı tiyatronun bir araya geldiği bir oyun sahneledik. Dekorlarını ve afişini Oğuz Aral yapmıştı. Bu afiş hala kimsede yoktur. Hizmetçiler'in afişi de bir tek bende vardır. Ondan sonra Genar sezonu bittikten sonra Ulvi Uraz'a geçtim İnek Şaban'ı oynadık yıllarca. Tiyatroda erkek rolünde oynayan ilk oyuncudum. 40 kiloydum. Ondan sonra rahmetli Demirağ bir tiyatro kurmaya karar verdi. İstanbul Efendisi'ni oynadık, 80 kişilik bir kadroyla. O oyunda 3 aylık hamile olduğumu öğrendim. Ve hemen bıraktım sezon sonunda. Çünkü çocuğumu doğurmak, emzirmek, sebze püresini yapmak, kakalı bezini alıp yıkamak, arabaya koyup gezdirmek istiyordum. Bunları birinci çocuğumda hiç yaşamadım. Annem, babam, abim hayatıydı ve ben tiyatro aşkı dışında, çalışmak zorundaydım. O yüzden bunları yaşamadım. Seyit'te bunları da yaşadım ve çok gönendim. Ciddi bir doyuma ulaştım ve tiyatroyu hiç özlemedim. Çünkü ben tiyatroyu bıraktıktan sonra tiyatronun özlenecik hiçbir şeyi kalmadı. On kadar da filmde oynadım. Türkan Şoray'ın oynadığı Çalıkuşu var mesela, orada Paşa'nın büyük kızıydım. Çok kötü oynamıştım laf aramızda. Suçlu Aşıklar, Karanlık'ta Uyananlar, Metin Erksan'ın Gecelerin Ötesi var... Böyle bir yığın filmler var. Bir de o zaman rejisörler ya da ışıkçıları çok bilgili değildi. Tiyatrodan gelmiş bir adamın yüzünü nasıl kullanacağını, ağzını nasıl kullanacağını pek önermiyorlardı. Ben hala tiyatro şartlanması içinde dediğim anlaşılın, ifadem tam otursun diye böyle çok iri iri aptal aptal oynamışım. Hiç düşünmedim. Sonra

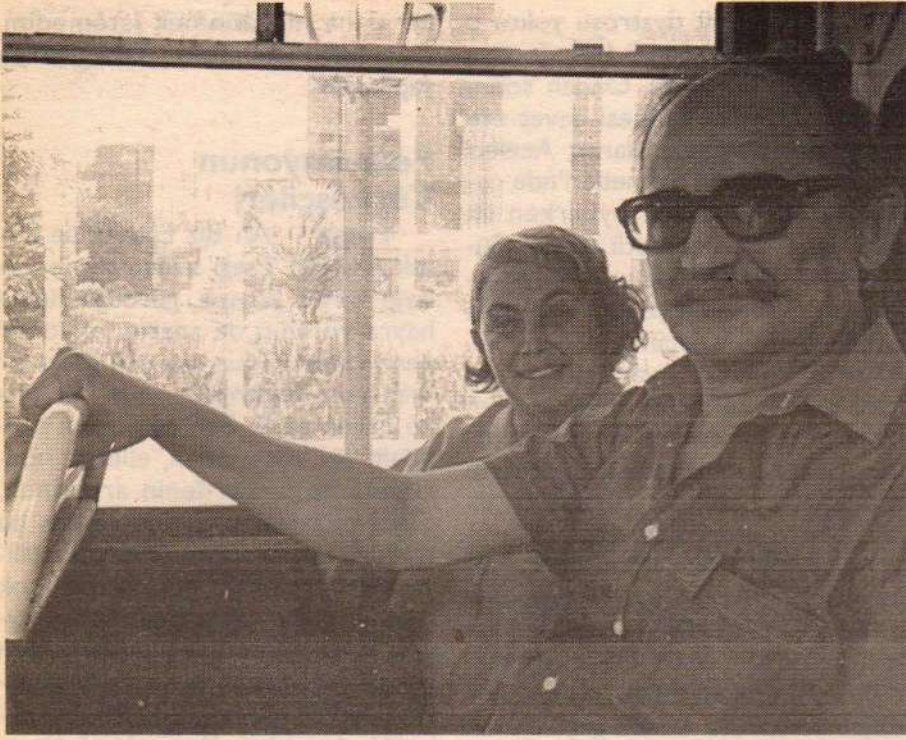
bir daha hiç dönmek istemedim. Gerçekten istemedim. Yani numara yapmadım.

Federasyonun Türkesçileri

Tolga - Ah Biz Eşekler'de Kazak Abdal'ın 'Eşegi saldırm çayra, otlayıp karnın doyura, gördüğü rüyayı hayra yoranın da anasını' diye bir nesri vardır. Oğuz ona çok güzel bir ayak yaptı bağlamayla ve bu bir türkü haline geldi. Ben çıkıyorum sahneden sol köşesinden, ellerim böğrümde bağlı, perdenin arkasında; Oğuz bağlamasını çalıyor ve ben bu türküyü söylüyorum. Ama çok zülfiyare dokunan laflar var arasında, çok ciddi. Bir gün oyun başlamadan evvel, talebe federasyonundan, -ben gençlik tiyatrosunda başladım tiyatroya- arkadaşlarım geldi. Bir, bir daha; bir, bir daha... Yani salonda oturamıyorlar, kuliste zaten duracak yer yok. Hepsi böyle otobüsteymiş gibi dizildiler. Çıktım türkümü söylemeye başladım, arka iki sıra ellerinde sopalarla ayaklandılar. Ne harika bir şey(!) Birisi beni perdenin arkasına çekti. Ve birden arkadaki 20 kişiyle öndeki 20 kişi birbirine girdi. Çok güzeldi o gece. Seyirci de müdahale etti. Bir güzel ıslatmadan dövdüler. Onlar Türk Talebe Federasyonu'nun Türkesçileri'ymiş. Seyirci de girdi... Nasıl hissettiyse... Sopaları gördü tabii... Ama çok güzeldi. Müthiş keyifli bir geceydi. Ve bütün bu şey bertaraf olduktan sonra hayatımızın en güzel oyununu oynadık herhalde. Bir heyecan. Titreye titreye...

Operatör Olacak

Bu Çocuk

Tolga - Çocukluğunda her gelen Seyit'i cak cak öpüp ellerine bakıp "Ne güzel elleri var operatör olacak bu herif." derdi. Böyle bir şey beklerdik hani. Sonra Seyit hep gösteri sanatlarıyla ilgili tezahürler gösterdi. 1974 Münih Olimpiyatları'nın bir müziği vardı. Seyit Ali bunun 3 sesini ayrı ayrı söylemeye başladı. Bizim eve gelen birinin dikkatini çekti. Ben, Seyit Ali'nin yabancı dilde eğitim yapan bir okulda okumasını çok istedim. Çünkü annem öğretmen olduğu için parasız okudum annemin öğretmen olduğu okulda, abim de keza. Dili öğrenebildiysek, ki tarzancadır itiraf edeyim, kendi gayretimizle öğrendik. Çok heves ettim Seyit'in yabancı dilde eğitim yapan bir okulda okumasını ve Galatasaray Lisesi'nin kurslarına gitmeye başladı. Her pazar Yeşilköy'den kalkıyoruz, Ortaköy'e geliyoruz. Seyit Ali bir tost yiyor, bir kutu ayran içiyor, derse giriyor. Dersten çıkıyor gözleri ışıltılı "O kadar çok gemiler geçti, o kadar çok gemiler geçti ki... Tam gemiler geçerken üstünden bir uçak bir pike yaptı, uçağı gören holibitler onu kovaladı." Ertesi gün "5 tane balıkçı, 10 tane file balık tuttu." diyor. Denizdeki kayıklar, balıkçıların çektiği ağlar, gökten geçen uçak, pike yapan holibitler (helikopter de diyemiyordu) Ama ne matematik ne de başka bir ders kalmamış aklında. Derken bir gün kapıdan girdim, laf şuydu "Biz babamla erkek erkeğe konuştuk. Ben konservatuvara girmeye karar verdim." "Ne yapacaksın konservatuvarda Seyit Ali?" "Yandan yandan düdük çalacağım." Yan flüt çalacaktım. "Olmazsa dev keman çalacağım." deyince ben sustum.

Seyit Ali - Niye gitarı seçtim? Bu kimsenin canını yakmasın da, tamamen benimle alakalı bir şey; ben birazcık salaktım. İşin ciddiyetinin

farkında değildim. O yaşta çocuklar eşek gibi çalışıyor, özel hocalar geliyor... Ortaköy'deki Galatasaray Lisesi'nde haftasonu açılan kursa ben de gittim. 3. dakikada yanımdaki çocuk gibi olmadığımı anladım. Onlar başka bakıyordu. Kötü manada söylemiyorum, sakın yanlış anlamayın, çok daha büyümüşlerdi; onlar olgundu, oturushları, durushları, tahtaya bakışları... Allahım çok sıkıldım. Gerçekten aklımı bozmak üzereydim. Pencereden dışarıya baktığımda akıl sağlığımı koruyordum. Büyük Rus şilepleri vardı, balıkçılar vs. Ve orada değil, öbür taraftaydım. Sonra baktım dikiş tutturamayacağım, babam da aldı beni gayet gerçekçi konuştu, önümde böyle bir alternatif olduğunu söyledi. 5. sınıfa giden bir çocuk için gitar çalmak çılgın derecede eğlenceli bir şeydi. Ama o sadece kazığın sivri kısmıdır. İçeri girince genişliyor. Sonra konservatuvara girdim ve hayatımda ikinci defa deja vu oldum. Konservatuara girdiğimde de 5. dakikadan sonra yanımdaki çocuk gibi olmadığımı tekrar anladım. Onlar çok başka bir şeyleri daha biliyorlardı. "Ben 4 yaşından beri piyano derisi alıyorum. Öttürürüm piyanoyu." diyor ve çalışıyorlardı mesela. Dediğim gibi birazcık benim beceriksizliğim vardı. Ama bir şekilde orada tutundum, tutunabildim; başka bir çarem de yoktu. Klasik gitar eğitimi 13 ile 15 sene kadar sürer. Eğer tutkulu değilseniz altından kalkamazsınız. Gitar hocamı babamdan fazla gördüm ben. İlkokul 5. sınıfta verilmiş bir karar, muhtemelen ölünceye kadar yapılacak demektir, ki bu da beni çıldırtan şey oldu. Küssadan hisse, orası çok güzel bir okuldur, orada süper yetenekli insanlar vardır ama maalesef oradan çıktığınız zaman bu ülkenin gerçeğine uygun bir mesleğiniz olmuyor. Gerçeklik payı yok. Ve bir anda içdis edildiğinizi öğrenirsiniz. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantely.org>

işten geçmiş oluyor.

Rüyalarımda Hep Uçuyordum

Seyit Ali - Aslında en baştan beri yapmak istediğim şey... Ben pilot olmak istiyordum. Benim için saplantıdır. Bir dönem çok uyuyordum. Ve uyumamın kendime göre bir açıklaması vardı. Uyuduğumda uçuyordum. O yüzden durmadan rüyaya yatmaya gidiyordum. O uçma dürtüsü, oradaki makinalar, oradaki kural, her zaman içimdedir. Hani insanlar vardır çok ciddi bir ortamda oturur da böyle dışarıdan helikopter sesi duyduğunda 'heeeey' diye cama koşar bakar... Ben öyle bir adamdım maalesef. Hala öyleyim.

Tolga - Ama son yıllarda ilgilediğin konu da çok enteresan bir konu ondan da söz etmekte yarar var. O seni çok gönendiriyor.

Seyit Ali - Hep ona takıyordum; kendinden başka olanı seveceksin. Kendinden başka düşüneni ya da başka bir boyutta olanı sevmeyi öğreneceksin. Davranış bozuklukları olan çocuklar var. Bu çocuklar zekasal olarak problemlili değil, onların kalpleri yaralı. Bu çocuklarla ilgili bir şey yapmak lazım. Artık dışarıdaki olmak korkunç. Sonuçta her şeyin tedavisinin biraz tabiatla olduğuna inanan bir adamım ben. Çünkü oradaki dengeyi bozduğun zaman her şey bitiyor. Mesela bu çocukları tabiatı çıkarmak, kampçılık öğretmek, doğada kalma tekniklerini öğretmek, kendileriyle yakınlaştırmak... Bu beni son zamanlarda çok ilgilendiriyor.

Oğuz Aral'ın Kafasına Kurşun Sıkanlar

Seyit Ali - Adana'da bir laf vardır; 'senin kanın helal' diye. Düşmanına söylersin.

Tolga - Sonra da alının ortasından vurursun tabii.

Seyit Ali - Şöyle bir şey var, Oğuz Aral'ın Girgır'daki öbür çocuklarının anlamadığı ya da hiçbir zaman algılayamadığı bir şey vardı; bu da kendilerini çok önemselemeydi. Şimdi bir adam düşünün, sizi yetiştiriyor, büyütüyor, hayatı boyunca sizinle mi çalışacak? Girgır'dan ayrılıp Limon dergisini kurma olayında olması gereken bir şey vardı. Kuş yuvadan uçu. Abicim biz kendi kanatlarımızla uçmak istiyoruz, bakalım bir boyumuzun ölçüsünü alalım

falan... Bu zaten ritüeldir. Son 5 yılı için söylemiyorum ama Limon gayet güzel, kendi içinde gerçekten bir sonraki adım ya da yeniden açılan bir kapıydı. Kimsenin emeğine laf etmek istemiyorum ama sonradan bir tuhaf oldu, o tadı vermemeye başladı. Fakat Hıbr dergisi olayında bir kasıt vardı. İnsanlar oturup, düşünüp, planlayıp ve çok çok ince hesaplar yapıp, çok güzel bağlantılar kurup ve bu adam Türkiye'de değilken, o kadar güzel pusuya düşürdüler ki... Zaten Girgır bittikten sonra Oğuz Aral'ın kafasına bir kurşun sıkılmış gibi oldu. Çünkü yıllarını verdiği, emekçi olarak yetiştirdiği, bir politik görüş, bir duruş, bir karakter, bir terbiye verdiği... Bütün bunların hepsinin aslında çok osuruk olduğu, çünkü bütün bunların hepsinin Oğuz Aral'ın kafasında, yüreğinde olduğu ama karşısındaki insanın kalitesinin de acayip deforme olduğu ortaya çıktı. Söylemek istediğim diğer şey de o dönem içerisinde Oğuz Aral, Girgır'ı Haldun Simavi'den kopartıp kendi başına, iktidarların ötesinde ve hiçbir iktidardan kopmayan acayip, bağımsız bir dergi haline getirecekti. Herhangi bir yayın kurumuna ait bir dergi değil, kendi başına bir Girgır halini alacaktı ve ofis, çizim masaları, yerdeki halılar... Bunlara kadar hepsini organize etmişti. Ondan sonra ok

yardan çıktı ve aslında o adam o gün öldürüldü. Ve ben size çok acayip bir şey söyleyeceğim, bu ne kadar doğrudur kafanızda evirip çevirirsiniz ama Gırgır bildiğiniz gibi o anarşinin korkunç sıcak döneminde bir sürü insanın hayatını kurtardı. Belki bu misyon şu anda sizin. Gırgır İstanbul'dan çıkıp Güneydoğu'ya doğru indiği zaman belki 30 bin kişi ölmeyecekti. Belki o insanlar dağa da çıkmayacaktı. Çünkü hepimizin bildiği bir şey, ailelerin, devletin şunun bunun veremediği bir şey varsa bunu insanlara Gırgır veriyordu. Hepimizin bildiği bir şey Gırgır'ın çıktığı gün sağcılar solcular birbirini vurmaya bırakıyordu. Neyse, kısacası adamı çok güzel sattılar. Bunun adı satmaktır, kavga edip yenmek değildir. Meyve veren ağacı taşlarlar gibi bir yere de getirmek istemiyorum olayı ama gerçekten bu ülke Gırgır'la çok önemli bir şeyini kaybetti. Belki Gırgır devam etseydi iktidarlar birazcık daha toparlanacaktı, bu kadar aleni olarak Susurluk'ta kamyonun altına girilmeyecekti. Büyük büyük konuşmak istemiyorum ama şimdi insanlar otursunlar düşünsünler bakalım vicdanlarıyla. O yüzden bazı insanlara gerçekten öfkeliyim. Çok ciddi şekilde öfkeliyim. Çünkü sokakta biri kalkıp sizin babanızın suratının orta yerine tekme atsa siz o adamı dişlerinle parçalar, kalbini söker, içindeki suyu sıkır, kalbini de cebine sokarsınız.

Gırgır elinden alındıktan sonra o adamın her gün, her saat burada buz gibi eridiğini gördüm. Ve hakikaten çaresiz kaldı. Çünkü kavgada literatürdür; adam adama dövüşürsün. Bir adama 350 kişi birden saldırıyorsa ne olursa olsun bir şey yapamaz. Kollarına kına yakınlar ağabeycim.

Tolga - Ben işin öbür yönünü anlatmak istiyorum. Gırgır'ın Oğuz'un elinden alınması ciddi bir travmaydı Oğuz için.

Tam Beş Sene Pijamasıyla Oturdu

Seyit Ali - Tam beş sene aynı koltukta pijamasıyla oturdu. Beş sene boyunca benimle alışverişte alınacaklar dışında ya da "İyi misin evladım, paran var mı evladım" dışında hiçbir şey konuşmadı. Hiçbir şekilde dışarıya çıkmadı.

Tolga - Eve hiçbir gazete, dergi girmede.

Seyit Ali - Beş sene boyunca kendi kendine satranç oynadı bu adam. Uyumadı.

Tolga - Bir anne için de öyledir ya, bir evlat yetiştirirsiniz, bir şey olur, af edersiniz b.k yoluna gider oğlan. Yaşamınızda onun yerine bir şey koyamazsınız ve kendinizi onarmanız da mümkün değildir bir anne olarak ya da bir baba olarak. Gırgır, Oğuz için buydu. Artık yaşamında onun yerine koyacağı bir şey, bir değer, bir umut yoktu. Ama benim için en önemlisi o yaşı kadar hiç içki içmeyen, içki masasına oturmeyen adam, birdenbire genetik yüklerinin altında ezildi. Biliyorsunuz bütün aile alkolik, Oğuz hariç. Beni acıtan en çok o yönüydü ve içmeye başladı. Durduramaz, engellenemez, doyuramaz bir biçimde.

Seyit Ali - Ben şöyle demek isti-

yorum, klasik müzik dinler misiniz? Büyük orkestralar için yazılmış çok güzel konçertolar vardır. Beethoven'ın Mozart'ın şurunu bunun. Canlı bir konsere gittiğiniz zaman orkestra birinci bölüm, ikinci bölüm, üçüncü bölümü çok güzel, coşkulu, harika çalar. Ama son bölüm hızlı bir bölümdür. Orkestra üyeleri yaklaşık 45 dakikadır korkunç bir eseri çalmaktan yorgun düşmüşlerdir ve gerçekten biraz performansları da elvermiyorsa finalde yanlış sesler basabilirler. O, konçertonun bütün bölümlerini çok güzel çaldı ama finalde artık yorulmuştu. O yüzden belki arada yanlış sesler bastığı da olmuştur, ki bunu ne değerlendirmek ne konuşmak benim harcam. Ama o enstrümanını çok güzel çalan, enstrüman çalmayı da çok güzel öğreten biriydi.

Tolga - Gırgır'ın elinden alınmasının en büyük zararlarından biri de aile yapımıza oldu. Seyit de ben de bunu taşımaya çalıştık ve sonuna kadar da taşıdığımıza inanıyoruz. Oğuz mutluydu, rahatsa ve de istediği buydu çevresindeki kişilere bir tek teşekkür borcumuz vardır. Söyleyecek başka hiçbir şeyim yok. Bu çok başka türlü yorumlanıyor, çok başka sorularla karşılaşıyorum, çok başka şeyler söyleniyor...

Seyit Ali - Kırıldığını niye söylemiyorsun?

Tolga - Tabii kırıldım. Çok kırıldım. Her şeyi konuşan bir aileydik biz, bir süre sonra konuşamaz olduk. Çünkü dillerimiz değişti, aynı dili konuşamaz olduk.

Hürriyet Gazetesi'ne Teşekkür

Seyit Ali - Adam rahatsız. Sürekli beyniyle kavgalı. Adamı buraya koyamıyorsun ki dursun. O, birine bir şey diyecek, birini rahatsız edecek, bir laf sokacak, en önemlisi paylaşacak. İnsanlar vardır emekli olur, harikadır hayat onlar için, bahçede çocuklara 'top oynamayın' falan der. Bu adam öyle bir adam değil ki. Değişiklikten çok hoşlanan bir adam. Baksanıza sırf değişiklik olsun diye

herif öldü. O da onun için belki tutunabileceği, sarılabileceği ya da bir şekilde kendini hastalanmaktan uzak tutabileceği son ipti belki de. Allah razı olsun o insanlardan. Yani gerçekten o fırsatı ona verdikleri için. Vermeyebilirlerdi. Üstüne üstlük çalışılması çok zor, Babı Ali'de patron falan döven bir insandı babam.

Tolga - Her şey bir yana Ertuğrul Özkök'e o konuda minnettarım doğrusu.

Seyit Ali - Belki o olmasaydı bundan dört yıl önce gi-decekti. H

EVEREST

Sadık Yemni'den sürükleyici bir macera!

Ölümsüz Sadık Yemni

"Kız gülümsedi. Otelden çıkınca hemen bir bankadan para almışlar ve Gümüşsuyu'ndaki Varan bürosuna gitmişlerdi. Şanslarına İDO'nun Yenikapı'ya giden servis otobüsü on iki dakika sonra kalkacaktı. Kalbiye bu hattı birkaç kez kullandığı için tercih etmişlerdi. Ayhan'a kalsa akşam yedi ya da sekiz uçağı daha uygundu. Sonradan kızın uçağı yeğlememesindeki espriyi anlamıştı. Es kaza uçağı bir şey olursa, belki ölümsüzlüklerinin sınırına toslarlardı. Eğer bu sınır mevcutsa, Teupi kontratı bu yöntemle iptal etmeyi deneyebilirdi. Deniz ya da otobüs kazasından sıyracaklarına neredeyse emindi."

İlk isyan ana-babaya karşı başlar.
Flaubert boşuna mı demiş:
'Ailemden nefret ediyorum!'
İlk iki yüzlülük, annenin-babanın
oğluna kızına karşı yalanıyla başlar.
Bir sürü şey başlar, hiçbir şey bitmez.

Çocuksuz Babalar

RAGIP DURAN

Her ülkenin, en liberal, en özgürlükçü ve en demokratik ülkenin bile, tarihinde mutlaka bir kara delik vardır. **Ece Ayhan** olsaydı buna 'delik bir kara' derdi herhalde*. Sözedilmeyen, konuşulmayan, gündeme gelmeyen, getirilmeyen, kör, sağır bir konudur bu. Bir olay ya da bir tarih. Bazen de bir kurum ya da bir şahsiyet. Vardır bal gibi ama yoktur zakkumca. Aslında herkes bilir, derinde bir şeyler kıpraşır, ama bir türlü su yüzüne, aydınlığa çıkmaz, çıkamaz, çıkarılamaz bu hakikat. Saklanır, gizlenir mağaranın dibinde, önünde örümcek ağları, bazen demir bir kapı, bazen çelik bir barikat. Çoğu zaman üniformalı bekçiler nöbette.

Mesela Fransa'da, 2. Dünya Savaşı döneminde, Nazi işgali başladığında, Danton ve Robespierre'in torunlarının büyük bir kısmı, bir avuç kadar Direnişçinin değil, Vichy'ye yerleşen Alman yanlısı Mareşal Petain'in peşinden gitmiştir. Petain 'Vatan-Aile-Çalışma' sloganıyla Nazi yanlısı bir hükümet de kurmuş olduğu için nüfusun önemli bir bölümünün sempatisine mazhar olmuştur. 'Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik' ülküsü rafa kaldırıldı o zaman. Üstelik Fransızlar arasında, STO tabir edilen, Nazi Almanyası'ndaki silah fabrikalarına gönderilip zorla çalıştırılan, onbinlerce insan da vardır. Angarya kurbanları. Bunlardan biri de, bir zamanlar Fransız

Komünist Partisinin (FKP) Genel Sekreterliğini de yapmış olan **Georges Marchais**'dir. Toprağı bol olsun diyelim ama pek de kaygan ve kıraç bir zemin-dir Marchais'nin mezarı.

Esas olarak Komünistler -ki Parti, Direniş sayesinde ve Nazi vahşetine maruz kaldığı için, halk arasında 'Kurşuna Dizilmişler Partisi' olarak anılmıştır- bir parça da General **De Gaulle** taraftarları, Nazi işgaline karşı silahla direndiler. Lyon'da valiliğe kadar yükselmiş **Jean Moulin**, Komünist Partisi üyesi olmasına rağmen, FKP-De Gaulle'cü ittifakını sağlayarak Direniş ağını kuran gerçek bir halk önderi...

Savaş sonrası dünyaya gelenler, yani 1945-50 doğumlu Fransızlar, işte 15-20 yaşlarına geldiklerinde, babalarına hayati bir soru yönelttiler: 'Baba, sen savaş zamanı ne yapıyordun?' Yani Direnişçi miydin yoksa Petain'ci mi? Bizim protest-fırlama şarkıcı Renaud'un '**Hexagone**' şarkısında, mealen, 'Aslında çoğu Petainciydi ve çok azdı Jean Moulinler' der. Gerçekten de 1945-50 doğumlu çocukların babaları, Petainci olsalar da, oğullarına kızlarına ve hatta torunlarına bu iğrenç konjonktürel kimliği itiraf edememişlerdir çoğu zaman.

Fransa'nın yakın tarihinde Dire-

niş kadar olmasa da, bir başka tarih edici tarih de 1968 Mayısı'dır. 1968-70 doğumlu çocuklar da babalarına aynı soruyu yöneltti: 'Baba, sen ne yapıyordun 68 Mayıs'ında?' Bu sorunun da anlamı açık: Barikatın bu tarafında, üniversiteleri işgal edenlerin, işçi ve köylüleri örgütlemeye çalışanların ve polise kaldırım taşı atanların mı safındaydın? Yoksa, evine kapanıp, ihtiyarlar ve polis-asker gibi 'Anarşi başladı, Fransa çöküyor, De Gaulle gelsin kurtarsın bizi' diyenlerin cephesinde mi?

Gariptir, barikatın devrimci safında bulunanların bir kısmı bile, 80'li 90'lı yıllarda çocuklarına yalan söyledi: 'Bizim üniversitede pek bir şey olmadı', 'Biz o yaz Katmandu'ya tatile gitmiştik' gibi kıyırık ve kaytarmacı yanıtlar ürettirler. **Charlie Hebdo**'daki bir karikatürde ise, bu soruya muhatap olan bir baba, oğluna şöyle yanıt veriyordu: 'Anneni saapıyordum oğlum...'

'Ben babamdan ileri, çocuğumdan geri' muhabbeti, belki teorik olarak doğru olması gereken bir yaklaşım da olsa, 1945 ve 1968 deneylerinde dedelerin babalardan, babaların çocuklarından daha ileri olduğunu gösteriyor. Geriye doğru ilerleme. Ya da ileriye doğru gerileme...

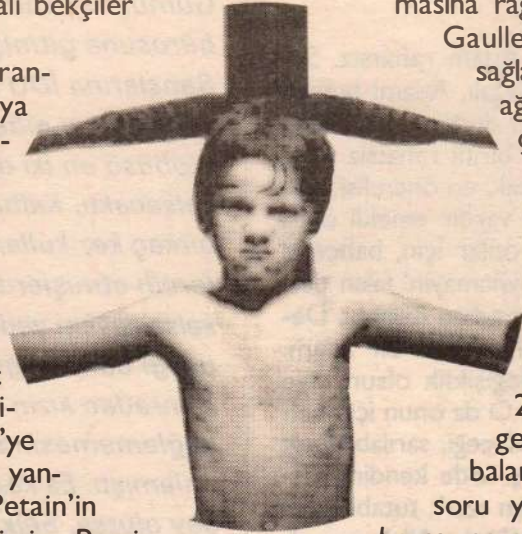
Gelelim 5. Mustafa'nın memleketine. Biz dedesinin mektuplarını okuyamayan bir kuşağız. Biz okulda, orta ikiye geçsek bile, Tarih dersinden nefret ettirilen bir kesimiz. Gerçi, hoş, Ece Ayhan'ın orta ikiden terk çocukları, bugün Açık Üniversite mezunu! Okul dışında da tarihi, sadece 'ayağa kalkınca görülecek bir şey sanan' nüfusa aitiz. Biz, oğluna '**Deniz**', '**Mahir**' adı verip, çocuğunu Ülkü Ocaklarına kaptıran babaların yaşadığı bir ülkenin kul-yurttaşlarıyız.

Bir aralar, hem de karaşın kızlar, mezarlarda, baba ve dedelerine çıkıştı: 'Siz vakti zamanında bu işi yapmamış olduğunuz için bize kaldı dağa...' Ne yazık ki, o çıkışma, o başkaldırı hem sınırlı kaldı hem de kendi iç iktidarlarına yönelmediği için kötürüm.

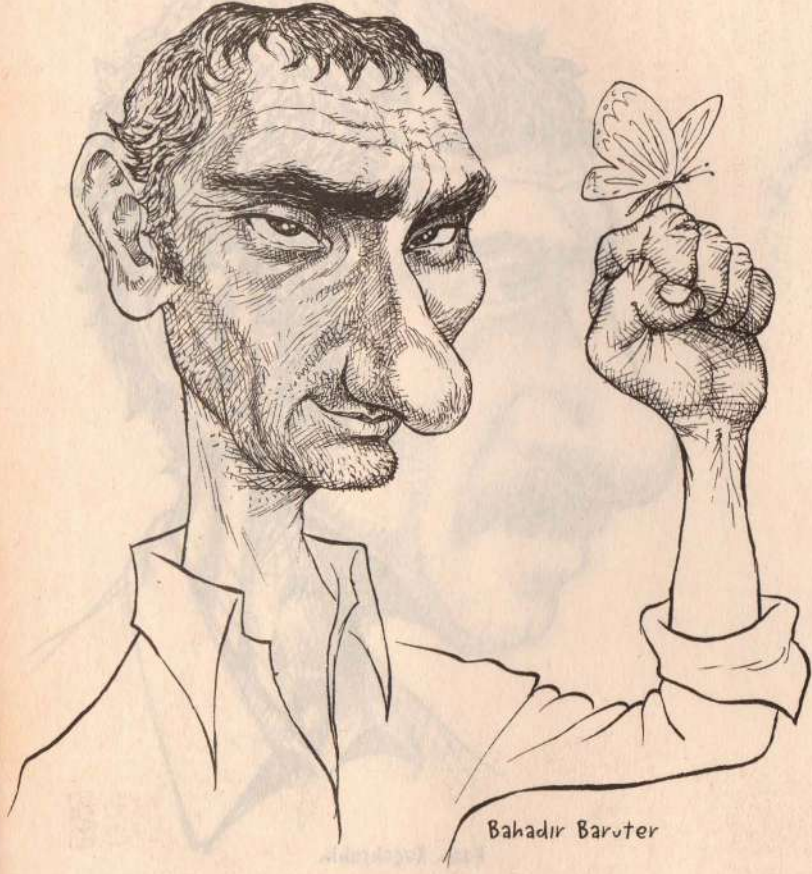
Bizde hep babalar sorar: Oğlum ne yapıyorsun?

Kızlar, oğlanlar babalarına sormalı: 'Ne zaman gidiyoruz, nereye baba?' H

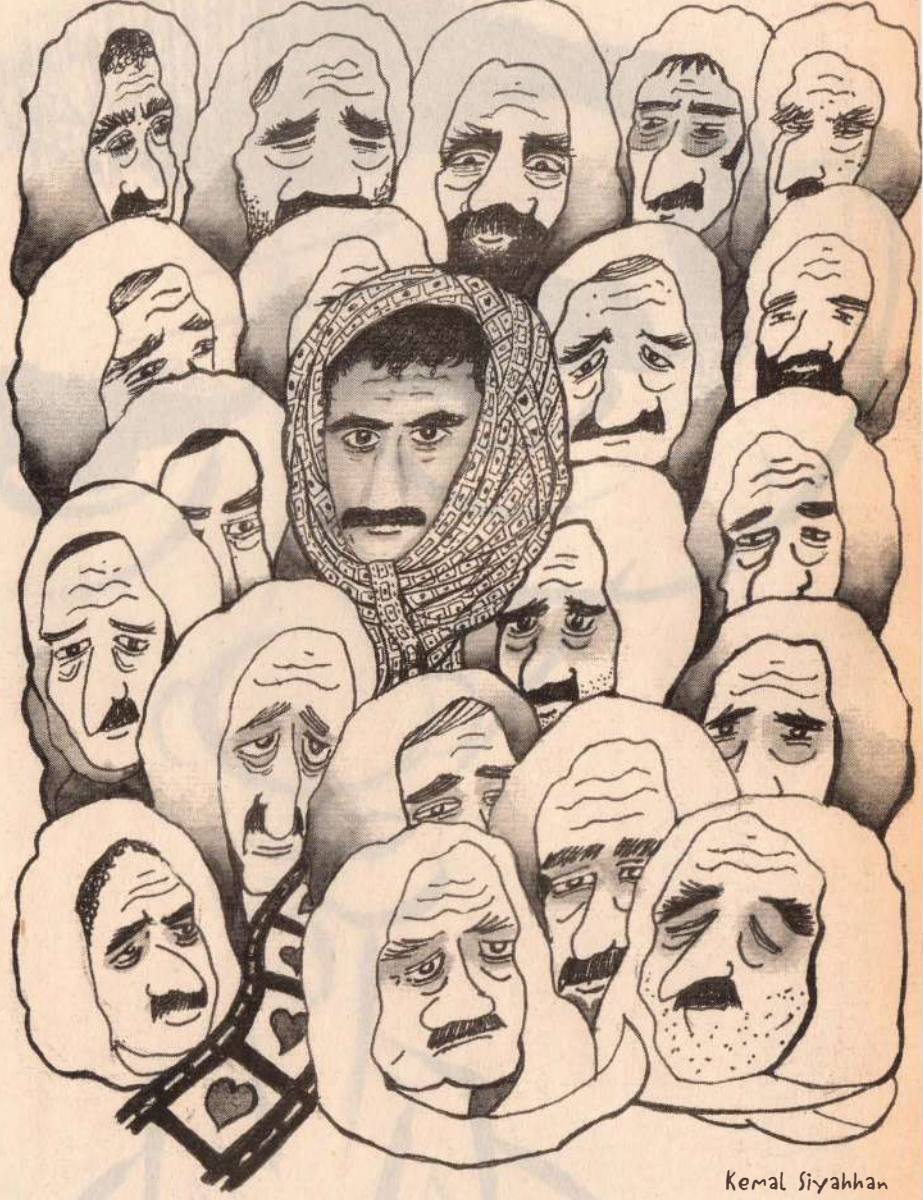
(*) Ece Ayhan şiiri hakkında esaslı, kapsamlı, okyanusvari bir derleme çıktı: **Mor Küllhani / Ece Ayhan Şiiri / ne Kitaplar-Dharma- İstanbul, 2004-373 s. Orhan Kahyaoğlu'nun ellerine, aklına, yüreğine bin sağlık.**

Çizgilerle Yılmaz Güney

Bahadır Baruter

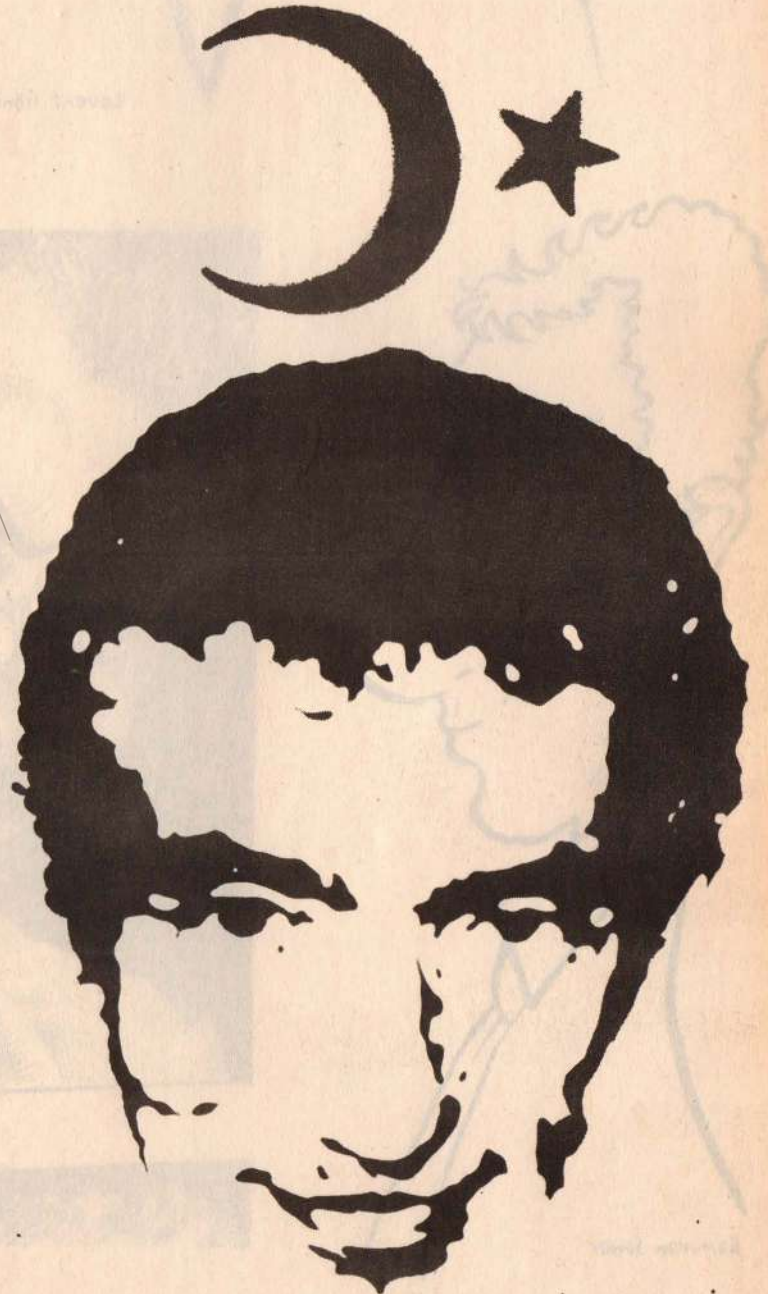

Kemal Siyahhan

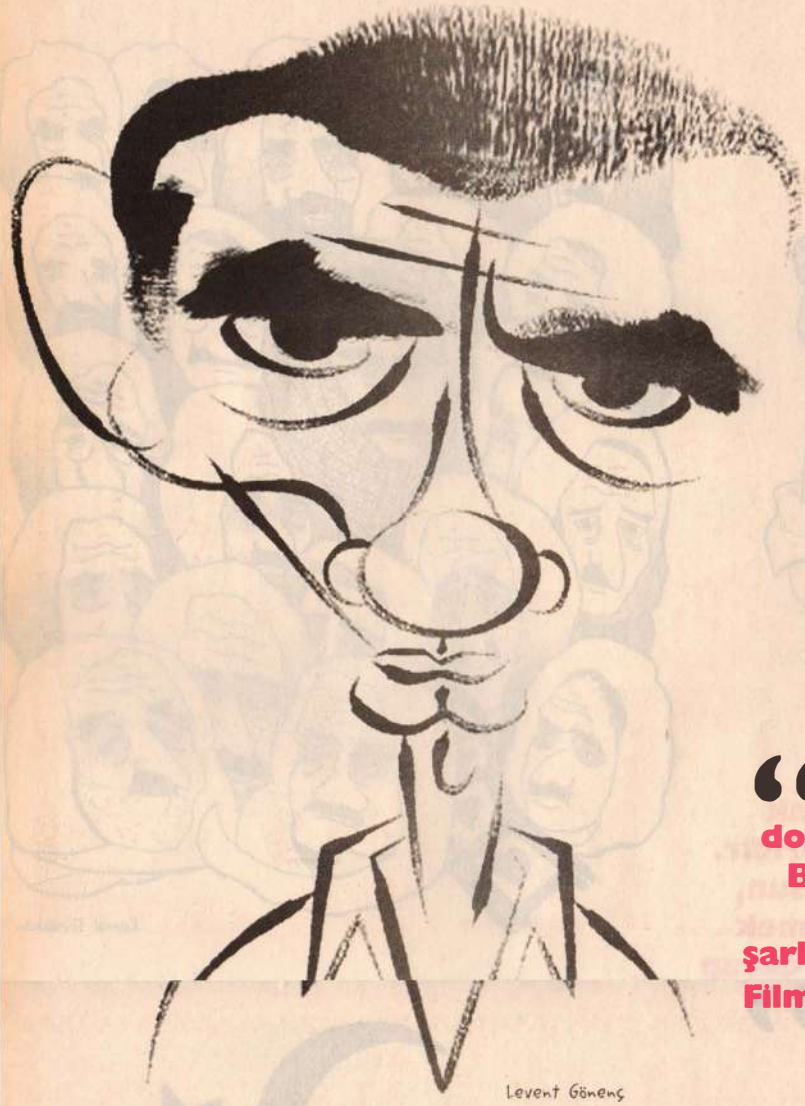
“ Her şeyden önce film yapmak benim varlık nedenlerimden biridir. Bir insana neden soluk alıyorsun, neden su içiyorsun, neden yemek yiyorsun dersen, belki ilk anda cevap Ben de biraz öyleyim. ”

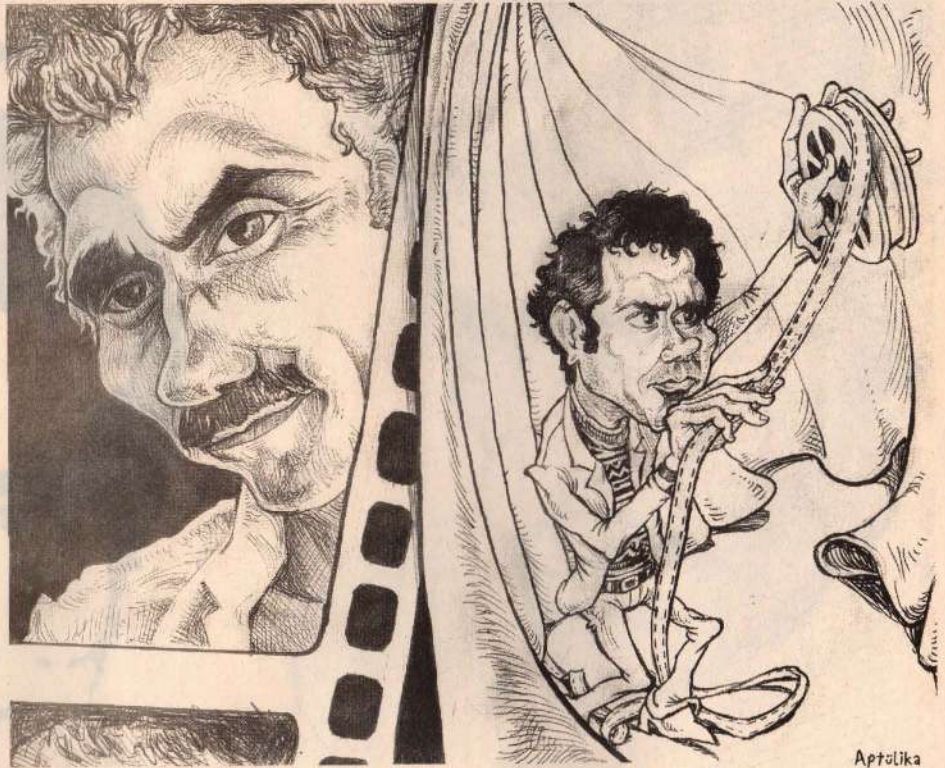
Serdar Karataş

Extramücadele

“ Hayat, yalnızca kendi doğasından taşan müziği tanır. Bu, hayatın kendi sesidir ve doğaldır. Hayata katılmış şarkılar, rüzgar, şehir gürültüsü, Filme eklenen her yapma müzik, filmde anlatılan hayatın gerçekliğini bozar. ”

Varolan egemen kültür bize sayısız “kutsal amaç” sunuyor. Devlete hizmet ediyorsanız kutsal amacınız “devletin bekaası”. Devrime inanan bir devrimci iseniz kutsal amaç “devrim yapmak”, eğer törelere inanıyorsanız kutsal amaç “namusu korumak” vb vb. Yani önce kutsal bir amacımızın olması gerekiyor, pekiy herhangi bir amaç birine şiddet uygulayacak kadar hatta onu ölüme götürece kadar kutsal olabilir mi?

İçimizdeki İtaatkar

MERT ÖZMEN

Farz edin ki, bir bilimci sizin de içinde bulunduğunuz yüz kişilik bir grubu “öğrenmede şiddetin katkısını ölçmek üzere” bir denek grubu olarak bir araya getiriyor. Ve denekleri tek tek aldığı bir odada, deneyi yapmaya başlıyor. Sorulan sorulara doğru cevap ver-

meyen kişiye elektro şok aletinin kumandasıyla elektrik veriyorsunuz. Elektro şok aletinin hafif, orta şiddet, şiddetli ve ölümcül olabilen aralıkları var. Deneyi yöneten bilimci elektro şok vermenizi bu bilimsel deneyin başarıya ulaşması gerekçeyle ısrarla istiyor. Ne yapardınız? Bu bilimsel deneyin başarıya ulaşması için soru sorulan kişiye acı verici hatta öldürücü elektro şoklar verir miydiniz? Eminim bu soruya önce tereddüt geçirerek cevap vereceksiniz. Neden? Çünkü bilim, neredeyse kutsal olduğuna inandığınız bir hizmet alanı. Ve siz de herkes gibi bilime hizmet etmek istersiniz.

70’li yılların sonunda Amerikalı bilimci **Stanley Milgram** bu deneyi yaptı. Ve deneye katılanların yüzde 66’sı ölümcül düzeyde sonuçlar veren elektro şoku, yöneltilen sorulara doğru cevap alınamayan kişiye verdiler. Deneyi yöneten bilimcinin talimatlarına ciddi bir itiraz yükseltmeden. Yine deneye katılanların önemli bir kısmı da orta ve şiddetli ama ölümcül olmayan şokları vermeyi kabul ettiler. Bu deneye katılanlar her eğitim düzeyinden ve toplumun her kesimini temsil edebilecek bir şekilde seçilmişlerdi.

Bu deney gösterdi ki yüzde 66’mızın içinde itaatkar bir işkenceci ve katil var. Hiçbirimiz masum değiliz. Sadece kendimizi masum sanıyoruz o kadar.

En son Amerikalı askerlerin Irak’lı tutsaklar üzerinde denedikleri, yaptıkları işkenceler televizyon ekranlarına ve gazete sayfalarına yansıdığına tüylerimiz diken diken oldu ve hep bir ağızdan ne korkunç bir şey yaptıklarını birbirimize anlatıp kendimizin asla böyle şeyler yapmayacağını düşündük. Acaba öyle mi? Yoksa sadece böylesi hiyerarşik

bir yapıda yer almadığımız ve böyle si emirler almadığımız için mi bunları yapan biz değiliz?

Stanley Milgram’ın yaptığı deney ve ulaştığı sonuçlar her birimizin potansiyel birer işkenceci hatta katil olabileceğini işaret ediyor. Çünkü her birimiz içimizde bir itaatkar barındırıyoruz ve içimizdeki bu itaatkarı yeterince sorgulayıp deşifre ettiğimiz ve onunla yüzleşme cesareti gösterdiğimiz söylemek zor.

Neden koşulsuz itaat etme gereği duyarız. Bunun ilk cevabı itaati istenen kişiye yani otoriteye dönük olarak duyduğumuz korku denebilir. Evet korku bu durumu açıklamayı kolaylaştırıyor ama tek başına yeterli değil. Aynı zamanda Stanley Milgram’ın deneyinde olduğu gibi “kutsal” ya da yararlı bir amaca hizmet ettiğimize inanmak gerekiyor. Burada bence anahtar sözcükler “kutsal amaç” ve “inanmak”.

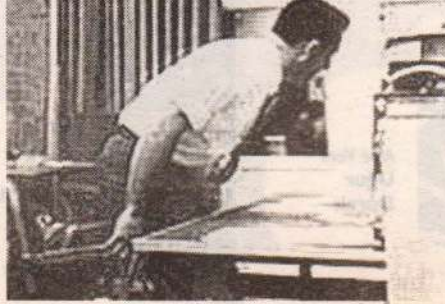
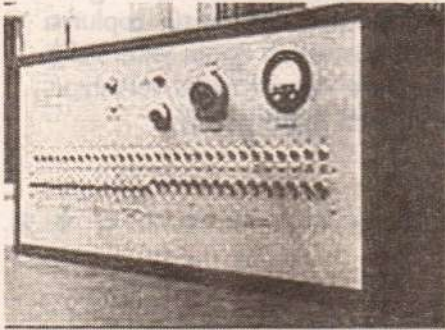
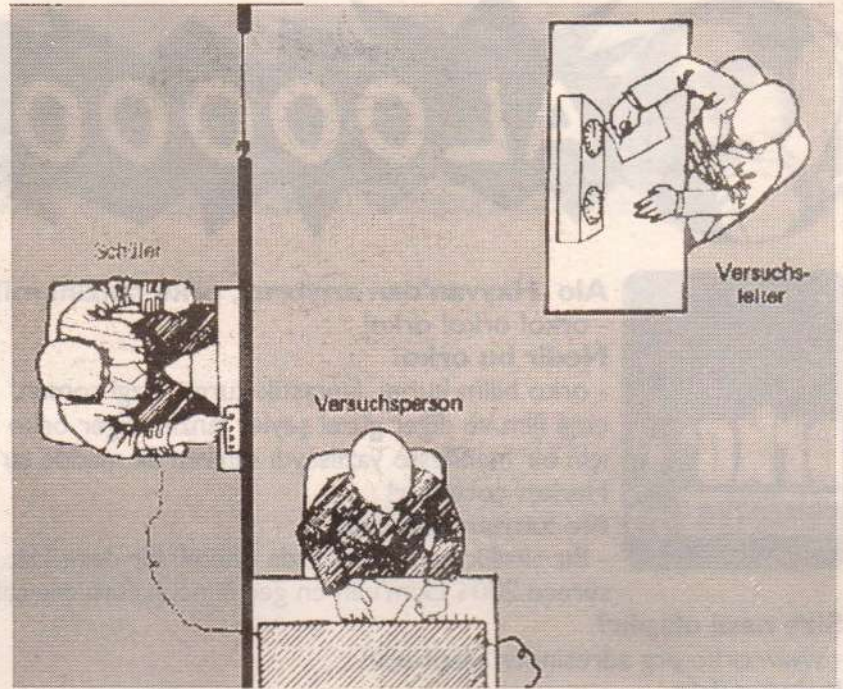
Varolan egemen kültür bize sayısız “kutsal amaç” sunuyor. Devlete hizmet ediyorsanız kutsal amacınız “devletin bekaası”. Devrime inanan bir devrimci iseniz kutsal amaç “devrim yapmak”, eğer törelere inanıyorsanız kutsal amaç “namusu korumak” vb vb.

Yani önce kutsal bir amacımızın olması gerekiyor, pekiy herhangi bir amaç birine şiddet uygulayacak kadar hatta onu ölüme götürece kadar kutsal olabilir mi? Mutlak doğruların varlığına inanırsanız “kutsal amaçlarınız” olabilir. Ama sizin hayatınızda mutlak doğrular yoksa kutsal bir amacınız da olmaz. Peki

mutlak bir doğru var mıdır? Bilimde bile doğru sanılan şeylerin sürekli değişebilirliği gözlemleniyorsa mutlak bir doğrudan söz etmek olanaksız. Peki ya otoriteye her koşulda itaat etmek neyin nesi? Otoritenin mutlak kabul edildiği süreçler demokratik olmayan yani bize çokluğun içinden seçme şansı vermeyen süreçler. Örneğin bizden isteneni yapmadığımızda en fazla yaptığımız işten istifa etmemiz gerekir. Yani bizi ölümcül bir son beklemez. Ama koşulsuz bir itaatkarlıkla yapmamız istenen şey, Amerikalı askerlerin Irak’ta yaptığı gibi diğerinin derin acılar çekmesine hatta ölümüne neden olabilir.

İçimizdeki itaatkarı ya da potansiyel işkenceci ve katili orada içimizde -bir gün bizi ele geçirmek üzere beklediği yerden çekip çıkarmak gerekmez mi? Bence gerekiyor. Önce inandığımız ve kutsal bildiğimiz, bir gün “kutsal amacımız”

haline gelebilecek her şeyi tek tek çıkarıp onların ne kadar doğru olduğunu sorgulamaya başlamakla işe başlayabiliriz. İnanmanın yerine aklın ve bilimin kutsal olmayan, her an yenilenebilir bilgilerini koyabiliriz. Ve daha da önemlisi korkunun yönettiği itaatkarlığın yerine aklın yönettiği bize ve ötekine yararlı olmayı reddetmeyi bilen bilinci geçirebiliriz. Çünkü içimizdeki itaatkar aslında çerçöpten yapılmış bir korkuluktan başka bir şey değil. Ve içimizdeki bu çöplüğü ve korkuluğu temizleyip atmak da en iyisi. H

Cemil Cahit

ALO00000!

HAYVAN'dan ARİYORUZ

Hazırlayan: SINAN SÜLÜN sinansln@yahoo.com

Alo Hayvan'dan arıyoruz, orko fanzini mi?

- orko! orko! orko!

Nedir bu orko?

- orko bilim kurgu, fantastik kurgu, çizgi roman, çizgi film ve diğer güzel şeyler fanzini. Eğer orko fanzini için bir manifesto yazılsaydı sanırım ilk madde şu olurdu: Herkes çocuktur!

Ne zaman çıkacak?

- Bir aksilik ve yaşamımızda önemli bir değişiklik olmadığı sürece 2004 Ekim'inin en geç ikinci haftası çıkacak.

Size nasıl ulaşılır?

- www.orko.org adresinden ulaşılabilir.

Kolay gelsin.

- Size de.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Tip Tasarım mı?

- Buyrun ben Tülin Ertürk.

Neden Kızılderili kıyafetleri satıyorsunuz?

- Amacım tasarım yaparken Kızılderili kültürünün Türk kültürüne olan yakınlığını araştırmak.

Belirli bir müşteri grubunuz var mı?

- Genellikle uzun saçlı, vücut çalışmış insanlar. Çoğu Amerikan kültürünün etkisinde kalmışlar. Kendini Kızılderili sanan müşterilerimiz bile var.

Ne diyelim, kolay gelsin.

- Sağ olun.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Kimlik Dergisi mi?

- Buyrun, ben Muammer Barutçu.

Kimlik'in yayınlanma amacı nedir?

- Kimlik Dergisi, Omurilik Felçlileri Derneği (OFD) tarafından Türkiye genelinde haber, aktüalite formatında hazırlanmış bir yayındır. Hayatın herhangi bir sürecinde, herhangi bir şekilde tekerlekli sandalyeye mahkum kalmış insanlara ulaşmak ve gerçekte dergi-

nin yapısal içeriğinde de verilmek istenen 'kaynak' olabilme özelliğini de amaçlamaktadır.

İçeriğinden biraz bahsedebilir misiniz?

- Haberler, araştırma dosyaları, röportajlar ve çeşitli disiplin başlıklarında yazılar var.

Okuyuculardan gelen tepkiler nasıl?

- Şimdiye kadar çok olumlu tepkiler aldık. Bugün Türkiye'nin her yerinden sağduyulu insanların hemen hepsi bize ulaştı diyebilirim.

Ekleme istedikleriniz?

- Reklam pastasını, yayın grupları-ajans-şirketler üçgeninde kurulan kırılmaz, konuşulamaz, diyalog kurulamaz topluluğundan kurulmuş güçlerin paylaştığını düşünüyorum. Bu tür topluma yönelik, sosyal boyutlu dergilere gösterilen ilginin yetersizliği ve umursamaz tavırları, bu dergilere yaşama hakkı vermiyor.

Teşekkür ederiz, umarız yeterli ilgiyi görür.

- Biz de umarız. Teşekkürler.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Lambda İstanbul mu?

- Evet, buyrun.

Eşcinsel Danışma Hattı'ndan bahsedebilir misiniz?

- Yaşadığımız sorunlar, Lambda İstanbul Eşcinsel Sivil Toplum Girişimi olarak bizi NE YANLIŞ NE DE YALNIZIZ anlayışıyla harekete geçirdi ve bu doğrultuda Lambda ve Kaos'un 10 yıllık deneyiminden ayrıca yurtdışında açılmış eşcinsel danışma hattı tecrübelerinden yola çıkarak şu ana kadar karşılaştığımız soru ve sorunlar üzerinden yaptığımız çalışma ve hazırlıklar sonrası tamamen gönüllülük esasına göre çalışan 9 kişilik bir kadroyla Eşcinsel Danışma Hattı'nı açtık. Bu hat şimdilik haftanın 7 günü günde 3 saat hizmet vermektedir. Hattın çalışma saatleri : Pazartesi, Salı, Çarşamba (18:00-21:00), Perşembe, Cuma (16:00-19:00), Cumartesi, Pazar (13:00-16:00) Telefon: (212) 244 57 62

Bu hattı kimler arayabilir?

- Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transeksüeller, eşcinsel olsun olmasın bu konuda bilgi almak isteyen insanlar, çocuğunun, arkadaşının veya bir yakınının eşcinsel olduğunu düşünen, bu konuda ne yapması ya da nasıl davranması gerektiğini bilmeyen kişiler, özellikle aileler rahatlıkla arayabilir.

Ne gibi sorular geliyor?

- Toplumun eşcinsellere bakışındaki katı ve sert tutumdan dolayı psikolojik ve sosyal sorunlara yönelik telefonların daha çok olduğunu görmekteyiz. Ayrıca cinsel sağlık, hastalıklar ve korunma yolları gibi konularda da telefon almaktayız. "Ben eşcinsel miyim" sorusu da gelen sorular arasında. Ama biz kimseye "sen şusun, sen busun" demiyoruz.

Teşekkür ederiz, kolay gelsin.

- Sağ olun, size de.

Bize Gelenler

Köy
William
Faulkner

YKY

Bourdieu
Medya Karşı
Hüseyin
Köse

Papirüs

İnsanlar
Çıldırması
Olmalı

Cevdet Florat

Kedi Güllüşü
Deniz
Kavukçuoğlu

Doğan
Kitap

Aloe Vera
Uğur
Durak

Aldınlar
Çocuklar
Örgütü
Ersan Üldes

Telos
Yayınları

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Şükrü Durmaz mı?

- Benim.
Arabalara bıraktığınız "Otonuzu satmayı düşünürseniz peşin para ile alırım" ilanı için...
- Satmayı düşünüyorsanız, trink para.

Hayır, dergiden arıyoruz,

bilgi almak istiyorduk...

- Ha, tamam o zaman, sorun.

İlanınızı her arabaya bırakıyor musunuz?

- Hayır satılabileceğini düşündüğümüz arabalara bırakıyoruz.

İlanlarınızı dağıttınız belirli semtler var mı?

- Yok, araba nerde çoksa orada dağıtıyoruz.

Siz mi dağıtıyorsunuz?

- Bazen ben, bazen elemanlar. Ben galericiyim, her zaman boş vaktim olmuyor siz de tahmin edersiniz.

Tahmin ederiz tabii. İşler nasıl peki?

- Valla çok iyi, peşin parayı görünce arıyorlar.

Bazen başka şeyler için de aradıkları oluyor.

Sen de para vardır, gel beraber iş yapalım filan diyorlar. Ben de yok diyorum.

Hayırlı işler.

- Eyvallah.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Altay Öktem'le mi görüşüyoruz.

- Evet. Hayırdır Sinan, n'oldu?

Abi klinik açmışsın...

- Devlet memurluğundan ayrıldıktan sonra, yıllardır çalıştığım Rumelihisarüstü'nde Boğaziçi Üniversitesi'nin karşısında bir poliklinik açtım.

Adı da Boğaziçi Polikliniği.

İşler nasıl abi?

- Yavaş yavaş artıyor.

Abi bi güzellik yaparsın di mi?

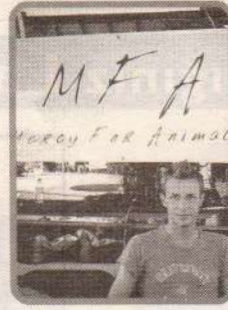
Bi çek ap kaç patlar bize?

- Size beleş. Yazar çizer olan herkese indirimler yapıyoruz zaten. İleride Penguen ve Hayvan okurları için de sürprizler düşünüyorum.

Süpersin abi ama ayın kaç oldu, ne vinyetin geldi ne de yazın.

- Gönderdim yazıyla vinyeti. Maillerinize bakmıyorsunuz ki. Neyse, herkese sağlık, özellikle de ruh sağlığı diliyorum. Yine de arızalanan olursa, poliklinik 24 saat hizmetinizde.

En kısa zamanda hastalanıp mutlak geleceğiz.

Alo İstanbul'dan, Hayvan'dan arıyoruz, isminizi öğrenebilir miyim?

- Nathan Uncle.

Duyduk ki standınızda "Hayvanlara Merhamet" yazıyormuş. Nasıl bir örgüt bu?

- Hayvanlara Merhamet,

merkezi Columbus'ta bulunan, Ohio çapında faal olan bir hayvan hakları örgütü. Bu ülkede hayvanlar en çok gıdaya dönüştürülürken suistimal edildiği için her şeyden önce veganizmi -ki bu peynir ve yumurta dahil olmak üzere hiçbir hayvan ürünü tüketmemek anlamına geliyor- yaygınlaştırmaya çalışıyoruz. Her yıl dokuz milyardan fazla hayvan gıdaya dönüştürülmek üzere öldürülüyor ve neredeyse tüm doğal güdülerinden mahrum bırakıldıkları fabrika çiftliklerinde son derece zalim muameleye maruz kalıyorlar. Dar alanlara sıkıştırılıyorlar; o kadar sıkışık halde tutuluyorlar ki, hayvanların çoğu ne doğal davranışlarında bulunabiliyor ne hareket edebiliyorlar. En sonunda da mezbahada vahşi bir şekilde katlediliyorlar. Dolayısıyla burada bulunmamızın amacı, insanlara vejetaryen beslenme tarzını benimsemelerini sağlayarak, et yemenin insani ve merhametli alternatifini tercih edebileceklerini öğretmektir.

Siz vegan mısınız vejetaryen mi?

- Ben veganım.

Neden vegan olmayı tercih ettiniz?

- Ben on bir yaşındayken buna benzer bir masadan birtakım broşürler aldıktan sonra vegan oldum. Çoğu genç insan gibi, hayvanlara bir yakınlık hissederek büyüdüm. Hayvanları her zaman sevdim, fakat uzun süre boyunca çok sevdiğim köpeğim Sadie ile akşam yemeğinde yediğim domuz arasında bağlantı kuramadım. Ancak, eğer kendim bir hayvanı suistimal etmeyi reddediyorsam, ben o hayvanı yiyebileyim diye bir başkasına onu suistimal etmesi için neden para vereyim ki diye düşünmeye başladım, ki en mantıklısı budur. Ters bana hiç ama hiç mantıklı gelmemeye başladı.

Peki, neden eşcinsellerin Onur Haftası'nın bir etkinliği olan bir panayırda masa açmaya karar verdiniz. Hayvan haklarının bununla ne alakası var?

- Biz Ohio'daki tüm Onur festivallerinde masa açıyoruz. Gey-lezbiyen-biseksüel-transseksüel topluluğu ayrımcılık ve haksızlığa uğramanın nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyor. Bu topluluğa ait insanların çoğunun, haksız muamele söz konusu olunca çok anlayışlı ve açık fikirli olduklarını görüyoruz. H

Haz: Amy Spangler

Neler gördüm?

- > Benciller (dürüsttürler en azından, kandırmazlar)
- > Kelebekler (Yağmur vardı, tekerleğim patlamıştı, bir tanesi geldi değiştirdi, konuşmadı hiç, gitti)
- > Dostlar (çok görüşmezsün, ama bıraktığın yerde, bıraktığın gibi dururlar)
- > Hayvanlar (Karınlarnı doyurdıkları için kim onları suçlayabilir ki)
- > Büyük sanatçılar (Televizyonda göremeyeceğin kadar büyük dünyalar gösterirler)
- > Anneler (hayatlarını senin için değiştirirler)
- > Babalar (hayatlarını senin için değiştirmezler)
- > Cesurlar (Araba camından atılan çöpleri geri atarlar)
- > Aşıklar (tuzdur, biberdir, şekerdirler)
- > Müzisyenler (sen onları duyarsın onlar seni görürler, bilmediğin ama anlayabildiğin bir dilde konuşurlar)
- > Filezof aylaklar (Sana akıl verirler, fikir verirler, umut verirler)
- > Zekiler (popoyu kaldırtır akıllı düşmanlar)

Herkesin vardır iyileri bakın bunlar benimkileri

BAKANGÖR

İstanbul Treni
Graham Greene
Everest Yayınları

SALİH BİNBAY
Sağlık Olsun
Salih Binbay
Alfa Yayınları

99-yüz
Cemal Süreya
Adam Yayınları

Bütün Şiirleri
Nietzsche
Gendaş

Gün Boyunca En Çok Kullandığınız Laflar

Füsun Önal

"Naaaaber?",
"Canım benim",
"Canım"

"Oğlum",
"Hey ağzına...",
"Tamam mı",
"Yok ya",
"Ondan sonra",
"Tamam görüşürüz."

Nejat Yavaşoğulları

"Argüman",
"Topa girmek",
"Yok abi",
"Ölsem lan
yorgunluktan"

Özgür Yici

"Şakın kimseye
söyleme",
"İnanılmaz", "Kafamı
toplayamıyorum",
"Beni dinle"
"Yapma"

Halide Eşber

Geçen Ay

SERAY ŞAHİNER

Feyza Hepçilingirler - Yazar

Geçen ay en çok neye zaman ayırdınız? Ayvalık'a tatile gitmiştim. En çok okumaya, yazmaya ve yüzmeye zaman ayırdım. **Geçen ay, planlayıp da hayata geçiremediğiniz bir projeniz var mı?** Evet, daha çok okumak, yazmak ve yüzmek isterdim, olmadı. **Geçen ay sizi en mutlu eden olay neydi?** Yunanlılar'ın her perşembe Ayvalık'a pazara gelmesi beni çok mutlu etti. Orada, Türk Yunan kardeşliği sağlanmış durumda. **Geçen ayın en kötü olayı neydi?** Tren kazaları, beni çok üzdü.

Cihan Yıldız - Barmen

Geçen ay en çok hangi içki satıldı? Bira. Çünkü hem ucuz, hem de içimi kolay. **Geçen ay eğlenmeye başka barlara gittiniz mi?** Evet, Şahika'ya ve Exit'e gittim. Çalışırken eğlenemiyorum çünkü, mesai saati nde içmiyorum zaten. **Geçen ayın en keyifli bar muhabbetini kiminle yaptınız?** Bir İngilizle, ama ben İngilizce bilmem, işaretlerle anlaşarak iki saat premier lig hakkında konuştuk.

Zafer Algöz - Tiyatro Sanatçısı

Geçen ayın en önemli neydi sizce? Bülent Ecevit'in aktif politikayı bırakması. **Geçen ay İstanbul'daki tiyatro festivaline katıldınız mı?** Şehir dışında olduğumdan dolayı gideme dim. **Geçen ay tiyatroyla ilgili yeni bir proje yaptınız mı?** Ben devlet tiyatrolarında hem oyuncu hem de idareci olarak görev yaptığımdan, bu yıl sahnelenecek bütün oyunlar elimden geçiyor. Bu yıl sahneye bir oyun koymayı düşünmüyorum ama sahnelenecek bir oyunda oynamayı çok istiyorum.

Ercan Avcioğlu - İç Çamaşırı Satıcısı

Geçen ay en çok ne satıldı? En fazla külot satıldı. Satışlar zayıftı. **Geçen ay iade getiren oldu mu?** Evet ama biz kabul etmedik çünkü hijyene önem veriyoruz bu konuda da çok titiziz. **Geçen ay sattığınız en fantastik iç çamaşırı neydi?** Yanıp sönen ışıklı bir külot geldi bize, hemen o gün sattık. **Geçen ay dükkanda çamaşır almak için kaç kişi deneme yapmak istedi?** Biz ilke olarak müşterilerimize sattığımız iç çamaşırılarını denemelerine izin vermiyoruz.

Güven Erkin Erkal - Müzik Eleştirmeni

Geçen ayın en iyi müzik organizasyonu neydi sizce? Pink'in konserine gittim, bence çok başarılı bir müzik organizasyonuydu. **Geçen ay'ın en üzücü olayı neydi sizce?** Oğuz Aral'ı kaybetmemiz beni çok üzdü. **Geçen ay Can Yücel'in ölüm yıldönümüydü.** Can Yücel'i kaybettiğimiz sırada ben Eko TV'de müzik programı yapıyordum. O gün son programı çekiyorduk. Programa girmeden hemen önce Can Yücel'in ölüm haberini almıştım.

Bir Numaralı Kadınlar Dedektiflik Bürosu'nun maceraları dolu dizgin sürüyor...

Bir Numaralı Kadınlar Dedektiflik Bürosu serisinin ikinci kitabı Zürafanın Gözyaşları ile Botswana'nın ilk ve tek kadın dedektiflik bürosunun sahibi alımlı ve cüretkâr Precious Ramotswe'yi izlemeye devam ediyoruz.

"Alexander McCall Smith adlı herifin yazdığı Botswana'da geçen bazı nefis kitaplar var. Okuması eğlenceli olduğu kadar insanların yaşanmaya değer hayatlar sürdürebileceklerini hissetmenizi de sağlıyor. Kitapların ilki Bir Numaralı Kadınlar Dedektiflik Bürosu... Eğer mutlu olmak istiyorsanız, bu kitapları okumanızı şiddetle tavsiye ediyorum."

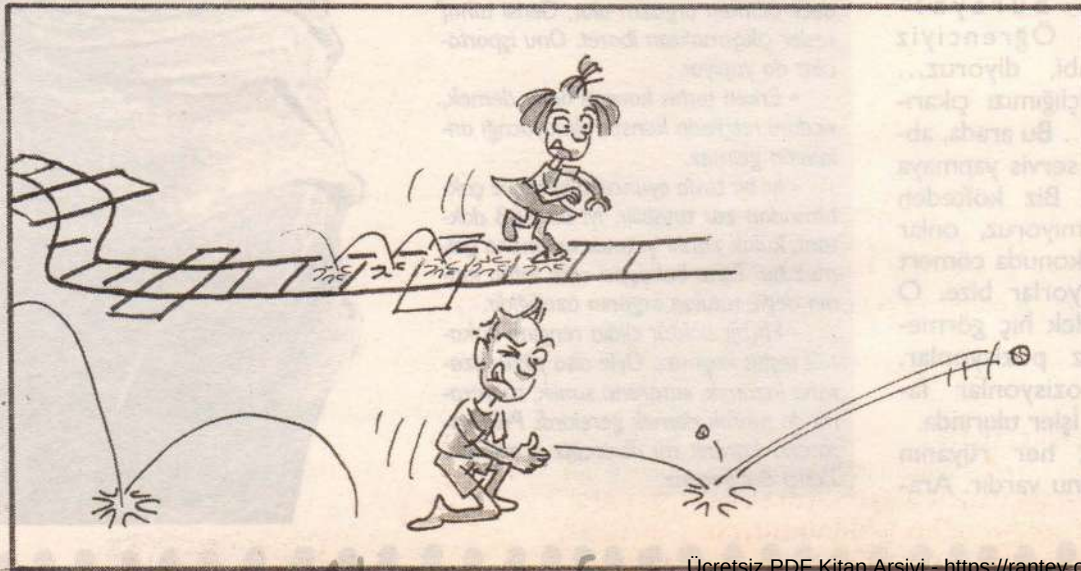
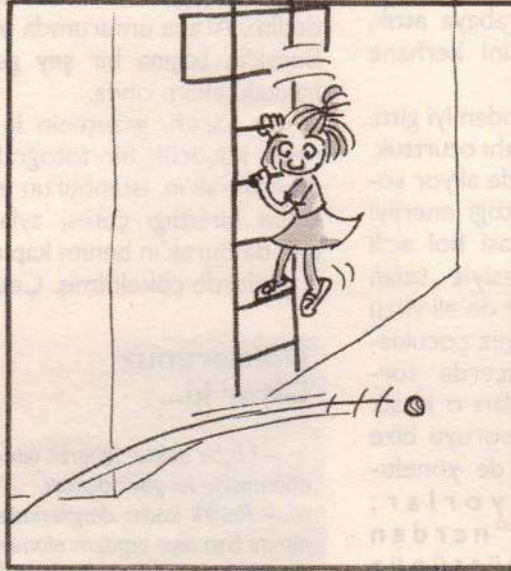
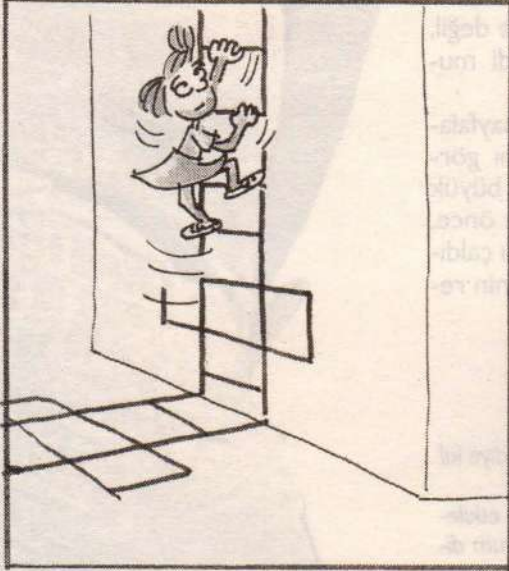
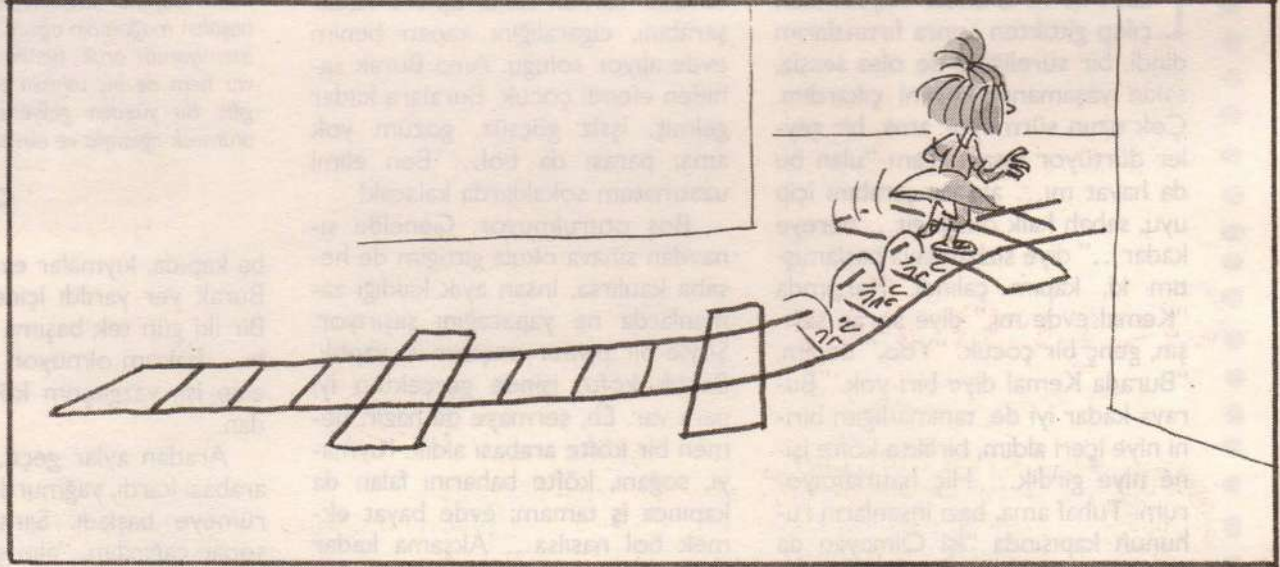
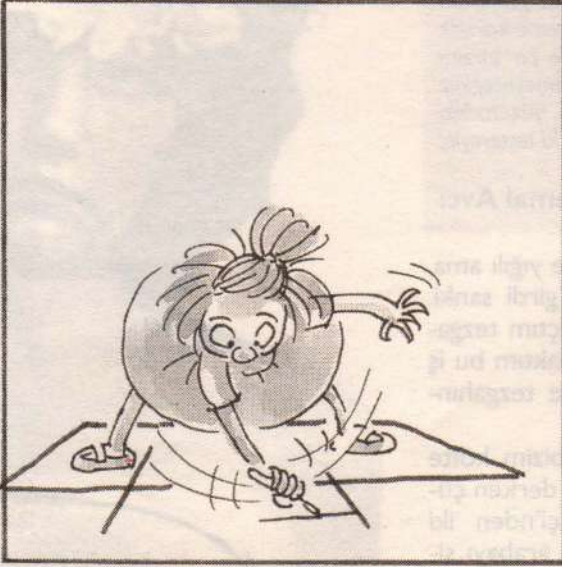
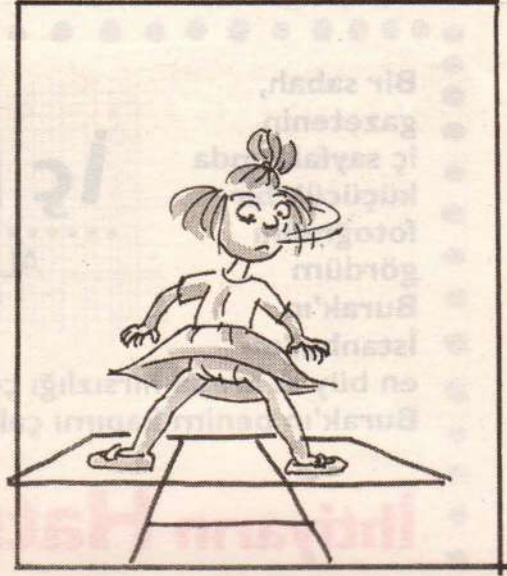
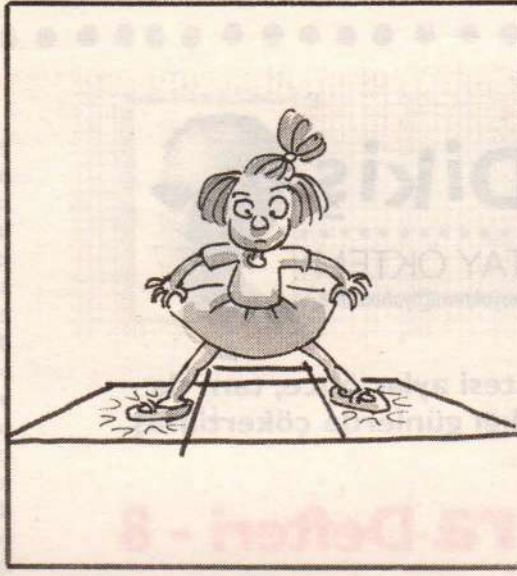
Flea, Red Hot Chili Peppers

Oyun Oyun 'çindir, Oyun Toplum 'çindir

GÜLAY BATUR

BAZEN BASİT BİR OYUNLA BAŞLAR HER ŞEY...

Bir sabah,
gazetenin
iç sayfalarında
küçücük bir
fotoğrafını
gördüm
Burak'ın.

İstanbul'un

en büyük araba hırsızlığı çetesi aylar önce, tam da
Burak'ın benim kapımı çaldığı günlerde çökertilmiş.

İç Dikiş

ALTAY ÖKTEM
altayoktem@yahoo.com

İhtiyarın Hatıra Defteri - 8

Lian Mit ve Dünder hayatımdan
çıkıp gittikten sonra fırtınalarım
dindi, bir süreliğine de olsa sessiz,
sakin yaşamamın keyfini çıkardım.
Çok uzun sürmüyor ama, bir şey-
ler dürtüyor insanı. Tam "ulan bu
da hayat mı... akşam şarabını içip
uyu, sabah kalk okula git... nereye
kadar..." diye sızlanmaya başlamış-
tım ki, kapım çalındı. Karşımda
"Kemal evde mi," diye soran sarı-
şın, genç bir çocuk. "Yoo," dedim,
"Burada Kemal diye biri yok." Bu-
raya kadar iyi de, tanımadığım biri-
ni niye içeri aldım, birlikte köfte işi-
ne niye girdik... Hiç hatırlamıyo-
rum. Tuhaf ama, bazı insanların ru-
hunun kapısında "İşi Olmayan da
Girebilir" diye bir levha asılıdır. Be-
nim levha bayağı büyükmüş demek,
gören geliyor, gören geliyor... Da-
ha yeni filizlenmiş, henüz bir mes-
lek olarak kayıtlara geç-
memiş telekizlik mü-
essesesinden tutun
da minibüs şoförleri-
ne, heavy metal'e
karşı heavy ahşap di-
ye bir felsefe geliş-
tiren, her ta-
raflarından

tahtalar sarkan tuhaf tiplere kadar
şarabını, cigaralığını kapan benim
evde alıyor soluğu. Ama Burak sa-
hiden efendi çocuk. Buralara kadar
gelmiş, işsiz güçsüz, gözüm yok
ama; parası da bol... Ben elimi
uzatmasam sokaklarda kalacak!

Boş oturulmuyor. Genelde sı-
navdan sınava okula gittiğim de he-
saba katılırsa, insan ayık kaldığı za-
manlarda ne yapacağını şaşırıyor.
Şöyle bir piyasa araştırması yaptık.
Baktık köfte işinde gerçekten iyi
para var. Eh, sermaye de hazır, he-
men bir köfte arabası aldık. Kıyma-
yı, soğanı, köfte baharını falan da
kapınca iş tamam; evde bayat ek-
mek bol nasılsa... Akşama kadar
köfte yoğurduk Burak'la. Hava ka-
rarınca da köfteleri arabaya attık,
mangalı yaktık; ver elini kerhane
sokağı!

Satışlar umduğumdan iyi gitti.
Üç beş günde tezgahı oturttuk.
İşini bitiren köftecide alıyor so-
luğu. Millet kaybettiği enerjiyi
yarım ekmek arası bol acılı
Tekirdağ köftesiyle telafi
ediyor. Eh, bir de eli yüzü
düzgün, temiz çocukla-
rız ya, içerde sor-
dukları o klasik

soruyu bize
de yönelti-
yorlar;
"nerden
düştünüz
buraya?"
Öğrenciyiz
abi, diyoruz...

Harçlığımızı çıkarı-
yoruz... Bu arada, ab-
lalara da servis yapmaya
başladık. Biz köfteden
para almıyoruz, onlar
da her konuda cömert
davranıyorlar bize. O
güne dek hiç görme-
diğimiz pozisyonlar,
kompozisyonlar fa-
lan... İşler tıkırında.

Ee, her rüyanın
bir sonu vardır. Ara-

Tarz insanın vücududur. Önemli olan
soru herkes gibi bir tarza sahip olmayı is-
temek ya da istememektir. Sivilcelerini
sıkımayanlar, yaralarını koparmayanlar,
tınaklarının güzel görünmesini sağlayan-
lar ve ortalıkta kendinden uzak bambaş-
ka kokularla dolaşanlar yolda yürümemi
zorlaştıranlardır. Dış görünüşleriyle o ka-
dar bir bütün oluşturmaya çalışırlar ki
sanki hiç terk edilmemişler ya da acı çek-
memişlerdir. Hepsini ailenin tek çocuğu gibi
şımarık ve her şeyi elde edebilecek kadar
küstahlar. Onlara çarpmamak için gös-
terdiğim çabayı görünüşüm için harcasay-
dım asla yabancılık çekmezdim. Örü-
mekler gibi bütün çıkışları kaplamış olma-
larının nedeni, bir peygamber gibi hisset-
memi istiyorlar kendimi; ama geliyorum
başaltın mağaranın ağzını. İçerde kalmak
istemiyorum artık. Benim de bir tarzım
var hem de hiç tahmin edemeyeceğiniz
gibi. Bu yüzden geliyorum yüzümdeki
örümcek ağlarıyla ve elimde ki testereyle!

Cemal Avcı

ba kapıda, kıymalar evde yığılı ama,
Burak yer yarıldı içine girdi sanki.
Bir iki gün tek başıma açtım tezga-
hı... Baktım olmuyor, baktım bu iş
ekip işi, vazgeçtim köfte tezgahın-
dan.

Aradan aylar geçti, bizim köfte
arabası kardı, yağmurdu derken çü-
rümeye başladı. Sarayıcı'ndan iki
şopar çağırdım, "alın şu arabayı si-
zin olsun, para mara da istemez"
dedim. Araba umurumda bile değil,
Burak'ın başına bir şey geldi mu-
hakkak, aklım onda.

Bir sabah, gazetenin iç sayfala-
rında küçücük bir fotoğrafını gör-
düm Burak'ın. İstanbul'un en büyük
araba hırsızlığı çetesi aylar önce,
tam da Burak'ın benim kapımı çaldı-
ğı günlerde çökertilmiş. Çetenin re-

Doktorunuz Diyor ki...

- Hiçbir doktor kibarlık olsun diye kıl
dönmesine kıl gay'i demez.

- Renkli kadın dergilerinden etkile-
nip de ben niye orgazm olamıyorum di-
ye doktorunuza başvurmayın. İnsan sa-
dece ölüirken orgazm olur. Gerisi tuhaf
sesler çıkarmaktan ibaret. Onu işporta-
cılar da yapıyor.

- Erken terhis kanseri önler demek,
vicdani retçilerin kanser olmayacağı an-
lamına gelmez.

- İyi bir tavla oyuncusu kimseye çak-
tırmadan zar tutabilir. İyi bir KBB dok-
toru, kulak zarını iyi tutar anlamına gel-
mez bu. Tıpta belirleyici olan tutan kişi-
nin değil, tutulan organın özelliğidir.

- Hiçbir doktor aıldın rengine baka-
rak teşhis koymaz. Öyle olsa yüzü kıza-
rana kızamık, sararana sarılık, morara-
na da moruk demek gerekirdi. Peki ka-
rarana karank mı diyeceğiz o zaman.
Zenci der geçeriz.

Seda Çevik

Kemal de nereden çıktı demeyin... Tamam, insan kaçaksa adını gizleyebilir, benim adım Burak diyebilir, bu çok normal. Ama benim kapımı çaldığında "Kemal evde mi," diye sormasına, gerçek adı hakkında ipucu vererek beni salak yerine koymasına çok bozuldum.

Yine aynı şey olmuştu işte; bir kez daha kendi hayatımın içinde figüran olarak yer almıştım. Ruhumun kapısına astığım "İşi Olmayan da Girebilir" levhasını çıkarıp atmayı düşündüm hemen. Yalnızca düşünmedim, denedim de! Sanıyorum beceremedim. Eğer becerbilseydim, şu anda burada olmaz, bu satırları yazmak zorunda kalmazdım. Bambaşka bir hayatım olurdu... Bambaşka! **H**

Günlerdir birer birer gidiyor buradakiler. Sankiler kesin oldu... Neredeler şimdi bilmiyorum. Yağmayla başladı her şey. Dünya insanları yağmaladı. Bedava bulmuş gibi, kendinden değilmiş gibi. Sinirlendi, hastalandı ve delirdi insanlar. Tüm bunlar cevapsızdı, anlamsızdı. Sanırlar doğaüstüye dönüştü, düşler gerçekleşti. Geç geldi dedi bazıları, saçmaladılar. Her biri biliyordu nedenini ama korkuydu işte, bildiklerini bilmek istediğinden kaçınıyordu. Akıllar gökyüzüne sağdı, bulutlar kızıştı, döküldü kaygan yıldızlar. Yeryüzü ağladı, açıldı ağzı, salıyalan aktı. Zıtlıklar bir araya gelerek suyu çarptı, patlama akılları dağıttı sahiplerine. Yanmış, damarları delilik dolu. Alışılmışçasına günler geçti. Sanki olacaktı bu, biliyorlardı.

Ahmet Özcan

Hayırdır İnşallah

Aydın'dan Cavidan Erkmen

Rüyamda, seçimlerde aday olmuşum, büyük bir meydanda konuşma yapıyorum. Beni dinleyen kalabalık birdenbire üzerime üzerime gelmeye başladı. Kürsüde sıkışıp kaldım. Aniden annem ve dayım yanımda beliriverdi. Elimden tuttular ve kalabalığı yararak beni hızla oradan uzaklaştırdılar. Bir şatoya girdik. Şatonun her yerinde mumlar yanıyordu.

Uzun süredir takip ettiğiniz bir iş tam çözülmek üzereyken, kendi psikik durumunuzdan kaynaklanan glossofobik yapınız yüzünden engeller çıkacak. Aile bireylerinizin size yardım etmesi, feodaliteye, aile içi erke ve Asya tipi üretim tarzına önem verdiğinizi gösteriyor. Şatoya sığınmak ise sizin ne denli hedonist bir insan olduğunuzun göstergesi. Sıkıntılarınız geçici. Çözüm ışığı görünüyor. Aydınlanma felsefesi nasıl tüm Avrupa toplumlarını bir mum ışığı gibi aydınlattıysa, aile bireylerinizin dominant tavır da sizin varoluş sorunsalınızı çözecek.

Adana'dan Aslı Serinsu

Rüyamda, oturduğum apartmana üç tane keçi giriyor. Kaçmak istiyorum ama apartman boşluğundan geçip kapiya ulaşmam imkansız. O sırada belli belirsiz bir müzik sesi geliyor. Keçiler tam olarak seçilemiyor ama durup bana baktıklarını hissediyorum.

Kent yaşantısına uyum sağlayamadığınız ve pastoral bir hayat özlemi içinde olduğunuz anlaşılıyor. Apartmanınıza girenler keçi değil, Pan. Duyduğunuz müzik de Pan'in flütü büyük olasılıkla. Bir apartmanın içine üç Pan'in girmesi ise baba-oğul kutsal ruh üçlemesini akla getiriyor. Kavuşacağınız pastoral yaşam size metafizik bir huzur getirecek ve ya-

kında teolojik refaha kavuşacaksınız. Apartmandan çıkamama metaforu ise, fütüristik yaşamın kısılcacından kurtulmanız için gereken sürecin henüz tamamlanmadığını gösteriyor. Üç vakit bekleyin.

İstanbul'dan Sacide Çelen

Rüyamda, Üsküdar Musiki Cemiyeti'nin bir mensubu olarak ud çalıyorum. Affedersiniz bir de göbek atıyorum fasılın sonunda. O çok alakasız geldi bana. Bir de seksen sekiz yaşındayım evladım, rüya da olsa tuhaf. Temiz yüzlü, gözlüklü akça pakça bir bey geliyor ve kolumdan tutup cemiyetten dışarı çıkarıyor beni. Sokaklarda gençler oturmuş bilgisayarda chat yapıyorlar. Gidelim buralardan diyorum. Gidecek yer mi var diyor bana o bey ve uçmaya başlıyoruz... hayırdır inşallah!

Teyzecğim, cemiyette ud çalmamız gençliğinizde çok sesli bir hayat yaşadığınızı gösteriyor. Ama bu yaştan sonra kaotik bir düzenin içinde bulmuşsunuz kendinizi. Rüya 12 Eylül'den önce görseydiniz, muhtemelen sakallı bir bey elinizden tutup dışarı çıkarırdı sizi. O zamanlar Karl vardı, şimdi, yaşadığımız bu simülatif çağda ancak gözlüklü, temiz yüzlü biri tutabilir elinizden. Kendisi Baudrillard. Gençlerin chat yapması da görüntünün gerçeğin yerine geçtiğini, yanılsamaya dönüştüğünü gösteriyor. O beyin gidecek yer mi var demesi, "yer" diye bir coğrafi konumun kalmadığına, birbirleriyle diyalektik bağı kalmayan bölgesel görüntülerin içinde yaşadığımız delaleti ediyor. Belki yaşıyoruz, yaşıyor hissine kapılıyoruz. Hepimiz uçuyoruz teyze...

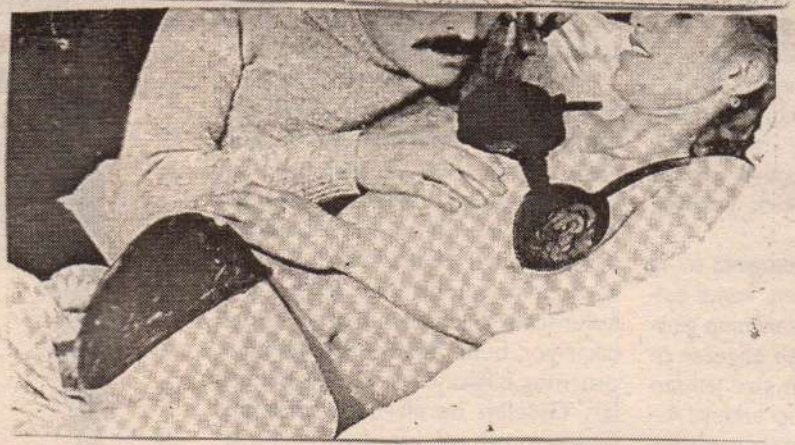
Yorumlanmasını istediğiniz rüyalarınızı hayırdırinsallah@hotmail.com'a gönderebilirsiniz...

TÜRK SEKS SİNEMASI SANSÜR SANATLARI SERGİSİ

Meşhur Kuratör Serhat Köksal

70 li villarda seks film afişlerine ve fotolarına çeşitli yöntemlerle sansür uygulanırdı ~ sergi bu afişlerden ve fotolardan oluşuyor

NO MP3 POLİS NO AVRUPA BİRLİĞİ

İstanbul sanat marketi

Şimdi 'No Integration' Now

Şimdi 'Entegrasyona Hayır' Now

1966-ÜRÜMCEK ADAM (Yılmaz Gündüz)

Cevat Okçugil

- Türk Fantastik Sineması' nın En önemli yönetmenlerinden

1933-1997 İstanbul

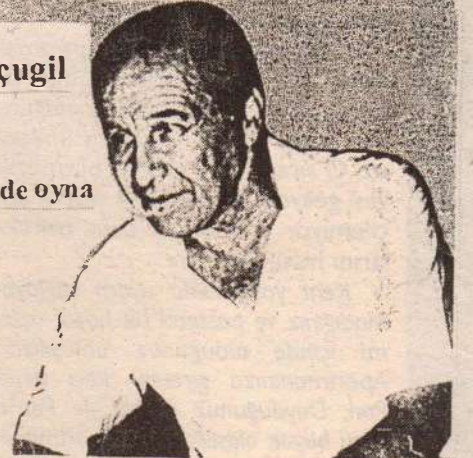
Cevat Okçugil

- Ticari Bilimler Akademisinde okudu.

- 1957'de Şehir Tiyatroları çocuk bölümünde oynayan Nejat Saydam ve Feridun Karakaya ile birleşerek DALGACILAR müzikal oyununu sahneye koydu.

- 1961'de ilk filmi ELVEDA HATIRALAR'ı yönetti.

- 1966'da Türkiye'nin ilk kostümlü süper kahraman filmi olan ÜRÜMCEK ADAM'ı kendi senaryosu ile yönetti.

görüşme ve foto : 22 temmuz 1993

70'lerde yaptığı çekim esnasında oluşturduğu

senaryo ile çektiği filmleride bulunmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BERBAT ZÖKSAL

Akşamsefası

Zamanında Anlaşılmamış Filmlere Yeniden Bir Bakış Denemesi (XIX)

Eliyle bacaklarını okşuyor, dudaklarından öpüyor, karnını, kalçalarının yanlarını okşuyor. İkisi de etkilenebilirler bu sahneden, bunun kaçarı yok.

KAFES

OSMAN CAVCI

Kafes: Aynur Akarsu, Ünsal Emre
Yön: Yücel Ucanoglu

Araba tamircisi Ali (Ünsal Emre) Alev Altın'ın arabasını tamir etmiş. Şimdi yoldalar, kadını evine bırakacak. Fakat Alev yakışıklı tamircisine evde kahve ikram etmek istiyor. Aman abi, siz siz olun böyle her kahve içmeye davet eden kadının evine girmeyin ya da sorun evli misin, sevgilin var mı diye. Tahmin ettiğiniz gibi Alev, Ali'yi yatağa atıyor. Tamam her şey olabilir, bir cahillik etmiş olabilirsin ama temkinli olmakta fayda var. Evin kapısını niye kitlemezsin be kadın. Tak kocası geliyor. Tabancayı çekiyor ve Alev'i öldürüyor. Burada itirazım var. Siz koca olsanız önce adamı mı, yoksa karınızı mı öldürürsünüz? "Vay kahpe kadın..." dedikten sonra.. "Sen de kimsin ulan lavuk, ne işin var burada?" Falan gibi saçmalarsın... Önce adamı vurursun. Bi de haklı sebeplerden dolayı mahkemede savcıya "cinnat geçirdim ne yaptığımı bilmiyordum" dersin, yırtarsın. Neyse biz dönelim filme. Kıskaç koca ilk kurşunu karısına harcadığından Ünsal yırtıyor ve savunmaya geçiyor. İtişirlerken kıskaç koca kafasını bir yere vurup ölüyor...

Polisler geliyor eve, kadını hastahaneye falan kaldırmıyorlar... Oysa kadın hâlâ yaşamakta, son nefesinde polis ifade alıyor... Kadın da "Tamirci Ali" diyor. Ve "Ah" sesi.

Ben Ali'nin yerinde olsam kaçmazdım... Alev'i öldüren kocası... Diğeri de düştü kafasını vurdu öldü. Yine yırtarsın abi. İyi bir avukat. Ama siz siz olun özellikle evli kadınların evine gitmeyin. En iyisi tarafsız sahadir (otel). Tamirci Ali cinayetten arandığı için ormanda koşmakta... Hiç cinayet işleyen adam ormanda koşar mı? Neyse...

Şimdi başka bir evdeyiz Yeşilçam'ın en sempatik aktörlerinden Özcan Özgür bir kadının memelerini emiyor. Sevişme sahnesi bu aslında... Ya Özcan abi ne işin var orada? Ne yazık ki belki ekonomik nedenlerden, belki her şeyle alay etti-

ğinden Özcan Özgür de bu tarz filmlerde, bu tarz sahnelerde oynamıştı. Kendisi aslında emekli bahriye subayıdır, yıllar sonra tiyatroya gönül veriyor. Özel bir adamdı, kendine has esprisi vardı... "Anlat anlat heyecanlı oluyor" gibi... Nev-i şahsına münhasır derler ya, işte öyle biri. Hatta bu filmdeki durumu bile öyle.

Belli ki akşamdan kalmış kadını öpüp duruyor... Haa, kadının göğüsleri de çok güzel.

Bu sevişme sahnesinden sonra arabasıyla ormandan geçerken araba bozuluyor... Eeee, tabii ormanda bizim tamirci aranan katil var ya. Hemen imdada yetişiyor. Ünsal motoru incelerken Özcan arabadaki gazeteden haberi okuyor ve taniyor Ünsal'ı. Ama gayet soğukkanlı. "Sizi bırakayım" diyor. Eve davet ediyor Ünsal'ı. Evde de hoş bir karısı var, anadın mı? (Aynur Akarsu) 70'li yılların şuh kadınlarından biri... Vamp yıldız, seks filmleri döneminde de soyundu. Bu filmde bile yaşı bir hayli var, soyunduğunda vücudunun o kadar da diri olmadığını görüyoruz, ama seksi ve şuh bir kadındı. Özcan, Ünsal'a silah çekiyor ve "Karımı öldürmeni istiyorum" diyor. Hayda, meğer eve bu yüzden çağırılmış. Tabii burada saçmasapan diyaloglarla karısını niye öldürmek istediğini seyirciye ve Ünsal'a açıklıyor. Karısının milyonları varmış... Öldürüp mirasa konmak istiyormuş. "Nasıl katilsin ikincisi ne fark eder" diyor. Ulan fark etmez mi herif idama gidecek. Neyse gereksiz konuşmalar devam etmekte. Ünsal direnmiyor "Hayır yapamam" falan... (bu arada seks filmlerinin konuya, mevzuya niye ihtiyaçları var anlayamadığım şey bu... Bir ev tut habire birileri sevişsin dursun konu bu filmde en gereksiz şey) Üff abi ya.

Dubleks evde üst katta karısı soyundu ve geceliğini giymiş yatakta yatmakta, seksi pozlarda radyoyu açıyor aniden haberler başlıyor. Spiker cinayeti birinci haber olarak veriyor. Ve Ünsal'ın eşkalini ayrıntılı olarak açıklıyor. Kadın korkuya ka-

pılıyor. Ünsal tabancayı alıp üst kata çıkıyor. Yatak odasının kapısını açıp kadınla karşılaşır ama ateş edemiyor... Havaya sıkıyor kurşunu... Alt katta Özcan polisi arayıp cinayeti bildiriyor... Ünsal'a arabanın anahatlarını verip kaçmasını söylüyor. Oysa karısı ölmedi... Ölmemiş karısıyla karşılaşınca kendi öldürmek istiyor... Ama karısı onu öldürüyor... Şimdi karısı Aynur da kaçak, o da ormanda kaçıyor... Uf konuya bak yorulduummmmm. İki kaçak bir kulübeye sığınıyorlar, kulübedeki adam da eroin satıcısıymış meğer, şimdi herkes kanundışı.

Kulübedeki ilk gece Aynur kabus görüyor... Bir kafeste (Filmin adı da kafes) çırılçıplak tutsak... Yani (ne bileyim ya)? Sonra kulübede sevişiyorlar.

Evet sevişiyorlar... gibi yapıyorlar ama yine de sevişiyorlar çünkü... İkisi de çıplak, en azından çıplak tenleri birbirine değiyor... Bir temas söz konusu. Aynur yatıyor altta, Ünsal bacaklarının arasında, hadi bir hile yaptılar diyelim, tehlikeli yerlere bir örtü kondu, yani arada bir örtü var ama yine de bir temas var. Eliyle bacaklarını okşuyor, dudaklarından öpüyor, karnını, kalçalarının yanlarını okşuyor. İkisi de etkilenebilirler bu sahneden, bunun kaçarı yok. Tamam odada reji grubu kamera falan var ama hiç farketmez durumun kendisi bile heyecan verici... Aslında hafif bir utanma duygusu bile hissedebilirler, çünkü izleniyorlar... En

azından birbirlerinden, çünkü gerçekte hiç de sevişmelerini gerektirecek bir durum yok. Aslında bu durumun kendisi baştan sonra seksi bir durum... Organize edilmiş, mizanzenleri belirlenmiş başka bir sevişme sözkonusu. Ünsal'a empati yapıyorum ben etkilenebilirdim bu sevişme rolünden. Aynur Akarsu'ya yapamıyorum aynı empatiyi... Kısacası işin bir fantastik yönü var bana göre. İş sonuna kadar götürmedikleri kesin ama bu yasaklı sınırlı sevişme bile fantazmı zorlayan bir şey... Bu konu üzerinde çok duruyorum ama benim için önemli. Normalde sevişme, hoşlandığımız kimselerle yaptığımız bir eylemken, burada bir arkadaşınla iş gereği sevişiyorsun. Bu çok hoş ve ilginç bir şey olmalı. Düşünsene, sabah film setinde arkadaşınla göz göze geliyorsun, belki çay içiyorsun... Akşama doğru bu sahnenin çekileceğini herkes biliyor. Ama göz göze geldiğinde bilmemezlikten geliyorsun... Ağzım kokmamalı... Dişlerim temiz olmalı, parfüm sürmeliyim. Temiz olmalıyım, benden rahatsız olmamalı. Falan filan... "Çekil-se şu sahne de kurtulsak".

Neyse biz filme dönelim yine... Bizim iki kaçağın başı eroincilerle de derde girdikten sonra yurtdışına kaçmaya çalışırken tren istasyonunda polis tarafından öldürülüyorlar.

Kafes filmi, sırf dönem yıldızı Aynur Akarsu'dan dolayı yazı dizimize girmeye hak kazanmıştır. H

Seydi Merak Ediyor

SEYDİ ŞAHİN

Nedir bu tuv letlerin ve tuvaletçilerin durumu dedim, gittim tuvaletçilere sordum, r ştırdım, öğrendim.

Tuvalet Deyip Geçmeyin

Halil Dökmen - Yaş: 43

- On altı yıldır bu işte çalışıyorum, ayda üç yüz elli milyon lira maaşım var. Evliyim, iki tane de çocuğum var. Geçinmeye çalışıyoruz işte.
- Askerdeyken aklıma geldi tuvaletçilik. Orada eğitim aralarında herkes tuvalete gidiyordu. Ben de kendi kendime dedim ki "Askerden dönünce bir umumi tuvalet açayım, iyi para kazanırım." Ama baktım bu iş için çok para lazım tuvalet sahibi olmak kolay değil, bende de o para yok tabii; açamadım. Onun yerine tuvalet bekçisi oldum.

- WC 'nin anlamını bilmiyorum ama herkes farklı bir şey söylüyor zaten; ayak yolu, hela gibisinden. Bazıları da "çift sıfır" diyor, onun da anlamını bilmiyorum.
- Her daim temiz tutmaya çalışıyorum ama buraya her türlü insan geliyor. Çoğu temizliğe önem verse de içlerinden bazıları mutlaka pislik çıkıyor. Adam su döksün diye koyduğumuz tasın içine sıçmış, ne yapacaksın şimdi buna. Tamam tuvaletin bekçisiyim ama milletin şeyinin de bekçisi değilim ki.
- Eskiden işler daha çok yoğundu. Şimdi milletin parası yok yemek yiyemiyor, e yemeyince de sıçamıyor.

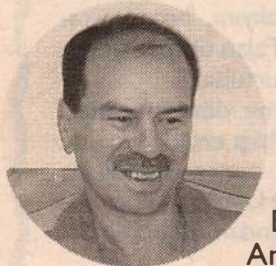
Murat Şengül - Yaş: 15

- Altı aydır bu işte çalışıyorum. Haftada elli milyon veriyorlar. Şu an için buradan memnunum ama büyüyünce başka iş yapmak isterim.
- Günde iki üç defa tuvaletleri temizlerim. Genelde hep pis oluyor çünkü sifonların çoğu bozuk. Kimse de kovaya su doldurup dökmüyor. Ayrıca deliğe değil de başka yere yapanlar var, mecbur ben temizliyorum onları.

- Kadınların tarafı erkeklere göre daha pis oluyor. Onlar hep peçeteleri atıp deliği tikiyorlar. Temizlemesi zor oluyor. Erkekler onlar kadar peçete kullanmıyorlar.
- Bir keresinde adamın biri geldi "Ben küçük yaptım" dedi. "Abi" dedim, "Eskidendi o, artık büyük küçük diye bir şey yok, herkes aynı parayı veriyor." Adam İstanbul'a yeni gelmiş, memleketinde halen öyleymiş. Sonra "iyi o zaman, zaten büyük yapmıştım" dedi gülerken. Ben de güldüm bir şey demedim.
- Abi vallahi WC nedir bilmiyorum. Duvar da öyle yazıyor ama burası bildiğin tuvalet. İstersen içeri bir gir bak, çişini falan da yapabilirsin. Senden para almam.

Hayri Bakır - Yaş: 47

- Yaklaşık on beş senedir bu işi yapıyorum. Bu işe nasıl başladın dersin orasını ben de bilmiyorum. Bir gün kendimi böyle bir tuvaletin kapısında otururken buldum; oturuş o oturuş.
- Eskiden büyük abdesti küçük abdesti vardı. Bilemezsin ki, adam ne derse o. Şimdi ver parayı; gir içerde ne yaparsan yap.
- Tuvalet deyip geçmemek lazım. Adam tuvaleti millet parasının içine etsin diye yaptırmıyor. İyi para kazanıyor. Buraya bir sürü insan girip çıkıyor gerçi bunların hepsinden para alamıyorsun: polisiydi, zabıtasıydı, tanıdık esnafıydı... Ama onların dışında da birçok insan geliyor.

- Bizim insanımız -af edersin- sıçmasını bile bilmiyor. Merak ediyorum bu insanlar evlerinde de mi böyleler. Yani senin anlayacağın bir insanın ailesinden nasıl terbiye aldığını ben burada, tuvalete girip çıkmasından anlıyorum. Mesela dikkat ediyorum, elini yıkayanların sayısı çok az; onlarında birçoğu sabunu kullanmıyor.

- WC, Vecdi Bey'in kısaltılmışı demektir. Hahahahaha...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Salih Karapınar
Yaş: 27

- WC bir şeyin kısaltılmışı ama neyin kısaltılmışı onu bilmiyorum. Zaten bu Türkçe değil sanırsam.

- Eskiden tuvalete daha çok özen gösterirdim, lüce temizlerdim. Şimdi o kadar özen göstermiyorum. El alem temizi pisi anlamıyor ki! Müzik seti koyduk içeriye, insanlara güzellik olsun diye; kolonları çaldı şerefsizler!
- Eşyasını unutanlar oluyor, ne bilim çantasını telefonunu, cüzdanını vs.. polisler silahını unutuyor bazen. Hani Ahmet Kaya diyor ya şarkısında "tabancamı unutmuşum helada" diye; onun gibi yani.
- Parası olmayana "git altına yap" demem. Ama adam diyor ki "sadece elimi yıkadım" ya da "bir arkadaşına bakıp çıkacam" diyor. Halbuki açık açık param yok dese tamam. Mesela arada bir yaşlı biri geliyor, fiyata bakıyor sonra geri gider gibi oluyor. Hemen çağırıyorum "gel amca sana bedava" diye. Ne olacak sanki, taşı mı kıracak.
- Kimisi tuvaletin temizliğinden şikayet ediyor, sanki ben pisliyorum haa! Oysa girişe yazmışım "nasıl bulmak istiyorsan öyle bırak" diye". Herkes böyle yapsa sorun kalmaz. Haksız mıyım?

dütdüt'ten Sıkrı-Sıkr

olsa da durumlar sıkışık
bizim kızlar her zaman şık

Merhaba kızlar nasılsınız? Şık mısınız?

Yaprakların sararmaya başladığı şu hazan mevsiminde, gönlümüz yine şık olma derdinde... E bana düşen de derdinize bir nebze olsun çare bulmak...

DÜRNEV KIRAÇ

İn misin? Jean misin?

★ Kızım sen de artık kot almaktan bıktıysan, ya da durumlar yeni kot için sıkışıkça, bu yazıyı dikkatli oku. Üstüne bi de yatarken üç kulhu bi elham oku. Dualarını bekliyorum bak. Neyse şimdi kot nasıl yenilenirmiş onu görücez. Hem de çok kolay. Sen git odana, dolaptaki eski kotunu bulmaya çalış. Tabii bulabilirsen. Dolaplar hallaç pamuğu valla. Sana kaç kere dedim. Şu dolabın haline bak. Bi de ters çıkarıp bırakıyosun yaa. Yarın öbürün elin oğlu bu nasıl kız demez mi? Ahhh anne ah, özledim seni çok yaa... Neyse buldun mu güzelim? Bravo. Herhalde evde iğne iplik vardır. Onları da al eline. Doğru koltuğa. Kotun arka ceplerini değiştiricez senle. Nasıl mı? Dikişlerin üstünden başka renk iplikle dikerek tabiki!! İstedğin rengi seç. Hani ceplerin dikişleri var ya, işte onların üstünden el dikişiyle sonuna kadar dik. İğneyi batırıp çıkarsan bile olur. Yani kabiliyetli olmana da gerek yok bu konuda. Hatta olmasan daha iyi. Çünkü böylesi moda. Bozuk dikişler, kalın dikişler, yırtıkmiş da görölmesin diye sonradan dikilmiş gibiler... Çok güzel görünüyo değil mi? İstersen ön cepleri bile dikebilirsin. Hatta paçasına yakın bi yerine, aynı renk iplikle şu yırtıkmiş ama sonradan üstüne dikiş geçilmiş numarasını bile uygulayabilirsin. Oldu mu sana çok havalı bi kot. Üstüne de tak bi hırka, doğru muhallebiciye. Soranlara yurtdışından hediye dersin herhalde. Hem in oldu, hem jean kıs!

Her hakkı mahfuzdur!

★ Evetttt, geldik meşhur dövme bölümümüze. E dövmesiz olmaz tabii. Ama öyle dandik dandik dövmelerden bahsetmiyoruz. Neymiş efendim güllermiş, yok Japonca harflermiş, kuşlarmış, tel örgülmüş... Filan falan. Gelmez bize

güzelim böyle şeyler. Hey garson, bize en orjinalinden iki dövme, bol fikirli olsun! Bu ay da kafayı bayağı yordum bu hadiseye. Düşünmek gerek tabii. Dövme bu yani, zeytinyağlı kurufasulye muamelesi yapamazsın. Ömür boyu kalıcak icabında. Bi ortama girdiğinde seni ifade edecek

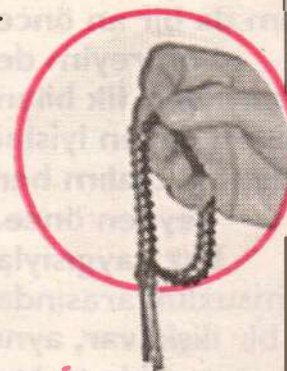

biraz da. Di mi yani şekerim? E bu kadar gıcirtı yeter. Gelelim sadede. Sana tavsiyem çok özel. Ve her hakkı saklı. Yani?? Registered işareti. Benden başkası kullanamaz anlamında.

Yani "Hooop arkadaş beni sahiplenme. Ben kendime aitim ona göre" demenin, dövmecesi. Undirsitend. Hoşuna gitti di mi? Valla benim de gitti. Tam bizim kızlara göre dedim. Bayılacaklar dedim içimden de, bakalım nolcak? Olcağı şu aslında, yakışıklı ama maço adam sana sadece bakmakla yetinirken, yakışıklı ama maço olmayan adam gelip dövmeniz ne hoş diyecek. Sen napacaksın????

Başımın püsküllü belası!

★ Şimdi kotu yaptın. Çok da güzel oldu. Giydin. Gittin dolabı eştin, deştin. En az on tane üst denedin. Giyip giyip çıkardın. Olmuyor! Olmuyor! dedin. En sonunda bi tanesinde karar kıldın. Aynaya baktın, tamamdır. Saçları öne eğdin, elindeki jöleyi yedirdin. Güzelce topladın. Dişlerini fırçaladın. Gözlerinin altına kapatıcıyı sürdün. Far ve rimel de tamam. Çantayı aldın çıkarken son bi kez aynaya baktın.

Ne görüyorsun? Bi şey eksik di mi? Şimdi düştün elime kızım. Mahkumsun okuyacaksın. Çünkü şimdi çok moda bi bilezik yapıcaz senle. Geçen aylarda incinin moda olacağını söylemiştim. Hıh, işte inci bi bilezik yapıcaz bu ay. Ama çok değişik bi şey. Otantik bi havası var. Yapması da çok kolay. Şu boncukçulara gidiyosun, bir miktar renkli inci alıyorsun. Bak altını çiziyorum renkli inci. Uçuk pembe ve su yeşili tercihimdir. Bir de tesbihlerin ucuna takılan püsküllerden alıyosun. Ama incilere uygun renkte olsun. Yaa sen al bi, ben sana anlaticam nolcağını. İncileri elastik misinaya diz ve bi bilezik yap kendine. E bunu da nasıl yapacağını da söylemeyim istersen artık, ayıp olur. Biraz önce zorla aldığın püskülü de bağladığın yere geçir. İncileri ileri geri oynatarak bağlantı yerini bi incinin içinde sakla. Bak bakalım noldu? Güvenmiyosun bi de di mi bana... Tak şimdi koluna bunu, doğru manitanın yanına. Nazar değmez inşallah.

Şık şık öneriler

- İstedğin renkte bi kurdelayı bileğine dolayıp ucunu fiyonk yaparak çok güzel bir aksesuar yaratabilirsin.
- Fularını kotunun beline takabilirsin.
- Enseden topladığın saçının yanına minik çiçekler takabilirsin.
- Tırnaklarına koyu renk oje sürüp uçlarını açık renkle boyayabilirsin.
- Gömleğinin cebine yanyana iki tane, uçları oyuncaklı ve çıtçıtli çocuk tokası takabilirsin.
- Kot eteğinin kemerine şirin bi anahtarlık takabilirsin.
- Çantayı keçeli kalemle boyayabilir, broşlarla süsleyebilirsin. H

Bir dahaki Hayvan'a kadar mutlaka gidin, yapın, giyin.

Senden Önce Senden Sonra'nın bu ayki konuğu güzel insan **Can Dündar**. Karaoğlu belgeselinin montajını yaparken, işi gücü bir yana bıraktı ve medya dünyası hakkındaki bazı gerçekleri öncesiyle sonrasıyla Hayvan'a anlattı.

Nikah Yıldırım Gelin Paratoner

EMRAH SERBES

Susurluk çetesi deşifre ettiğiniz Ergenekon belgeselinde; 'unutmak bizim virüsümüz' demiştiniz. O çeteden Mehmet Ağar parti başkanı oldu, Alaaddin Çakıcı bir MİT mensubunun kimliğiyle yakalandı, son olarak da Korkut Eken davul zurna eşliğinde tahliye oldu. Kısacası 'neler oluyor bize' sayın Dündar?

- Ergenekon belgeselinden sonra hepimiz çok umutlandık. Yani Türkiye nihayet hesap sormayı öğrendi ve bunun sivil mekanizmalarını yarattı diye sevindik. 1 Dakika Karanlık eylemi hepimizin yüreğine su serpti. Sonradan toplumun yeniden suskunluğa gömülmesi, bütün bunları hiç yaşamamış gibi görmesi, onu bırak bu işin faillerini işbaşına getirmesi, hesap soracağı yerde ödüllendirmesi... bütün bunlar insanı şaşırtıyor. Bugünkü bakış açımı şöyle düşünüyorum, ancak unutarak dayanabiliyor toplum. Çünkü unutmazsan, hatırlamak ağır bedellere mal oluyor. Hatırlamak çözüm getirmediği zaman boşluğa düşüyorsun, acı çekiyorsun. Bir ülkede hukuk olmayınca, adalet işlemeyince, sadece o insanların hafızaları üzerinden bir gelecek kurmak, o insanlara fazla mesuliyet yüklemek. Unutmak virüsümüz derken, evet böyle bir şey hala var. Yalnız şunu da anladım ki, unutmak bir yandan da ilacımız bizim. Belki de o ilaç sayesinde bu toplum ayakta durabiliyor.

Belki de yine o ilaç sayesinde Erdoğan basına haddinizi bilin diyebiliyor?

- Evet, bu da yeni bir şey değil. Türkiye'de iktidarların tarihine baktığınızda hep şunu görürsünüz; iktidara gelmeden önce basınla bir flört dönemi yaşanır, iktidara geldiği anda bir balayı yaşanır, sonra basın yavaş yavaş eleştiriye başladığında o balayı bir ter ve gerçek evlilik başlar. Tabak çanak kırılır.

İktidar aşkı öldürüyor yani.

- Evet. Aslına bakarsan iktidarsızlık

da öldürür ama iktidar hepten öldüren bir şey. Ama Erdoğan'ın tabak çanak kırmasını gerektiren fazla bir şey de yok, medya ona kötü bir söz söylememek için gayret gösteriyor zaten. Belki de bunu bildiği için böyle haddinizi bilin havasında şimdi. Ama Erdoğan'a yakınlaş Türkiye tarihini okutmak lazım, böyle diyen başkanların başına neler geldi. Kafamda bir sahne var, bir gün Özal'ın korumaları bir foto-muhabirini dövmüştü. Foto-muhabirleri de çekmiyoruz diyerek makinelerini başkanlığın önüne koydular, hoş bir eylemdi. Özal geçerken arabayı durdurdu ve onlara dedi ki, "Çocuklar niye koyuyorsunuz makineleri yere, onları hep ben aldım size." Şimdi iktidarla basın arasındaki ilişki böyle olursa, siz 'besleme basın' durumundaysanız, haddinizi bilin lafı karşısında da boynunuz eğik olur. Basının Erdoğan'a gereken cevabı veremediğini düşünüyorum. Her şeyden önce bu Kasımpaşa jargonu bir başkanın ağzına yakışmaz.

Belgesel deyince akla vahşi doğa gelirdi. Böyle bir ortamda tarih belgeselini nasıl kabul ettirdiniz?

-Kanal yönetimlerinde temel zihniyet, televizyonun bir eğlence kutusu olduğudur. Aslanlar ceylanları yiyince de insanlar bunu seyrediyor,

ama ona başka bir şey anlatmaya kalktığında, eyvah tarih dersi kaçalım arkadaşlar duygusu oluyor. Bizim düşündüğümüz iyi şeyler olduğunda da insanların seyredebileceğiydi. Belki de anlatma yöntemimizde bir çekicilik vardı. Belli bir tempoya alışmıştı seyirci macera filmi seyretmekten ötürü, biraz o tadı vermeye çalıştık, içine müzik koyduk, insan unsuruna ağırlık verdik, duyguları ön plana çıkarmaya çalıştık. O sayede gördük ki korkunç bir şey yapmıyoruz. Artık kanallar talep eder oldu, insanlar da alıştı. Bir tarih bilinci oluştu, on yıl da geldiğimiz nokta beni gururlandırıyor. Sıkıntısı da var tabi. Bir yıldır Ecevit belgeseliyle uğraşıyoruz, binlerce belge taradık, fotoğrafların, görüntülerin peşinden koştuk. Sonuçta başka bir kanalda o saatte bir pop yıldızı çıkıyor, yeni albümünden iki şarkı okuyor, bitiriyor işi. Sonuçta onunla aynı sirkini içindeyiz. Biz onunla yarışacak değiliz, yarışmaya kalkarsak belgesel-

den çok fazla taviz veririz. Böylece kanal bizi gece yarısına atıyor. Avrupa'daki gibi belgesel kanalları olsa, belki bu sorun çözülür.

Gösteri toplumunun size biçtiği imaj 'beyaz atlı belgeselci'. Bu durumdan rahatsızlık duyuyor musunuz?

-Duyuyorum tabii. Zaten uzun zamandır belgesellerimde az görünmeye gayret ediyorum. Çünkü mühim olan konunun öne çıkması. Ama seyirci de, kanal yönetimleri de bir figürle özdeşleşmek istiyor. Bunlar bizi çarkın içine sokmak isteyen şeyler. Markalaşma hastalığının cazibesine kapılırsan bir anda hem şöhret, hem para, hem de çevrende 'güzel oluşumlar'! İşte o seni öldürüyor zamanla. Yani sistem en bakirini arıyor, bir an önce onu dişleyeyim, kanını emeyim, ölsün de yenisi gelsin.

Irak Savaşı'nda aldığınız tavır belliydi. Ama aynı gazetede başka yazarlar, ABD'nin yanında

Genelevdeki adam da bir an önce işi bitireyim de gideyim der. İlk bilen olalım da, en iyisini bilen de olalım her şeyden önce. Hız kaygısıyla doyumsuzluk arasında bir ilişki var, aynı şekilde yavaşlıkla tadını çıkarmak arasında da bir ilişki var.

savaşa girmezsek mahvoluruz diye yazdılar. Yanıldıkları ortaya çıkınca, onlara takıldığınız oldu mu hiç?

- Ben sonuçta Ankara'nın uzak bir yerinde, iki katlı büromda yazımı yapıyorum, belgeselimi yapıyorum. Keyifli yanı şu, internet çıktı, mertlik bozuldu. Eskiden gazete yazısını kaç kişinin okuduğunu bilemezdim ama bugün kimin ne kadar okunduğu karne olarak geliyor önüne. Ortaya çıkan tablo savaşa karşı olan yazıların daha çok okunduğu. Bir keresinde, neredesiniz arkadaşlar, işgalden sonra sesiniz soluğunuz çıkmıyor, halbuki sizin yazmanız gerekir bu konularda diye takılmıştım. **Sizi Tempo Dergisi'ndeki işinizden eden bir 'sayın başkan' vardı. Kimdi o?**

-Bedrettin Dalan. İstanbul metrosundaki yolsuzluk söylentileri üzerine Tempo'da bir tramvay haberi yapmıştık. Güzel de bir başlıkla kapak oldu, 'İhtiras Tramvayı'. Dalan büyük bir tepki gösterdi, dergi de benden gidip bir de onunla görüşmemi istedi. Görüşmemizde daha da ağır bir şey çıktı ortaya, ihaleyi alan şirket belediyyeye helikopter hediye etmiş. İkinci hafta da onu yazdım. Son yazım oldu. Üstelik bir ben değil, bütün Tempo yönetimi de görevden alındı.

TRT'den istifanız..

-Çok komik bir şeydi o. Bunları anlatıyorum, ileride basın tarihi yazacak olanlar eğlenirler diye. I.Körfez Savaşı'nın başladığı gece, apar topar evden toplayıp getirdiler. CNN'den bağlanacaklar, ben de tercüme yapacağım. Dedim ki bu ayrı bir uzmanlık alanıdır, işi bilen birinin yapması daha doğru. Yok illa ki sen yapacaksın diyorlar, gözleri dönmüş, kabul ettim. Sonradan anlaşıldı, CNN uçakların İncirlik Üssü'nden kalktığını söylemeye başlamış, Dışişleri Bakanlığı bunu henüz doğrulamadığından, benden İncirlik sözü geçen yerleri sansürlememi istiyorlar. O arada Star televizyonu da canlı yayına başlamış, aynen aktarıyordu CNN'in söylediğini. Yani benden bütün dünyanın bildiği bir şeyi söylemememi istiyorlar. Böyle bir devekuşluğu olur mu? Pazarlık yapmaya başladılar, beş dakika izin istedim, istifamı yazdım, çıktım.

Popüler Kültür Gazetesi popülizme mi yenik düştü?

-Orada zorluk şuydu, eleştirdiğimiz bir şeyin gazetesini yapmaya çalışıyorduk. Popüler kültürün zararlarını anlatmaya gayret ediyorduk. Arada çok ince bir denge vardı. Sonuçta Bayhan'dan bahseden yarı sosyolojik bir inceleme yayınlıyorduk ama Bayhan'ın fotoğrafını kullanıyorduk. Dolayısıyla bir anlamda Bayhan'ı yeniden üretmiş oluyorduk. Böyle bir tartışmayı aramızda hep yaşadık, ama gazetenin kapanmasının nedeni bu değildi. İlan ala-

madı, okur sayısını yeteri kadar artıramadı. Reklam anlayışını eleştiren yazılarımızdan ötürü reklam verenler de uzak durdu. Benim gazeteden beklen-tim, Popüler Kültür'ü, bütün sistemin dışında, olup biteni eleştiren bir yayın olarak finanse etmesi idi. Hani burada farklı bir şey yapıyoruz diyebilirdi. Burada kendi sistemimizi, televizyonumuzda yayınladığımız bir programı, gazetemizde çıkan bir haberi, hatta bu sayfanın altında yayınlamakta olduğumuz bir reklamı eleştiren, dolayısıyla kendisiyle hesaplaşan bir şeyi yayınlıyoruz diyebilmeliydi. Piyasa kuralları ağır bastı, bu şartlara kurban giden bir ek olduk.

Bugün nasıl bakıyorsunuz bu alana? Yeni bir Popüler Kültür projesi var mı?

-Aslına bakarsanız bir yıl içinde, eleştirisini yapacağız diye o kadar çok çer çöp izlemek zorunda kaldım ki, böyle bir işe girişmek istemiyorum artık. Bence yeterliydi, tadında kalsın.

CNN'in sloganı 'ilk bilen siz olun'. Sizce ilk bilmek mi mühim, doğru bilmek mi?

-Tren kazasından sonra yazdığım ilk yazı bu konudaydı, hız ve haz. Hızı çok yücelten bir çağda yaşıyoruz, ama her açıdan... İlk bilen ben olacağım, o bölgeye ilk benim muhabirim gidecek, hızlı trene bineceğim, sestten hızlı gideceğim, yıldırım nikahıyla evleneceğim. Böyle olunca içerik tamamen kayboluyor. Abi yıldırım nikahıyla evleniyoruz da gelin neyin nesi? Paratoner mi? Nikahın yıldırım olması değil, ilişkinin yıldırım hızıyla bitmemesi mühim. Hız doyumsuzluktan gelen bir şey. Hız kaygısıyla doyumsuzluk arasında bir ilişki var, aynı şekilde yavaşlıkla tadını çıkarmak arasında da bir ilişki var. Sevdalısıyla bir yolu paylaşan biri, o yol hiç bitmesin ister. Halbuki genellevdeki adam da bir an önce işi bitireyim de gideyim der. İlk bilen olalım da, en iyisini bilen de olalım her şeyden önce.

Bir gün biri de çıkıp sizin hayatınızı belgesel yapmak istese, nasıl bir belgesel olmasını isterdiniz?

-Biyografi çalışmalarını seviyorum. Uzun bir süre onunla beraber yatıp kalkıyorsun, hayatının girdisini çıktısını öğreniyorsun, bir insanı anlamaya çalışıyorsun. Zaaflarını, güçlü olduğu noktaları öğreniyorsun. Nerede eğilip бүкүлдүğü, nerede dik durduğu çıkıyor ortaya. O eğrilerden bir hayat çizgisi çıkıyor sonuçta, hayatının kardiyografisi o işte. Benim için de geçerli bu; zora gelince ne yapmışım, nerede kaytar-mışım, nerede kalemi kullanmamışım, nerede inadına yazmışım. Böyle bir bilanço hepimizin çok işine yarardı. Kismet olsa da herkes için böyle bir şey yapılsa, herkes takkeyi önüne koyup bir düşünse. Örneğin savaşa, 28 Şubat'ta ne yapabilirsin, ne yaptın. H

Buğulu Pencere

AHMET ERHAN

Şiir Kesikleri

1- Yaz ortasında kutup ayısı muamelesi görmek...

2- Yalnızım bile değilsin, benim o yalnızlık

3- Soytarma sümüklü bir velet gibi
Sevilmesen de seversin, korkma

4- "Birimiz hiçbirimiz için kaldık."

5- Kalbim, durup durup bedenimden sıyrılma

6- Sanki kanın damarlarımda gizli
Ötesi ateş ve barut günleri

7- Aldığımız üç beş
Karpuş paramıza yetmez
Gel, evlenelim!

8- Çocukları sünnete çağıran bir kasaba sesi

9- Gölette karakteri bozulmuş
Bir somon balığı gibiyim

10- Adı lazım değil alıklar korusu
Bari gidin bebeklere lazımlık olun

11- İki ayrı şehir gibiyiz seninle

12- Beni seven arkamdan gelmesin!

13- Sapısilikler! Ölsem benden bilirler

14- Ben herkesi seviyorum, tamam mı
Ama herkes beni severse kuşkulanırım

15- Tenden kovulmuş bir ter gibi kaldım

16- Tek celsede severim seni

17- Öyle eksik etek bir hayat yaşadım ki
Ölümüm sürpriz sayılmayacak

18- Senin tam o köşeyi döndüğün yerde
Bir sokak adı olayım

19- Ringten düştüm, çekiliyorum
Ardımdan havlu at dünya

20- Şiir kadar başınıza taş düşsün!

21- Damarıma basmayın, ayağınız kayar

22- Pencere, bütün buğularını sildim
Sokağa baktım da demin

23- "Kurtuluştan kurtuldum"

24- Mekanınız "hayat" olsun! H

İlhan İrem'le Otuz Yıl

Sessiz çoğunlukların, başka bir deyişle kitlelerin sessizliği arasında yaşıyoruz. Hiçbirimiz bir diğerinden daha mutlu veya daha kederli değiliz. "İçimde bir umut var, yeniden seveceksin" demek geliyor içimden, ama havadaki miskinlikten midir, mevsimin getirdiği boğucu sıcaklıktan mıdır nedir bir keyifsizlik söz konusu. Aslına bakarsanız hava falan değil sorun, çok uzun zamandır nedensiz bir sıkıntının, keyifsizliğin izlerini sürüyoruz. Herkes biraz sıkışmış, herkes biraz terk edilmiş gibi. "Hayır bu ben değilim... Na-

sıl da gülmüşüm şu resimlerdeki gibi." İlhan İrem'in şarkısı her an yakalayabiliyor insanı. Değişimin, hele de görüntünün galibiyeti altında ezildiğimiz bu çağda hepimiz gösteri toplumunun birer fertleriyiz. Öyle ki, aynı ipte oynuyoruz, aynı gösterinin birer parçasıyız sanki. Guy Debord'un deyimiyle hem seyirci, hem de oyuncuyuz. Heyecanımız bitmiş, her şeyi tüketmişiz çoktan. Öyle çok gözetlendik ve açığa vurduk ki kendimizi, sokaktan geçen herhangi bir insanın bile her şeyini öğrenir duruma geldik. Evimizde otururken, hiç beklemediğimiz bir anda hepimiz bir gün ünlü olabiliriz modunu yaşıyoruz. Oluyoruz da! Televizyona çıkmak, bir ev kadını, ya da bir tornacı için artık hiç zor değil. El sallayarak, otuz iki dişimizi göstererek biraz utangaç, biraz da gururlu bir şekilde çeşitli yarışma programlarından, kamera şakalarına kadar her tür programda boy gösterebiliriz artık. Hele şarkıcı olmak daha da kolay. Gün geçmiyor ki televizyonda Türkiye'nin yıldızı diye tanıtılan genç bir sesle karşılaşmayalım. Hangisi gerçek yıldız; o da muamma.

Herkesin şöhret damarı bu kadar patlamışken, gerçek sesler de bir bir geriye çekiliyor. Pop müzik içerisinde yer alıp da görüntüye esir olmayan kaç kişi var aramızda? Aklıma gelen belki de tek isim İlhan İrem! Yıllardır inatla, klip çekmeden, konser vermeden, televizyona çıkmadan, kimseyle yüz yüze röportaj yapmadan salt sesiyle, müziğiyle ayakta duran biri o. Hepimiz, ben de dahil olmak üzere yüz yüze bir röportajın hayalini kuruyor, ilk konuşan olmanın gururu yaşamak istiyoruz. İçimizde elbette, bilmediğimiz bir İlhan İrem'i yakalamanın, röntgenlemenin hırsını da taşıyoruz. Oysa o şarkısında "konuşmaya gücüm yok, gözlerimden anla," diyor. Elbette bu aşk için söylenmiş bir söz, ama ne fark eder! Biz her şeyi bildiğimiz sanısına kapılırken, o hepimizden daha fazla şeyi görüyor ve izliyor. Anlıyor içimizdeki kıyameti. Gözlerimiz dönmüşçesine kapıldığımız hırsı ve açlığı. Şarkılarıyla terbiye ediyor bizi! Masallardaki sürgünlüğümüzü, yalan yanlış aynalardaki görüntümüzü bize gösteriyor.

Üstelik de hiç reklama girmeden, her albümünün ardından kendinden söz ettiriyor. Kimseye prim vermiyor ve yenilmiyor. Hem de otuz yıl hepimizle aynı yastığa baş koyu ak... H

Ayin Portresi

70'ler kırık cam parçaları a asından yuvarlanan, mikrofonla dişlerini parçalayan, uyuşturucuları silip süpüren Iggy Pop'un zirvede olduğu dönemdi. Rock'ta öfkenin, kendine zarar vermenin, militarizmin ve kadınları aşağılayan bir anlayışın da tavana vurduğu yıllardı 70'ler. Asılan enerjidi ve yalnızca müzikte değil, sahne şovlarında da baş döndürücü bir hız vardı. O yıllarda, askere yazılamayacak kadar yaşlı olduğu için sızım sızım sızılan Iggy Pop'un üstü örtülü militarizmine sahip çıkıp, militarizmi üst noktalara götüren Radio Birdman diye bir grup çıkar piyasaya. Birçok ülkede ders kitabı olarak okutulan, ama Türk aklı işe; bizde yayınlanır yayınlanmaz toplatılan efsanevi kitap Seks İsyanları'ndan öğrendiğimize göre Avustralyalı bir grup olan Birdman çıktığı konserlere "Taarruzlar" adını koyuyor, grup elemanları da kollarında grubun hanedan arması bulunan siyah tişörtler giyiyordu.

Otomobil ve silahlarla kafayı bozan, "Hit Them Again" adlı parçada kendini yakma düşünü en üst düzeye çıkaran ve "haydi yanalım!" diye tutturarak Radio Birdman'ın kurucusu, Avustralya'da doğup büyüyen biri değil. Otomobillerin ve cinayetlerin başkenti olarak tarihe geçen Detroit sürgünü bir gitarist!

Adı hepinize tanıdık gelecek diyemiyorum. Kimsenin pek tanımadığı, ama dünya rock tarihine geçmeyi becerebilmiş bu sert çocuğun adı; Deniz Tek. Aynı zamanda asker, bu da yetmezmiş gibi ABD Hava kuvvetlerinde havacı doktor olarak görev yapan Tek, yine Seks İsyanları'ndan öğrendiğimize göre 90'ların başında Stooges'dan Ron Asheton, MC5'den Denis Thompson, Rob Younger ve başı Warwick Gilbert ile birlikte bu kez New Race adlı bir grup kurmuş. Dünyanın diğer ucundaki Detroit sürgünü Deniz Tek, hala sert ve karanlık şarkılara imzasını koymakla meşgul...

Mucizevi Parmaklar

Asım Can Gündüz seksenli yıllarda elinde renkli gitarları, tombul göbeği, kıvrıkcık saçları, yarım yamalak Türkçe'si ile Amerika'dan gelip hayatımıza karışmıştı. Sadece şarkılarıyla değil, sevimli halleri ve şovlarıyla da dikkat çekiyordu. En azından ben çok keyif alıyordum onu izlemekten. Özellikle aksanı ve kendine özgü konuşma biçimi ile dikkat çeken Asım Can Gündüz'ün 10 Kasım 1983'te okuduğu Paşam şiiri, aksanından dolayı tartışmalara neden olmuştu. 1992 yılında Anasının Gözü / Cin Gibi'yi çıkaran Asım Can'ın bu albümü Türkiye'de pop / rock kategorisindeki ilk çalışmalardan biri olarak gösterilir.

Ancak konumuz Asım Can Gündüz'ün müzisyenliğinden çok, imkansız gibi görüneni başarabilme becerisi ve hırsı... Her doğum bir travmadır ama Asım Can Gündüz'ün doğumu daha da travmatik olmuş. Asım Can, iki parmağı bitişik doğmuş. Üç yaşına geldiğinde arkadaşları bu durumla dalga geçince bir cam parçasıyla parmaklarını ayırmaya çalışmış, sonunda hastanelik olmuş. Parmakları tamamen kullanılmaz hale gelen Asım Can, bir süre sonra ailesiyle Amerika'ya yerleşir ve parmakları, orada yapılan bir operasyonla birbirinden ayrılır. Ayağından alınan parça eklenerek parmaklar yeniden kullanılacak hale getirilir. Bir insanın bu parmaklarla gitar çalabilmesi mucize. Birakın gitar çalmayı, Asım Can o parmaklarla Amerika'da, dünyanın en hızlı gitaristlerinden biri olarak tarihe geçer. Yine 1979 yılında Amerika'daki bir radyo istasyonunda yapılan anket sonucu dinleyiciler onu rock'n roll'un gerçek kahramanı seçerler. Bugün onu pek hatırlamıyoruz, bu unutkanlığın birçok sebebi vardır elbette. Ancak Asım Can'ın öğrettiği bir şey var, o da insanın tarihi değil ama, talihi değiştirebileceği...

Özlü Sözler

Ağlayan bir kızım, ama dik de durabilirim.
Ben de biraz mazoşistlik var.
Bu da albüme yansıyor.
Hande Yener

İstemediğim hiçbir şeyi yapmadım
hayatımda. Ne istemediğim adamla
yattım, ne istemediğim işi yaptım.

Ayşegül Aldinç

Mini Festival

Gün geçmiyor ki, bir festival haberi ile karşılaşmayalım. İşte bunlardan biri de SG Müzik tarafından Silivri'de 3- 4 eylül tarihleri arasında yapılacak olan Mocamp Rock. Kurban, Kargo, Bulutsuzluk Özlemi ve Moğolların katılacağı festivalde şiir dinletisi de yapılacak. Ayrıntılı bilgi almak isteyenler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://www.kitapci.com> adresine başvurabilirler.

Gözleri Ne Söylüyorsa Doğrudur

Prestij Ailesi'nden bir tek Özcan Deniz kaldı elimizde. Ya da, o maceradan bir tek o sağ çıktı. Küçük Onur büyüdü ve bu da piyasadan şutlanması için yeterli sayıldı. 'Küçük' sıfatlı şarkıcıların büyüdüklüklerinde etraflarında kimseyi görmemeleri hep olmuş bir şeydir, bu nedenle Onur'un eksikliğini kimse fark etmedi. Alişan biraz daha direndi – dayandı ama aynı akibet onu da buldu. Bilinen 'kravatsız gömlek – koyu renk takım elbise – kirli prestij sakallı' üniformasıyla birkaç kanal gezip show yaptı, konuklarına "saygı sevgi çerçevesinde" ilgi gösterdi ama sonuç onun için de hüsrana oldu. "Herkes yalan bir ben gerçek" diyen Mahsun Kırmızıgül'ü ise saymasak daha iyi. Televizyon dizisi yerlerde süründü, sonra da yayından kaldırıldı. Birkaç film projesini ise tamamına erdiremedi; o 'artist' olmak için çok istekli oldu ama zayıflayan popülaritesi nedeniyle yapımcılar yola onunla devam etmek istemedi. Son kozu "Sarı Sarı"ydı. Milyonu aşacak bir satış bekliyordu bu albümden ama görüldüğü kadarıyla "Ellerim böyle boş, boş mu kalacaktı?" şarkısını söylemek durumunda. Geriye Özcan Deniz kaldı. O, bir tek o bu aileden yırttı, yırtmakla kalmayıp, o günün enkazından bir dört başı mamur star çıkardı. Yer aldığı televizyon dizileri, oynadığı filmler seyirci rekorları

kırıyor. Üstelik hepsi de sıra dışı kadrolar tarafından oluşturulmuş diziler – filmler bunlar. Deniz'in asıl parladığı, alıp götürdüğü alan ise elbette müzik. Özcan Deniz'in bugün yapıyor olduğu müzik ile, bu piyasaya ilk girdiği gün yaptıkları arasında dağlar kadar fark var. Bir tek "Ses ve Ayrılık" adlı son albümü bile, Deniz'in gelmeyi başardığı bu son noktanın niteliği üzerine yeterince aydınlatıcı. Dudak uçuklatıcı bir gelişme... "Ses ve Ayrılık"ta yer alan herhangi bir şarkıyı söyleyen kişi ile yıllar evvel "Meleğim meleğim..." diye ortalıkta fır dönen acemi çocuğun aynı insan olduğunu söylemeye bin şahit gerek neredeyse. Planlı – programlı bir şekilde gelindi bu noktaya. Öğrenme ve değişme azmi de her şeyi mümkün kıldı. Mercan Dele ile girilen ortak denemeler de, "Neredesin Firuze?"deki deforme vokaller de; her şey ama her şey bu farklılaşma çabasının bir unsuru olarak görüldü. O yapıldı – bu okundu – şu denendi derken, Özcan Deniz, karşımıza bütün bu çabaların en üst noktası kabul edilmesi gereken albümüyle çıkageldi: "Ses ve Ayrılık".

Acılara Tutunmak

Bu son Özcan Deniz albümü, bize; popüler kalıplar içinde kalınarak da kıyasıya yenilikçi işler yapılabileceğini gösteriyor.

Bu Mevsimin Onur Listesi

- 1- Dünya Yalan Söylüyor / **Mor ve Ötesi** - Mahşerin Dört Atlısı kırıp geçirdi.
- 2- O Gün / **Oğün Sanlısoy** - O ne "Ben de Özledim Ben de"dir, böyle cover görülmemiştir daha önce.
- 3- Set Me Free / **Cem Köksal** - Gitarsa alın size gitar. Şanslı kişiler yalnızca CD'yi değil, yakışıklılığın tişörtlerini de kaptı.
- 4- Umutsuz Aşk / **Bora Uslusoy** - Üf ki ne üf... Bora Uslusoy, bin yıl dönecek bir albüm yapmış.
- 5- Hikayeler Anlatıldı / **Gripin** - Hem de ne biçim hikayeler...
- 6- Ses ve Ayrılık / **Özcan Deniz** - Özcan Deniz hakikaten değişmiş. Biz eskiden de severdik ama bu hali benzersiz.
- 7- Mai / **Ümit Sayın** - Çoğu önemli şarkının arkasındaki isim. Bu üçüncü albümü, pop'un başka türlü de olabileceğini gösteriyor.
- 8- Uslanmadım / **Levent Yüksel** - "Efendi çocuk" cayıp cayıp yakıyor her yeri. Süper bir albüm.
- 9- Seven / **Mustafa Sandal** - Musti'nin Almanya'da yayınlanan albümü. "Gel Aş-kım" olağanüstü bir şarkı. Geri kalan şarkılar da her derde deva.
- 10- Tat Beni / **Yeliz Yeşilmen** - Şaka şaka, Allah korusun!

'Melek'li Saçmalama

Tamam, sen bir Melek'sin, tanıdım seni. German'lardan Işıl, yıllar önce sessiz telefondaki adamı nasıl ilk 'alo'-dan tanıdıysa ben de seni tanıdım: Anladım sensin o, ama neden susuyorsun?.. Hayatımı değiştirdin, anlam kattın, pembeleştirdin, güllerle donattın, beni uçurdun. Beraber uçalım mı Melek? Uçalım da Yeni Melek'in damına konalım mı? Oy Melek zalim Melek... Yok ya, uymadı buna, Ajda'nın Felak'inin makamından oldu bu. Ajda mı ne yapıyor? Oturuyor, hep oturuyor. Onu sen bile kurtaramazsın artık, geçti zamanı. Devir benim devrim. Sen de kime geleceğini biliyorsun ama? Nerede başarı Melek orada, bulmuşsun kolayını... Sen gelmezsen ne yapardım diyorum ya, akıllı beş karış havada aranjörüm, şarkının burasına "Çalardım durmadan dümbelek" diye bir bölüm koymamızı ısrarla istedi durdu. Ben böyle diyecekmişim, ben lafımı bitirince de dımtık – dımtık darbuka solo girecekmiş devreye. Ayy bu ne bayağılıktır yarabbim? Yarabbim sen büyüksün, durdur geçen zamanı kulların gülsün değil mi? "Bana bak lan" dedim aranjöre, "sen beni ne sandın?.." Değil mi efendim? Ben ki entelektüellerin, reklamcılarının, borsa-cıların, bilim adamı derli toplu sınıf, grup ve adamların sevgili yorumcusu, kal-kıp dümbelek diyecekmişim... Bir de darbuka solo! Bunun sonu yok ki? Yarın öbür gün, "Burada darbuka solo var hanımefendi, küçük bir oryantal iyi gider buraya" da der bunlar. Ben ki Fransız Fransız gezinen biriyim. Ben ki, ben ki... Üff... Aman Melek, bazen çok sıkılıyorum kendimden. Bu kadar insan benden nasıl sıkılmıyor hiç anlamadım, sen biliyorsan söyle bana Melek. En güzel kim, en büyük kim, en en kim, onu da söyle.

Bu albümün temel taşları olan Ne-zih Ünen ve Sarp Özdemiroğlu; en bilinen, en alışıldık tema ve ezgilerden bambaşka formlar – biçimler üretmişler. Başta "Canım" olmak üzere, şarkıların tamamında kullanılan enstrümanların uyumu dehşet verici. Özellikle "Canım" şarkısında... Bu tür bir müzikte hiç alışık olmadığımız bir alt yapıya sahip bu şarkı. Bu kadar cesur bir gitar kullanımına, gitara her zaman gerekli kıymeti vermiş Orhan Gencebay'da bile rastlanmamıştır. Hele hele ud ve gitarın nöbetleşe girişi – çıkışları resmen mest edici. Albümde bu şarkının tam üç versiyonu var ama insan, daha gitar egemenliğinde olan bir dördüncü versiyonu bile arıyor. Albümün temel taşlarından biri de Nazan Öncel. Başta "Canım (Sen Benim Kalbimsin)" olmak üzere, Nazan Öncel çok fazla şey katmış bu albüme. Son birkaç yıldır, her biri çok iyi olan şarkılarla sürekli olarak hit üreten Öncel, bu sefer şarkıyı yazıp teslim etmekle kalmamış, bizzat kendi elleriyle bir de versiyon yapmış. "Canım"ın Nazan Öncel versiyonunun, şimdiden yurt dışındaki world – music derlemelerine gireceğini, bu uğurda derlemeleri yapan prodüktörler tarafından kapışılacağını söylemek mümkün. Şarkıcılığının doruk noktasında olan Özcan Deniz'in kendi şarkıları da mükemmel. Hele hele, albümün bir başka güçlü silahı Emre Irmak tarafından düzenlenen "Kal De"... Her anı ile yaratanlara – emeği geçenlere iftihar vesilesi olacak bir albüm bu. Ömrük de bizim buralarla sınırlı kalmayacak dışarı taşacak.

Özcan Deniz'in kendini baştan yaratması ilginizi çekse de çekmese de bu albüme bir kulak verin. Eski hayran grubunu kırmadan – gücendirmeden kendini yenilemenin sihirli bir formülünü bulmuş bu yetenekli isim, albümün her şarkısı ile kalplere dokunabilmeyi becermiş. Albümü alıp bir kere çaldıktan hemen sonra tuzağa düşeceksiniz: Bu şarkılar hep çalsın, hep dönsün isteyeceksiniz. H

Uçağın kapılarını acil durumda açtığımızda şişen kaydıraklar yetmiş beş - seksen kişilik botlara dönüşür. Bu botlarda ıslanmamak için tentelerimiz, köpekbalıklarının yaklaşmasını önlemek ve tuzlu suyu içme suyuna dönüştüren kimyasal tabletlerimiz vardır.

Kemerlerinizi Bağlayın

ZEYNEP MENGİ

Adınız, soyadınız...

- Defne Gürsoy.

Hostes olmak nasıl bir şey?

- Her şeyden önce zevkli bir iş. Zaman zaman zor da olsa zevkli yanları ağır basan bir iş.

İşinizin zorlukları neler?

- Bazı yolcuların tavır ve davranışları zor geliyor, ama bunu kişisel algılamazsanız o zaman işiniz kolaylaşır.

"Bazı yolcular" dediğiniz kişiler nasıl kişiler?

- Çocuklarına sahip çıkmıyorlar, uçağın bir başından bir başına sırf dört yaşındaki bir çocuk düğmeyle oynadı diye gidip geliyoruz. Bazen de bir tek 'fazla' şeker için aynı yolu gidip geliyoruz. Bazıları da nezaketten nasip almamışlar. Arzu ve isteklerini kaba dille ifade ediyorlar.

Sarkıntılık oluyor mu?

- Kabaca bir sarkıntılık oluyor ama bazen kibarca "Sakınca- sı yoksa telefonunuzu alabilir miyim" ya da "Sizi Dubai'de yemeğe çıkarabilir miyim" diyorlar. Ben de kibarca "Evliyim" diyorum.

Peki evli misiniz?

- Hayır.

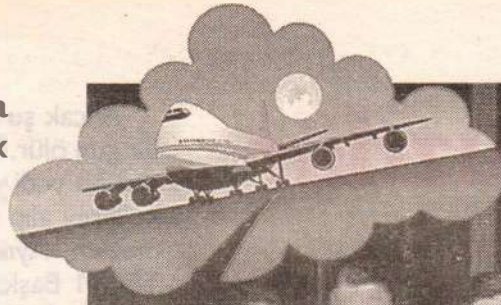
Peki, bu soruyu sormalıyım... Hemşirelerin doktorlarla, hosteslerin pilotlarla ilişkileri olduğu söylenir... Doğruluk payı var mıdır?

- Hemşirelerle doktorları bilemem ama hosteslerle pilotların zaman zaman ilişkileri olduğunu biliyorum. Hangi meslekte olursa olsun aynı ortamda bulunan insanlar arasında ilişki olması doğal. Ama ben size konuyu açmak için bir fıkra anlatayım. Uçağın kargosunda bir aslan seyahat etmekte. Kafesini parçalayan bu aslan kokpite gider. Pilota "Haarr seni yiyeceğim!" der. Pilot da "İyi de

aslan kardeş, beni yersen uçağı kim kullanacak, hepimiz ölürüz" der. Kokpit-ten çıkan aslan bir hostes görür ve ona "Haarr seni yiyeceğim!" der. Hostes de aslana "İyi de aslan kardeş, beni yersen o zaman otele gidince pilota sen verirsin" der.

Mesleğinizin eğitimi var mı?

- Tabii ki. Uçuşa başlamadan altı haftalık sıkı bir eğitim aldık. Emirates bu konuya diğer havayollarına göre çok daha önem veriyor. Uçak, ilk yardım ve acil durumlar hakkında a'dan z'ye her şeyi öğrendik.

Peki, madem her şeyi öğrendiniz, o zaman soruyorum. Uçak bir ormana düşmek üzereyken bir hostes ne yapar?

- Yolculara çarpma anında almalari gereken pozisyonları ve acil çıkışları gösteririz. Bebekleri, özel can yeleklerinde korumaya alırız.

Hatta uçak düştükten sonra, tabii eğer hayattaysak, bambudan ev yapıp ormanda karnımızı doyurmayı da biliyoruz.

Hastalanan, kalp krizi geçiren, ayılan bayılan herkesle biz ilgileniyoruz. Hatta doğum bile yaptırabiliriz.

Hele suya düşersek o zaman tam bir macera. Çünkü uçağın kapılarını acil durumda açtığımızda şişen kaydıraklar yetmiş beş seksen kişilik botlara dönüşür.

Bu botlarda ıslanmamak için tentelerimiz, köpekbalıklarının yaklaşmasını önlemek ve tuzlu suyu içme suyuna dönüştüren kimyasal tabletlerimiz var.

Ya çöle düşerseniz...

- Bakın orda Allah'a ihtiyacımız var! Şaka bir yana, orada da uçak patlamadıysa uçaktan alabileceğimiz çeşitli eşyalar var.

Bu mesleği neden seçtiniz?

- Seyahat edip çeşitli ülkeleri ve kültürleri öğrenmeyi kafama koymuştum. Bu tutkumu Zeynep'e para da kazanarak ya-

pabileceğim tek meslek buydu. **Hostes olmasaydınız hangi işle uğraşırdınız?**

- Ben zaten iç dizayn okudum. Hostesliği bıraktığım zaman bu meslekle uğraşacağım.

Uçakta hastalanan bir yolcu olduğunda yardım edebiliyor musunuz?

- Hastalanan, kalp krizi geçiren, ayılan bayılan herkesle biz ilgileniyoruz. Hatta doğum bile yaptırabiliriz.

Ya sizin baş edemeyeceğiniz bir rahatsızlıkla karşılaşırsanız?

- Baş edemeyeceğimiz değil ama tereddüte düştüğümüz durumlarda Medlink adlı sağlık kuruluşunu yirmi dört saat arayarak doktorlara ne yapmamız gerektiğini sorabiliriz.

Düşme tehlikesi yaşadınız mı hiç?

- Hayır.

Şimdiye kadar nereleri gördünüz?

- Avrupa'da İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Yunanistan. Doğu'da Japonya, Singapur. Afrika'da Johannesburg.

İyi para kazanıyor musunuz?

- Dubai'de tek başıma yaşıyorum. Şirketim bana çok rahat bir ev sağlıyor. Ulaşım sorunu yok. Dokuz aydır çalışıyorum ve bir jip aldım. Yani iyi para kazanıyorum. Dubai'de yaşam standartları Türkiye'ye göre çok daha yüksek.

Ayşe Arman da orda yaşıyor-muş. Görüyor musunuz?

- O yatak odasından çıkmıyor-muş ki gazetede ki köşesinde okudum. Dolayısıyla hiç karşılaşmadık.

Bazıları Ölümsüzdür

PANTER EMEL

Ö, karlı kış günlerinde pazarları tatil yapmak yerine arabasının bagajına doldurduğu çimentolarla dağlara gider, kendi yazdığı “**Burada Avlanmak Yasaktır**” tabelalarını dikmek için elleri donma noktasına gelene kadar uğraşır. Amacı oraya gelecek avcılarını engelleyebilmektir. Bu doğa misyoneri çok sevilen, çok okunan köşe yazarı dostum **Bekir Coşkun**'dur.

Şimdi sevgili **Pako**'sunun acısını yaşıyor. Sevgiyi en yoğun yaşayanlardan Bekir Coşkun eşi **Andrea** ile tanışıp evlenmeleri, ona olan aşkı romanlara, filmlere konu olacak kadar ilgi çekicidir.

Bu duygu insanı **Pako**'sunu kaybetmenin acısını yaşarken TBMM Başkanı **Bülent Arınç**'in insanın kanını donduran şu sözleri yansıdı gazetelere “**Milletvekili lojmanlarını yazdı, yazdı Pako'su öldü**” Bu çığlığı yapabilen biri ne yazık ki bu ülkenin milletvekili. Bekir Coşkun'un acısını böyle kullanabil-

mek olsa olsa kişinin kalitesini belirler.

Pako bir simgeydi. En düşük hespla bu ülkede yaşayan her yüz kişiden birinin hayvan sevdiğini varsaysak yedi yüz bin kişinin kalbini kırmış, duygularını hiçe saymıştır TBMM Başkanı. Bu, yaşama saygı duyan, yaşam karşısında hiyerarşi gütmeyen, hele hele maddi bir karşılığı hiç ama hiç düşünmeyecek en az yedi yüz bin kişidir. Yani “Lojman” gibi bir karşılığı Pako'yla yan yana getirebilmek olsa olsa sizin havsalanızın işi olabilir Bülent Arınç.

Ancak şunu unutmayın insanlar bir gün ölür. Siz öldüğünüzde umarım bu yedi yüz bin kişi kendi Pako'larını alıp mezarınızı ziyaret etmezler. Ayrıca, yirmi yıl önceki TBMM Başkanı'nın adını kimsenin hatırladığını sanmıyorum. Sizin de bir süre sonra

hiçkimse hatırlamayacaktır. Ama “Pako” adı bir sevgi anıtı olarak gönüllerdeki yerini nesilden, nesile bir söylence gibi büyüterek sürdürecektir. Anneler çocuklarına “Pako”la masallar anlatacak, anlatmalı çünkü sevgi önemli. Keşke sizi de anneniz bir karabaşı anlatarak büyütseydi, şimdi böyle hoyratça kalp kıran biri olmayabilirdiniz. Yazık...

Geçenlerde Avcılar Veterinerlik Fakültesi Profesörlerinden **Tamer Dodurka** aradı; Pako'yu anmak için bir toplantı düzenlen-

miş, beni de çağırıyor. Bekir Coşkun dostumdur, olmasa da Pako için tabii ki katılmak isterim, ancak Tamer Bey'e neden gelmeyeceğimi anlattım, anladı. O toplantıya katılacaklarını bildiğim insanlarla değil bir araya gelmek, adımın bile yan yana yazılmaması için basındaki arkadaşlara özel ricam var. Pako için çok üzgünüm, Bekir Coşkun'a ve eşi Andrea'ya başsağlığı dilerim. Bir de gazetede Pako sayfasının devam edip etmemesi için fikir üretiliyor, bence kesinlikle etmemeli. Eminim Pako'da ikinci el hayvan satışı haberlerine kınamadan yer veren bir sayfanın devamını istemezdi. “Az kullanılmış timsah, parmakları tamam kelepik Iguana” vb. internet üzerinden satış haberini ne aklı hizmet “Pako” adının yanında kullanabilirler. Sap, samana karışıyor. Hayvan Hakları Yasası'nın çıktığı meclisin başkanı Pako'nun ölümüne neredeyse ‘oh olsun’ anlamına gelen beyanatlar verebiliyor. Bu yasa zaten hayvan katliamlarının meşrulaştırılması yasasıdır.

Sevgili Bekir Coşkun sana üzülme diyemem, şimdi bu söz çok saçma gelir bilirim. Yalnız Pako seni üzgün görmek istemez ve mutlaka görüyordur. Sen bütün Pako'lar için çok lazımsın. İyi ki varsın. H

Bir G ü n ü n H i k a y e s i

Adım İbrahim Çobanoğlu. 35 yaşımdayım. 15 yıldır her zaman Yenibosna Pazarı'ndayım ve Karşıyım.

05:00 Pazarcıysan, insanlar daha uykularının en güzel saatlerindeyken, senin yollara düşmen, malları indirmen, tezgaha çekici bir şekilde dizmen gerek.

05:45 Tezgah açacağımızdan bir gün evvel, mutlaka hava durumuna bakarız. Eğer yağmur yağacaksa, çadırlarımızı ve direklerimizi yanımızda götürürüz. Direkleri çok sağlam kurmak gerek, alimallah yıkılırsa ne tezgah kalır ortada ne müşterisi.

06:30 Evden erken çıktığım için kahvaltı etmeye pek fırsatım olmaz. Tezgahı kurup, direkleri de çaktıktan sonra bakkaldan bir bisküvi alırım, çayı da yanına ekürü ederim, mideye indiririm.

09:00 Sabah gelen müşteriler asla pazarlık etmezler. Çünkü onlar almak için gelirler. Çoğu da tanıktır ve alacağını alır ve gider. En sevdiğim müşteri tipi sabahları gelen müşterilerdir.

11:00 Bazıları sadece fiyat sorar.

12:30 Müşterilerimizi memnun etmek bizim için her zaman önemlidir. Birisi sizden bir şey alır, beğenirse öbür hafta üç kişi gelir. Onun için hiçbir zaman 'Yok mal tepede, yok en alta' demem çıkarır gösteririm. Ayıptır söylemesi bu pazarda benim badilerimden, tişörtlerimden ve altlıklarımın daha kalitelisi bulunmaz buralarda.

14:30 Bu Nalan. Pazarda kadın müşterilerim beğendikleri badileri giyemedikleri için pazarda Nalan'a bakıp bir fikir sahibi oluyorlar. Nalan'a ne giydirirsem satıyor Allah sizi inandırır.

15:30 Müşteri gelmediği zamanlarda malları düzenlerim. Çünkü ne kadar düzgün ve çekici tezgah, o kadar müşteri ve ekmek demektir.

16:30 Ahmet benim pazar komşum. Kendisi yumurta satar. Onun da işleri bizim gibi pek iyi değil. Bir araya geldiğimizde müşterilerin artık eskisi gibi olmadığını, yer ve tahta kirasını nasıl çıkaracağını konuşuruz. Bir de bu aralar ikimizin de veresiye defteri çok kabardı. Pazarcının veresiye defteri olur mu demeyin, bu gidişle simitçinin bile olacak.

17:00 Pazarcılığın en zor taraflarından biri de yüz bin liranın pazarlığını yapan insanlarla sürekli muhatap olmandır. Her pazarın olduğu gibi bizim pazarında mimli müşterileri vardır. Bunlar genellikle kadınlar ve emeklilerdir. Gelirler ve sürekli 'Aaaaa! Biraz ötede çok daha ucuz.' derler. Ya sabır, ya sabır...

17:30 Ablaaaa! Alı var, moru var, koyusu var. Alı olmadıysa moru, moru olmadıysa koyu verelim. Parçalarım yukarda ablaaa!

18:00 Rüzgardan mallar sürekli yerlere düşer. Her seferinde yeniden tezgah yaparız.

19:00 Aha! Çaycı boşları almaya geldi. Şimdi arıza başladı. Bizim çaycı biraz kurnazdır. Genellikle pazarcılar içtikleri çayın hesabını pek tutmadığı için çaycı herkesten iki üç çay fazla alır. Biz de sürekli itiraz ederiz. Hayır kardeşim ben bu kadar içmedim desek de kabahat bizde olduğu için çıkarır parasını veririz.

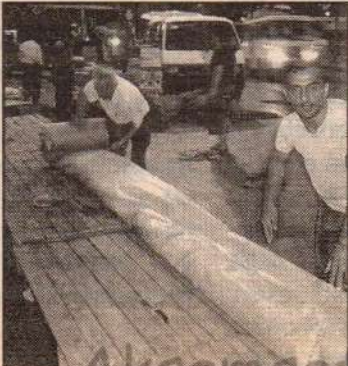

20:00 Pazar yavaş yavaş boşalmaya başlar. Şimdi sıra artık pazarcıların birbirlerinden alışveriş etme vaktidir. Kahvaltıcı tişört alır, meyvacı yumurta alır, iç çamaşırcı patates soğan alır. Tabii ki birbirimize bayağı indirimler yaparız.

20:30 Artık toplanma vakti. Çadırı kurarken nasıl özen gösterirsek, toplarken de aynı özeni göstermek zorundayız.

20:40 Çadırı rulo haline getirir ve düzgün bir şekilde katlarız. Bunu yaparken mutlaka birbirimize yardım ederiz. Çünkü tek başına toplamak oldukça zordur. Bir de dağıldı mı toplamak daha zor olur.

21:00 Daha sonra malları tek tek koltuğa koyar, üstüne siyah...

21:15 En son arkadaşların yardımıyla malları arabaya atar ve eve giderim. Şöyle güzel bir yemekten sonra ayaklarımı koltuğa uzatmanın hayalini kurarım. Kendi kendime şunu çok derim 'Pazarcının sabahı pazarda başlar ve pazarda biter.'

Heyecanlı bekleyişin uğultusu salonu doldurmuştu. Yoklama sözlüydü. Adaylar harfleri ısırarak adlarını ünlediler. Erkekler seslerini kalın ve s.kici tonlarda fırlatıyorlardı: "Buradayım." Dişilerse en fingerdek tınılarda kıkırdayıp dudaklarını büzerek varlıklarını yatak odası sesiyle vurgulamayı tercih ettiler.

İmtihan

ALP BUĞDAYCI

Tok-Ses'in yakın çevresi sınavlara girmesi gerektiği yolunda görüş belirttiler. Kararsızdı. Bir müessese-ye girip yükselmek fikrinden hayatı boyunca nefret etmişti. Adam olmak için harcanan emekle sahip olmayı istemek arasındaki süreç sakatlayıcıydı. Beyinleri dumûra uğrattıyor, hayâl gücünü köreltiyor, kahkahaları yok ediyordu. Çünkü çalışmak zararlıydı.

Tok-Ses'in güzeldi sesi, oturaklıydı, dinleyeni ikna ediyordu. Şiddetlenme yeteneğine de sahipti, karından ya da gırtlaktan fırlatırken güç harcamasına gerek kalmıyordu. Ancak gene de ciddi bir konuşma özür-lü sayılırdı: dudak tembelliği had safhadaydı.

Bazen iç bozgunları öyle yoğunlaşıyordu ki tek bir harf fırlamıyordu gırtlğından. İletim ve algılama sağır-lıklarına uğruyordu. Sinir yollarındaki bozukluklar başını döndürüyor, habis burun urları ses yitimi yaratıyordu.

Esasında kelimelerle kurulan ilişki-yi severdi. Ama pek konuşkan oldu-ğu söylenemezdi. Hatta dilini neredeyse hiç kullanmadığı için giderek ne dediği anlaşılmaz olmuştu. Ara sıra konuşurken ve nadiren yalarken kul-lanılan bir dille ses iççiliği yapamaz, ses satamazdı.

İlk sınav, genel kültür, yetenek ölç-me ve kaba ses elemesiydi. Erler ce-ket kravat takınmışlar, dişilerse temiz pak tayyörlere bürünmüşlerdi. Aday-lardan tarifsiz bir saygıllık akıyordu. Ufuktaki güneşin pek yakında tabak gibi üzerlerine doğacağına inançları yüzde yüzdü. Şakalaşıyorlardı.

Ortalıkta insanı ürkütecek bir iddi-alıllık oranı vardı. Çevreye küçümseyi-ci nazarlar fırlatan adayların dikilmiş kulakları mütecessisti. Koridordaki memurların bir anlık duraklamaların-dan bile yararlanmak istiyorlar, yetkili yaftasıyla damgalanmış herkesten me-det umuyorlardı. Çokbilmiş güngör-müş havalara bürünüp müsdahdemle-re yalakalık yapanlar da az değildi.

"Benim onlardan neyim eksik?" di-

yerek kasılanların amacı sınavı geç-mek ve başarmaktı. Amansız yarışa su, kahve, kola ve gazoz içerek hazırlanıyorlardı. Enerji, hırs ve kariyer tutkusuyla doluydular. Can havliyle duvarları cırnaklıyorlardı.

Kara saçlı boru sesli bir oğlan, **"Ben bankoyum,"** dedi, "Muhte-şem bir sese sahipmişim." Kızlar makyajlarını tazelediler. Genel bir gırtlak temizleme harekâtı başlamıştı. **Öhö, ühü, uhu.** Tükürecek yer yoktu. Tok-Ses, sıcak ve tuzlu bir bal-gamı yuttu. "Zigara içmemek lazım diğ mi?" dedi travestilere benzemeyi başarmış sarışınlardan biri.

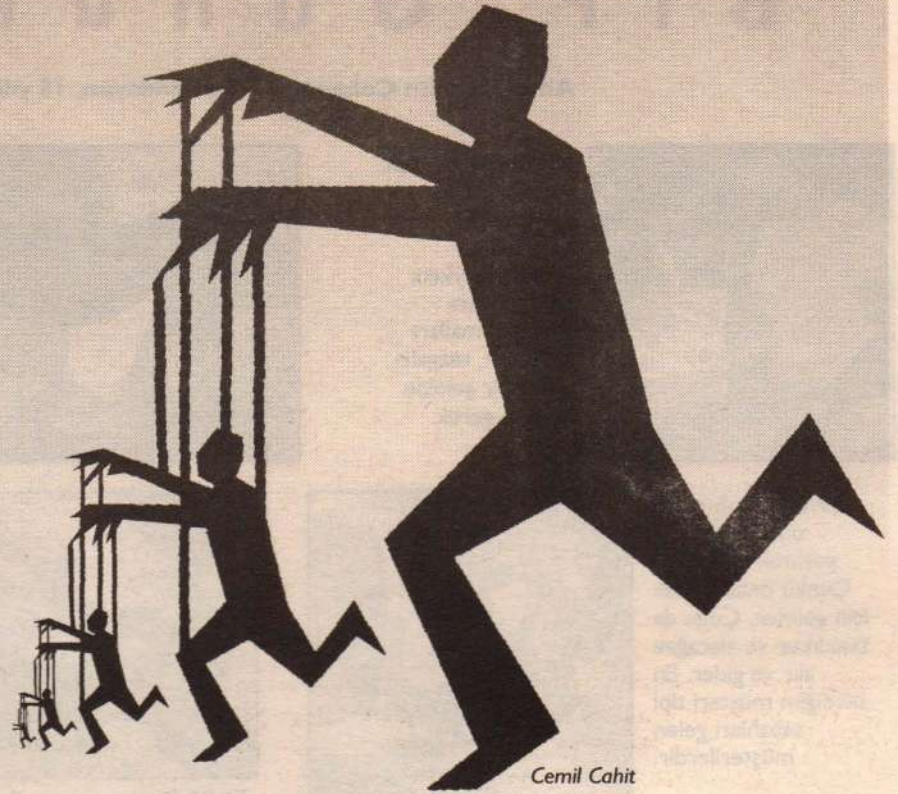
Heyecanlı bekleyişin uğultusu sa-lonu doldurmuştu. Yoklama sözlüydü. Adaylar harfleri ısırarak adlarını ünlediler. Erkekler seslerini kalın ve s.kici tonlarda fırlatıyorlardı: **"Bura-dayım."** Dişilerse en fingerdek tını-larda kıkırdayıp dudaklarını büzerek varlıklarını yatak odası sesiyle vurgu-lamayı tercih ettiler.

Sonunda Tok-Ses de "akvaryum"a girdi. **Kara bir delik.** Geniş stüdyo-nun yüksek tavanından kocaman bir mikrofon sarkıyordu. Jüri, sesgeçir-mez camın öte yanındaydı. Biri, **oku'**ya benzeyen bir baş işareti yap-tı. Tok-Ses arkasına dönünce camın ardındakiler güldüler. "Sen," dediler. Önce bir gazete haberi okudu, sonra bir tiyatro repliği. İyi-ydi. Bir deneme daha yapmak istediler: **Tekerlemeler.** S mi Ş mi?

"İssiz Sivrihisar'ın sarsıntısız şosesi üstünde zırlıtısız, sızlıtısız bir yaz köşesi seçip, sazsız, cazsız, susuz ve içkisiz, sırf sosisonla işsiz bir yaz sürmek isteyişimi-zin sırrını sezişinize serzenişsizce sus-tum."

N'yi mi okusa yoksa D'yi mi? Tek nefeste lütfen:

"*Dadaylı dadımın dodurgalı düdük delisi dedesi diline doladığı debdebeli dedim dedisiyle dırdırını dilinden düşürüp de bir kez olsun doya doya Düden diye-medem, Düdenin dallara doldurduğu do-yumluk yemişlerden doyarsız mıyız*"

Cemil Cahit

dârî dünyadan göçüp gitti."

Acaba hızlı alıştırmalardan da rica edebilirler miydi?

"Değirmene girdi köpek, değirmenci çaldı kötek. Hem kepek yedi köpek, hem kötek yedi köpek."

Daha hızlı.

"Bir tarlaya kemeken ekmişler. İki kürkü yırtık kel kör kirpi dadanmış. Biri erkek kürkü yırtık kel kör kirpi, öteki di-şi kürkü yırtık kel kör kirpi. Kürkü yırtık erkek kel kör kirpinin yırtık kürkünü kür-kü yırtık dişi kel kör kirpinin yırtık kürkü-ne, kürkü yırtık dişi kel kör kirpinin yırtık kürkünü kürkü yırtık erkek kel kör kirpi-nin yırtık kürküne eklemişler."

Bu son darbeydi. Kafasına balyoz yemiş gibi oldu. Jüri heyecanlanmıştı. **"Ses mükemmel. Anlatıma ba-kalım,"** dediler: "Değişik duyguları farklı cümlelerle ifade ederken tema-yı da çeşitlendiriniz."

Hisler

Şüpheli: Eh belki aşk vardır.

Şakacı: Var tabii. Ama sadece şem-

panzeler için. **Tartışmacı:** Demek

aşkın gerçekten de var olduğuna ina-

nıyorsunuz? Çok iyimsersiniz doğru-

su. **Kızgın:** Aşk var, evet. Ama hiç

birimiz gerçek aşkı tanımıyoruz.

Şefkatli: Hepinizin dupduyarlı bir

aşka ihtiyacı var. Ahhh. Aşk olursanız

düzelebilirsiniz belki. **Hüzünlü:** Aşk

var ama rakı kadehindeki kederimi

artırmaktan başka işe yaramıyor.

Küçümseme: Zaten böyledir aşk.

Bugüne kadar hangi filozof çözebilmiş

ki? **Sarhoşlukla:** Aşk dedim elmanın

sapı kaldı elimde. Anladım ki aşk bir

sudur, iç iç kudur. **Acıalay:** Söyle-

diklerinizi kavramam mümkün değil,

kelimeleriniz birer deha eseri.

Acıma: Zavallı insanlar. Artık onlar-

dan ne bekleyebiliriz? **Merak:** Acaba

herkes deli mi? **Kışkırtma:** Ha gay-

ret. Atıl. Yenilgiyi kabul etme. Hadi.

Bir hamle daha yap. Vazgeçme.

Hayret: Sahiden sen misin? Demek

beni unutmadın? Yıllar sonra olsa bi-

le hatırladın demek? **Pişkinlik:** Mon-

te Carlo kumarhanelerinde poker

oynayıp üttüğüm parayı fahişelerle

ezerken bile hep seni düşünüyordum

sevgilim. **Mağlubiyet:** Her şeyimi

kaybettim; paramı, namusumu, şere-

fimi, karımı... **Acz:** Allahım nedir bu

başıma gelenler? **Cesaret:** Kaç kişi

olursanız olun, göğsüm açık bekliyo-

rum. **Nedamet:** Hayattan dersimi

aldım; artık ne etliye karışıyorum ne

sütlüye. **Şakatatör:** Sebzeye takıl,

hia hoo hihi hao. **Merhamet:** Za-

vallı yavrucak, kimbilir kaç gündür bu

camii avlusunda çığlık çığlığa bağırı-

yor? **Korku:** Bu aşk denen illet yü-

zünden hayatımızın tehlikede oldu-ğu-

nu hiçbiriniz görmüyor musunuz?

Tehdit: Durmadan dırdır edip bey-

nimi şişireceksen yıkıl karşımdan, gö-

züm görmesin seni. **Umut:** Su istas-

yonu dükkanında batmıştım ama bu

internet kafe işinden yırtacağıma ve

Türkiye sosyetesine dahil olacağıma

bütüm kalbimle inanıyorum. Saygılar.

Pişmanlık: Ah ulan ah, ben böyle

olacak adam mıydım? **Bencillik:** Baş-

kalarından bana ne? Ben acı çekme-

yeyim yeter. **Gaddarlık:** Gebertin

şu iti, yalvarmalarına aldırma-yın.

Alçakgönüllülük: Bizim etimiz ne

budumuz ne amirim? Görüyorum ki

gecenin bu saatinde bile vazifedesin.

Al şu sakalı, yengeye bir hediye kap.

Sevgi: Bir kulunu çok sevdim o beni

hiç sevmiyor, kalbimi ona verdim ar-

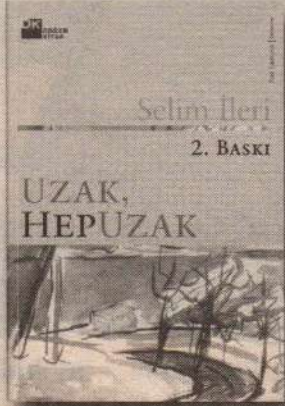
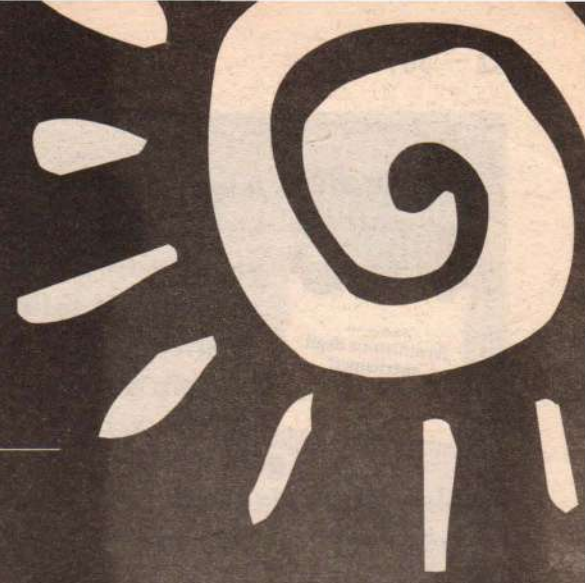
tık geri vermiyor. **Hırs:** Başarmalı-

yım, başarmalıyım, başarmalıyım.

Metanet: Sabreyle. Başaracaksın. H

Doğan Kitap Tatil Rehberi Yurtiçi Turları

2003-2004 sezonunun
Mavi Bayraklı kitapları

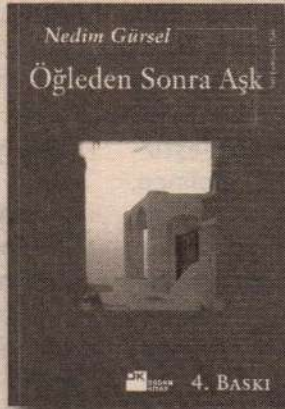

Uzak, Hep Uzak Selim İleri

2003 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü sahibi yazarla İstanbul'un gündelik yaşamına geziler, roman kahramanlarını daha yakından görme fırsatı, panoramik hüznün turları, zihinsel bir yolculuk

Her şey dahil

10.500 TL.

Öğleden Sonra Aşk Nedim Gürsel

2004 France-Turquie ödüllü, edebiyat şövalyesi yazarla geçirilecek keyifli saatler, Yunanistan turu, aşkın en derin halleri, açık büfe cinsellik

Her şey dahil

7.500 TL.

Getirin O Günleri Yakalım Bu Öyküleri Başar Başarır

2003 Sait Faik Hikâye Armağanı sahibi yazarla zorlu ama keyifli bir tırmanış, insanlık hallerine giriş, Türkçe'nin bin bir şekline varış, masalsi bir yolculuk

Her şey dahil

7.000 TL.

Aksamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Alev Alatlı'nın son romanı Gogol'ün İzinde'nin birinci kitabı **'Aydınlanma Değil, Merhamet!'** yayınlandı. Bu kitapta Komünist rejimin çökmesi sonucunda tel tel dağılan Rusya'yı, içimizden birinin, Güloya'nın gözünden anlatıyor Alev Alatlı. Ve biz dev komşumuzda olan bitene ne kadar yabancı, ne kadar uzak ve ne kadar aymaz gözlerle baktığımızı görebiliyoruz...

Alev Alatlı'yla kitabı, yüzleşme, hükümsüzleştirme, aydınlanma, Rusya ve Türkiye hakkında konuştuk...

Yeni Dünya Düzeni: Hükümsüzleştirme

OYLUM GÖLBAŞI ÇAĞAN

Sizi Rusya'nın dağılma süreci ve sonrasında Yeni Dünya Düzeni'nin Rus kültürünü zaptetmesine dair, Türkiye'de daha önce yazılmamış bir çerçevede yazmaya iten neydi?

- Hani, Efes'e, Nemrut'a, Sultan Ahmet'e, Maçi Puç'i'ya bakar, bu muhteşem eserleri yaratan insanlara ne oldu dersiniz. Rusya'ya bakışım biraz da böyle bir şeydi. Dünya yakın tarihinde yıllarca sürdürdüğü kalkınmanın meyvelerini çürümeye terk eden, 'Üçüncü Dünya' olarak adlandırılan ülkelerin saflarına kaymak tehlikesiyle karşı karşıya kalan, çok iyi eğitilmiş, ilk yüksek-teknoloji imparatorlukuydu, Rusya. Çıgıllıklarını ta burarlardan duyduğum, ayaklar altında ezilen muhteşem bir arşiv, hükümsüzleştirilmesinin acısını oturduğum yerden hissedebildiğim muhteşem birikim. Başlarına gelenleri öğrenmek, öğrendiklerimi akranla-

rimla paylaşmak istedim. Yüzleşme ve hükümsüzleştirme kavramlarının hayatınızdaki yeri nedir?

- Benim hayatım "anlamak" üzerine kuruludur, efendim. Kendimi bildim bileli, insanların ne oldukları değil, "nasıl olup da oldukları" beni ilgilendirmiştir. Örneğin, kafasına taktığı bir iddia uğruna yüzlerce insanı göz kırpmadan ölüme gönderen bir lideri oluşturan iklim nasıl bir iklimdir? Ya da bir Şaolin rahibi gözleri kapalı olduğu halde nasıl görür? Ya da Rus Ortodoks Kilisesi'nin 1652 reformlarını protesto etmek için bin-

O "Aydınlanma" ki, bugünkü sonucu doğurmuş, "Doğulu" olmayı adeta aşağılanmayı hak etmekle eşdeğer kılmıştır. Sadece "Doğulu" mu? Bakın, bugün Somalili olmak, yaşamayı hak etmiyor olmakla eşdeğerdir.

lerce aile çoluk çocuk kendilerini nasıl ateşe atar, yakarlar? Türdaşlarımızla paylaşmadığımız niteliğimiz olmadığına inandığım için, onları onlar yapan nitelikleri kendimde keşfetmeye çalışırım. Yüzleşme, biraz böyle bir şey. Kıssadan hisse çıkarmaya benziyor. Daha geniş çerçevede Rusya, bizim kendimizi görebileceğimiz bir aynaya benziyor.

"Hükümsüzleştirme"ye gelince, bence Yeni Dünya Düzeni'nin yaptığı bu. Yemekten, müziğe, giyimden, ahlakî değerlere, edebiyattan, dini inançlara kadar, Avro-Amerikan kültür öğelerine benzemeyen her olguyu bu sırayla yoksayıyor, hükümsüzleştiriyor, iptal ediyor. Çoğulculuk, zenginlik, küresel köy, vb. iddiaların boş iddialar olduğunu görüyorum.

'Aydınlanma değil, merhamet' sözü bize pek alışmadığımız bir bakış açısı sunuyor. Burada

aydınlanmaya bir serzeniş mi var?

- "Aydınlanmanın kibiri" dediğim olguya serzeniş var elbette. O "Aydınlanma" ki, bugünkü sonucu doğurmuş, "Doğulu" olmayı adeta aşağılanmayı hak etmekle eşdeğer kılmıştır. Sadece "Doğulu" mu? Bakın, bugün Somalili olmak, yaşamayı hak etmiyor olmakla eşdeğerdir.

Türkiye'de Rus edebiyatı deyince akla öncelikle Dostoyevski, Tolstoy, Gorki ve belki Çehov gelir. Siz neden Gogol'ün izinden gittiniz?

- Rus edebiyatı bizde tanınmıyor, efendim. Söylediğiniz doruklardan önce Gogol vardır ve Gogol bir dönüm noktasını temsil eder. Uydurma Fransız, Alman taklit edebiyattan, Rus edebiyatına dönüşü gerçekleştiren Gogol'dur. Teşbihte hata olmazsa eğer, bizim "Zavallı Nejat" edebiyatı ile Aziz Nesin'in eserleri arasındaki fark gibi.

Gogol'ün izinde derken, Rus Edebiyatı'nın entelijansiyasının toplum ve aydınlar üzerinde bir ağırlık yarattığını düşünebilir miyiz?

- Rusya'da edebiyat "yapılmaz" yaşanır. Bireyin ıslahı, toplumun, hatta dünyanın dönüştürülmesinin aracı olarak görülür. Bu bakımdan, büyük bir sorumluluktur. Rus yazarlarının bu sorumluluğun altında

ezildiği söylenir. Nitekim, Gogol gibi binlerce yazar, intihar etmiştir. **Kitap eş zamanlı olarak Rusya'da da yayınlandı. Rusya'dan ne gibi tepkiler aldınız?**

- Henüz yayınlanmadı ama çevrildi. Daha önce Türkçe'sini Rus Türkologlar okudular. Rusya'nın Viva la Muerte'si deniyor. Galiba pek hata yapmamışım.

Kitabın ilk bölümlerinde Nabokov'u toplumsal sorumluluğu olmamakla suçluyorsunuz. Bu noktadan bakıldığında, sizce bir yazarda toplumsal sorumluluk ve erdemin ilk sırada mı yer alması gerekiyor?

- Ben bu konuda Rus aydınları gibi düşünüyorum. Edebiyat, toplumu şekillendiren en önemli unsurların başında gelir. Ne yazıyorsunuz, neden yazıyorsunuz, toplumun hangi yarasını dillendiriyorsunuz ya da üstünü örtüyorsunuz, nasıl bir yol öneriyorsunuz? Hangi değerleri yüceltiyorsunuz? Bunlar büyük sorumluluk gerektiren meselelerdir. **Kitabı okuduğumuzda Rus aydınlarının yorgunluk ve çöküntü halinde olduğunu görüyorsunuz. Bu da toplumun manevi enerjisini tükenmesiyle ilintili... Türkiye'deki aydınların durumu da böyle mi?**

- Hangi "aydın"ların? Benim gördüğüm, teslimiyetçi, kültür mandacı aydınlar kadar diri olanlar da var. Şu anda birinci grup daha çılgın ama değişmeyecek olan bir şey varsa o da değişimdir gözlemleri doğruysa, bu durum değişecektir. **Hem son kitabınızda, hem de Schrödinger'in . Kedisi'nde Anadolu'da umut tükenmez diyorsunuz. Sizce biz yüzümüzü yanlış tarafa mı dönüyoruz?**

- Anadolu'da umut tükenmezden muradım, Anadolu'nun hiçbir şeye saplanıp kalmamak gibi bir avantajı, özgürlüğü, olmasıdır ki, bu yabana atılacak bir haslet değildir. Müthiş bir toplumsal refleksi vardır, başını derde sokacak oluşumlardan değil yerindeyse hızla geri basar. İki elin bir baş için olduğunu, vermeden almak diye bir şeyin söz konusu olmayacağını farkına varacaktır.

Türk insanı SSCB'nin çökmesi, komünizmin yıkılmasının sonuçlarını Rus kadınlarının birçoğunun 'nataşa' olmasıyla sınırlandırdı. Aynı anlayış, bugün Irak'taki savaş, İran'daki gelişmeler ve diğer tüm komşularımız için devam ediyor. Bu sınırlı algıyı sizce bizi nereye götürüyor ve götürecektir?

- Türk insanı değil, Türk "aydını"

sınırlandırdı, diyelim. Nihayet, Türk insanının inançlarına yön veren, eli kalem tutanlarımızdır. Bu yapışkanlık, bizi çok zorlayacaktır, efendim. Vermeden almakta biraz da bu. Ne ki, liberalizm, doğası itibarıyla anti-entelektüeldir. Demokrasii çoğunluk hakimiyeti olarak gördüğünden, serbest pazarda talep gören her oluşumu bağrına basar hatta yüceltir. "Trendy" olsun da ne olursa olsun şeklindeki anlayış, sınırlı algılamaya götürür. Daha da kötüsü, çırtayı her alanda indirir. "Kırmızı hatları" bir bir ortadan kaldırır. Bugün "asla" dediğinize yarın "olabilir" gözüyle bakmaya başlarsınız ki bu, maruvana içmekten, Türkçe'nin yok edilmesine kadar gider. **H**

Anadolu'nun hiçbir şeye saplanıp kalmamak gibi bir avantajı, özgürlüğü, olmasıdır ki, bu yabana atılacak bir haslet değildir. Müthiş bir toplumsal refleksi vardır, başını derde sokacak oluşumlardan değil yerindeyse hızla geri basar.

sigaranızı yakan ateş, karakterinizi de aydınlatıyor.

çakmak tahlilleri
büromuz sizin için
kül tablasına
taşındı, tiryakilerin
arasına karıştı...
öhö..öhö..

çakmakçı tan cemal

seksi önemsemeyen bi kişiliğiniz var.
kadın bacağı sizin için herhangi bi obje.
bravo size!
çok cesursunuz!

gülüm benim!
sizin için sigara önemli,
ateşi kim yakmış
umrunuzda diil.

guatemala'da yaşıyorsanız
guatemala bayraklı çakmak kullanırdınız.
sizin için ülke değil bayrak önemli.

tekno futuristik çakmak.
hatlar yumuşatılmış
fakat ağır bir metalden üretilmiş olan
bu çakmak çok gaz yakıyor, kaçırıyor.
çakmağın iç güzelliği tırıskadan
dış görünüş aldatması yaşamayın.

amerikan filmlerinden ve
sting'in zippolu parçasından
çok etkilenmişsiniz.
kesin birkaç artistik
zippo açılışınız da vardır.
süprizlerle doluyuz dostum!

ayağınızı yere sağlam basıyorsunuz.
kesinlikle spor ayakkabıdan
hoşlanmıyorsunuz.
oysa ne güzel çakmağınız var?

aramıza hoş geldin uzaylı kardeş.
yeni yaşam formu krakerlerimizden buyrun.

kalender birine
benziyorsun ey bunu
kullanan tiryaki.
iyi göbek atarsın sen.

dürüst doğrucu
görünüyorsunuz
ama çakmak kullanmakla
olmaz bu işler.
bu çabanızı hayata
yansıtmalısınız..

muhtarlarımızın resmi çakmağı
olmasına rağmen
hiçbir muhtarın elinde
görülmemiştir.
pes doğrusu!

ordu mensubu bi kişiliğiniz var
ya da çok büyük bi cebiniz.
militarize duygularla yakmayın sigaranızı,
zarar görürsünüz.

samsun ilimizin
bir eseri olan
bu çakmak
gördüğünüz gibi
çok esrarengiz!

**Vay ben bu sene de açıkta kaldım diyenler.
Ailelerinin etinden, dışından artırdığı paraları
dershane kapılarında yemek istemeyenler.
Hayvan'ın araştırıp bulduğu mis gibi ek
kontenjan bölümleri arasından seçiminizi
yapın, hayatınız kurtulsun!!!**

Ek Kontenjan

FARUK KAYA

Radio - TV - Sinema

Kafayı sinema olayına taktın fakat bir türlü puan mı tutmuyor? Aynen Yeşilçam Sineması'nda Burcu kardeşimizin yanında başlıyorsun eğitime.

Film bobini nasıl değiştirilir, 15 dakika aralarda nasıl mısır patlatılır... bir bir öğretiyor. İlk yıl yer göstericilik dersi zorunlu. Erkek öğrenciler için bir zorunlu ders daha var ki hepten zulüm; iki film birdenlerde asker abilere peçete dağıtmak. Bu dersi veremeyenler ya sene tekrarı yapıyor ya da direkt porno alemlere oyuncu olarak akıyor ki biz bu oyunculuk olayını pek tavsiye etmiyoruz. Sinema festivallerinde en fazla iki kanka'nıza, beleş bilet kıyağı yapma olanağı bu bölümün sağladığı güzelliklerden sadece biri...

Turizm - Yabancı Dil Eğitimi

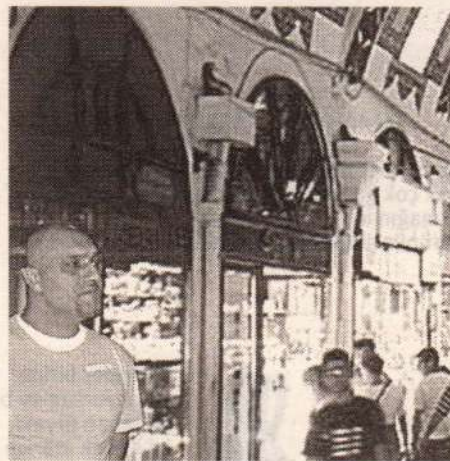
Japon Sami denilen şahıs aslında Çinli ama gözler çekik ya Sultanah-

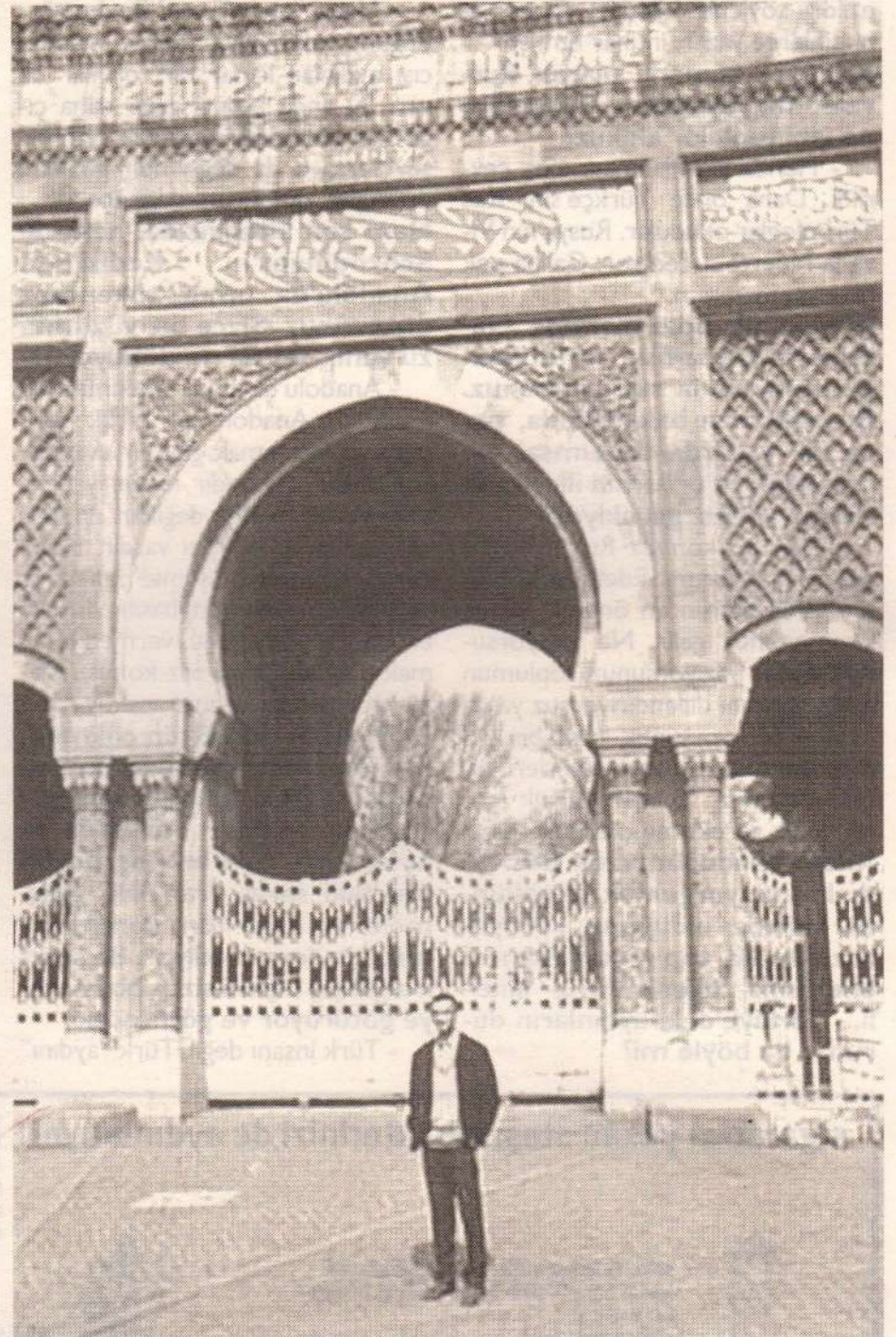
met esnafı 'Japon ooolm' bu deyince, isim de aynen kalmış. Dokuz yıl önce ülkemize turist olarak gelen Sami abi bir Türk kızına gönlünü kaptırıyor, tabii kızın aile anında gözlerden kılanıyor Sami'nin. Birbirini çok sevmeye, kızı vermeye filan... Neyse, bu derin mevzuları sevdiği öğrencisine daha ilk alkol muhabbetinde otomatikman anlatıyor rehber Sami hocamız. Çince, İngilizce, Japonca, Rusça (Laleli Piyasa Lehçesi) ve İspanyolca dillerinde eğitim veren ve dünyanın sayılı turistik ülkelerinde gezmiş Sami hoca'nın engin rehberlik bilgisinden söz etmiyorum bile. Onar kişilik öğrenci gruplarında güzel kızlar çoğunlukta ise iyice deliriyor ve şahane performans sergileyebiliyor hocamız...

İşletme - İktisat

Kapalı Çarşı'nın, Tahtakale döviz piyasasının kurdu olmuş bir güzel insan. Arkadaşları arasında Broker

Nevzat diye tanınıyor. Babadan kalma kuyumcu dükkanı işleten Broker Nevzat sadece altına, paraya endeksli eğitim vermiyor. Borsa olayına da pasif kalmayan eğitimcimiz hangi kağıt tavan yapar, akışkan (likit) fon garantili mi, ikinci seansta voliyi vurabilir miyiz... gibilerinden birçok konu hakkında görüş sahibi. Nevzat'ın öğrencilerinde aradığı özellikler: Hasas terazi kullanabilme, tavlada içeri-

den şaş dışarıdan beş kapısını alırken kati suretle parmakla saymama. "Sigerim tavlayı, ne faydası olacak eğitime" diye düşünüyorsanız bu bölüm sakın başvurmayın...

Konservatuvar

Özel yetenek sınavlarına katılmak için gerekli olan puanı bile tutturamadıysan, iyice eşşekmişsin diyorum.

Ama hakikatten süper bir müzik kulğun varsa senin ilacın "Hastayım Agooo, Sipali de Gagooo" grubu. Gelinle damat düğün fotoğrafı için hazırlanırken araya kaynarak çektilen bu üç kişilik poza aldanmayasın. Diğer elemanlar Çiçek Pasajı'nda bir ekstradaymış o vakit. Anlayacağın eğitim kadrosu çok sağlam; Bamyasade, Dünya Mustafa, Koska Hüseyin, Maymun Cevat... Hepsi de çok renkli, çok şenlikli hocalar. Burhan Öçal olsun, Laço Tayfa olsun hep bu okulun yetiştirdiği cevherler ama şimdi hocalarını tanımazlar o ayrı. İlk olarak tef çalıp bahşiş toplayarak başlıyorsun derslere. Sonra gelsin zurna, gitsin cümbüş...

Su Ürünleri

Eminönü'ndeki muhteşem deniz manzaralı kampüsü ile İstanbul'un sembolü haline gelmiş harika bir okul. Başa fes, işlemeli yelek gibi kıyafet zorunluluğunun bulunması bir parça canınızı sıkabilir ama belli ki tarihi değerler korunmaya çalışılmış.

Saat sabahın beşinde ağları denize salmaca ile başlayan ders maratonuna öğle yemeği ile ara veriliyor. İstavit, kefal, uskumru... mevsimine göre denizden ne çıktıysa bölüm tarafından öğrencilere dağıtılan balık ekmeğin yanında sınırsız turşu suyu ikramı mevcut. Her öğlen balık, bir öğlen de hamburger - cola'ya takılılm dersiniz anında kaydınız siliniyor. Hava hafiften kararmaya başlayınca, hazır ızgarada balık da varken hocalarla birlikte tezgah altından yapılan rakı muhabbetinin tadına doyum olmuyor...

İnşaat

Şayet bu bölümü tercih edecek olurlarsa Karadeniz kökenli öğrencilere ek puan avantajı bile sağlanıyor. Alınmasınlar ama bu sektörde Karadenizli müteahhitlerin neden çoğunlukta olduğu şu küçük kıyaktan da anlaşılabilir. Müteahhit, inşaat mühendisi, mimar olabilmek için 5'e 10 kalas sırtta nasıl taşınır, demir bük-

mek nedir, su basman katı ne ola ki... gibi bu işin bütün inceliklerini öğreniyorsunuz. Harç kararken güzel türkü çığırın öğrencilerin konservatuvar bölümüne (Hastayım Agooo, Sipali de Gagooo) yatay geçiş yapma imkanları var. İnşaat diye güzel bir Türk filmi çekilmişti, hani diyoruz biz de bu vesileyle radyo - tv - sinema bölümüne geçiş yapsaydık da Burcu hocamızı yakından tanısaydık diyen erkek öğrencilere ise iyi gözle bakılmıyor... H

ÇENGELLİ İĞNE

Esen Demirci

Gecen akşam markette alış-veriş yaparken, yanımda duran garip kılıklı adam acayip hareketler yapmaya başladı..

Uzun zamandır bu kadar korkmamıştım.. Hemen insanların arasına kaçtım

Korku, insanağluna kendini en minik hissettiren şey bence.. Küçükken ben bayaa tırsak bi tiptim. Mesela geceleri tuvalete gitmeye korkardım.. Annem "güzel şeyler düşün" derdi..

Bide karafatmalardan çok korkardım. Benden kaç kat küçük bişi.. Beni yıcak sanki

Eski bi televizyonumuz vardı..kapanınca ekranda çok hafif görüntüler kalırdı. Her an kından biri çıkacak gibi gelirdi..

O yüzden "Ring" filmi beni çok korkutmuştu.. Aynı benim kafamdaki şeyler duyodu filmde

Küçükken ablam ve arkadaşları ruh çağırmaya dadanmışlardı.. Apartmanın en üst katına çıkar sürekli ruh çağıırırdık..

Mahalleden bi çocuk kafasına çorap geçirip bizi korkudan bertemese halen devam edebilirdik..

Bi de hani bazı geceler arkadaşlar arasında böyle cinli perili muhabbetler ağılır ya..

Sonra korku kapanır, herkes mişıl mişıl uyur filan; bi tek ben takılı kalırım..

Küçükken kuzenimle geceleri yıldızlara bakar, sonra ne kadar zavallı olduğumuzu düşünüp korkudan ağlardık..

Büyüdükçe insanın korkuları da büyüyö.. Keşke hep aynı şeylerden korkmaya devam etsaydık..

Ne kadar gariz hissettirir.. Se de aslında "korku" çok yaşanılabilir bi duygudur. İnsana varolduğunu ve kendi kendine ne kadar muhtağ olduğunu hissettirir.. Ve bu da çok özeldir

ergenlik öyküleri

**Ergenlik Öyküleri'nin
bu ayki konuğu sevgili
Cezmi Ersöz.**

Nasıl Sevişirdik Hatırlamıyorum

7 Yaşındayken Arife'yle Sevişirdik

Benim çocukluğumun bir bölümü Altunizade'de geçti. 7 yaşındaydım, henüz ilkokula başlamamıştım. Yan komşumuz Karadenizli bir aileydi. Beş-altı kardeşiler ve Elmas Hanım diye bir anneleri vardı. Babaları da tır şoförüydü. Gider, uzun süre gelmezdi. Bir zengine ait olan evin çok güzel bir bahçesi vardı ve onlar da bahçenin bekçisiydi. Fakirlerdi. Elmas Hanım'ın büyük kızının adı Arife'ydı. 8 yaşındaydı o zaman. Yaşına göre gelişmişti. Sarışın, mavi gözlü bir Laz kıızıydı. Bu kız beni hep baştan çıkarırdı. Fakat bir özelliği vardı Arife'nin, hem sağır hem de dilsizdi. Ben onunla oynamaya bahçelerine gittiğimde, bana mimiklerle, "Öpüşelim mi?" derdi. Elimden tutar, beni bahçenin arka tarafındaki ağaçların altına götürür, pantolonumun düğmelerini çözer ve benimle sevişmeye başlardı. Nasıl sevişirdik, bugün onu hatırlamıyorum. Ama öpüştüğümüzü çok iyi hatırlıyorum. Sağır ve dilsiz bir insanla nasıl sohbet ederdim, onu da bilmiyorum. Elmas Hanım'ın bir özelliği vardı; mahallede altına işeyen çocukları, anneleri Elmas Hanım'a gönderirdi. Elmas Hanım mahallenin çocuklarını karşılar, "Hepiniz külotunuzu indirin ve domalın" derdi. Biz sırayla onun önünde domalırdık. O da kuyruk sokumunun olduğu yere çimdik atardı. Hakikaten o gece altımıza işemezdik.

**Boğaz Köprüsü'yle
Biten Çocukluk**

Bir gün karayollarından gelen bir ekip kapımızı çaldı. "Evinizi boşaltıyorsunuz, Boğaz Köprüsü inşa edilecek, buradan çevre yolu geçecek" dediler. Bütün o düşler, çocukluk anıları, ilk öpüşmeler, o tatlı rüyalar, o güzelim ağaçlar, büyük bahçeler; yolların altında kaldı. Benim için çocukluğun bitişi Boğaz Köprüsü'nün yapımıyla son buldu. Aradan yaklaşık 13-14 sene geçti. Bir gün gazete okuyorum. Gözlerime inanamadım haberi okuyunca; "Sessizler kraliçesi seçildi. Sağır ve dilsiz kadınlar arasında yapılan güzellik müsabakasında Arife isimli bir kız güzellik kraliçesi oldu."

Yılmaz Güney, Fatoş Güney'i Kaçırdı

Diğer bir komşumuz, Vaniköy Mısırozü Yağı Fabrikası'nın ortaklarından Süleyman Süleymangil'in ailesiydi. Süleyman Süleymangil, Fatoş Güney'in amcasıydı. Fatoş Güney zaman zaman onu ziyarete gelirdi. Okula başladım sonra. Ve bir gün uyandık, bütün mahalle çalkalanıyordu. Yılmaz Güney'in Fatoş Güney'i kaçırdığını öğrendik. O zaman bir sol bilincim yoktu. Nedense Yılmaz Güney'in Fatoş Güney'i kaçırmıştı. Ben büyük bir heyecan duymuştum. Ama mahalledeki herkes tedirgin olmuştu.

Genelevdeki Solcu Gençler

Bir kadınla ilk kez genelevde birlikte oldum. Sibel diye bir kızdı, hiç unutmuyorum. Odasına beni gönderdi. Odasında

onu beklerken duvarda bir afiş gördüm; afişin altında şu yazıyordu: "Sibel, sen zevk bataklığında açan bir çiçeksin Dev-Genç'li Ali." Bazen solcu gençler de gidiyormuş geneleve, duyuyordum. Kadınlarla konuşurken; "Sizi devrimci mücadeleye katalım, gelin haklarınızı arayın, bizimle aynı saflarda olun" diyorlarmış. Hatta o dönem genelevdeki kadınların büyük çoğunluğu solcuydu.

Solculuk Benim Genlerimde

Çok erken yaşta solcu oldum ben. Abim CHP'nin Gençlik Kolları'ndaydı. Babam da CHP'liydi. Ben kendimi bildim bileli solcuyum. Benim damarımda, kanımda, genlerimde var solculuk. Deniz Gezmiş'in mektuplarını abim getirmişti eve. Elden ele dolaşan mektupları vardı, babasına yazdığı mektuplardı. Ben o zaman 12-13 yaşlarındaydım. O mektupları gizli gizli ve büyük bir heyecanla okuyordum. Sonra 12 Mart oldu. Abim uzun saçlıydı, 68'liydi. Babam subay benim. Demokrat bir insandı, ama uzun saçı sevmezdi. Abimi de uyardı: "Bak pencerenin önünde durma, seni terörist diye alırlar götürürler, benim başımı derde sokma." Fakat abim ina-

dına pencerenin önünde dururdu. Kapı çalındı bir yüzbaşı, iki tane er; abimi almaya geldiler. Tabii babam devreye girdi, kartını çıkardı. Yüzbaşı çok tuhaf oldu, "Komutanım çok özür dilerim. Bir uzun saçlı genç arkadaş gördük, şüphelendik" dedi. Babam da "Ben bunun saçlarını kestiremedim, yüzbaşım siz gereğini yapın" dedi. Yüzbaşı "Rica ederim komutanım, olur mu?" dedi. Sonra yüzbaşı selam verdi, evden ayrıldılar.

Bir Film Uğruna...

Bizde televizyon yoktu. O zamanlar, insanlar yeni yeni alıyorlardı evlerine. "Ders çalışmaz bunlar" diye eve televizyon aldırma anem. Ben de Türk filmlerine meraklıyım. Film izlemek için Şaşkınbakkal'daki amele kahvesine gidiyorum. Tam filmin sonuna doğru garson kapatır televizyonu, "Hadi çay paralarını verin!" Paraları toplar ve sonra tekrar açtığında reklamlar başlamıştır. Ben hiçbir filmin sonunu seyredemedim o yüzden. Yine bir gün annem, "Gitme ders çalış; gidersen kapıyı açmam sana" dedi.

Ben gittim. Eve döndüğümde anem kapının arkasından "Geldiğin yere git" dedi. O zaman Kabataş Lisesi'nde, 3. sınıftayım. Ertesi gün sınav var. Her şeyim içerde. Ben de çıktım yola. Otobüs seferleri bitmiş. Yürüye yürüye Kadıköy'e geldim. Bir sabahçı kahvesi buldum. Orada her 10 dakikada bir çay geliyor, baktım param sınırlı. Çıktım dışarı, çok soğuktu hava. Banka oturdum, yanıma benim yaşımda bir çocuk geldi. Bursa'dan iş aramak için gelmiş, bulamamış. Amcasına uğramış fakat evde yokmuş. Üç gündür boğazına bir lokma girmemiş. Üşümüş, parası da yok. "Gel şurada bir çay içelim" dedim. Kahveye girdik. Sıcak çayı içince çocuğun içi ısındı. Günlendir uykusuzmuş da. Başı öne

düştü. Bir anda bir sesle ben kenime geldim. Garson elinin tersiyle çocuğa okkalı bir tokat vurdu. Meğerse sabahçı kahvelerinde uyumak yasakmış. Çocuk can havliyle yerinden fırladı. Baktım her on dakikada bir, iki tane çay geliyor. Dedim "Oğlum kalk, para bitecek." Çok trajik bir şey öğrendim; gemiler Kadıköy Limanı'nda bekliyor ya, çocuk o gemilerin altına inip orada uyumak istemiş. Gemiciler, "Bize verirsen yatarsın" demişler. O da tabii asla böyle bir şeyi kabul etmemiş. Haydarpaşa İstasyonu'na kadar beraber yürüdük. Bekleme salonunda uykuya dalmışız. Sabah beş... Suratımızda patlayan süpürgelerle uyanık. Hademe "Defolun ulan piç kuruları" diye bağırdı. Dedim "Kardeşim sen de git ben de gide-

yim yoluma. Biz burada dayak yiyeceğiz." Yol parasını verdim, o trene bindi gitti. Ben de okula gittim.

Sallagöt Vahit'e Saldırdım

Müdür muavini Sallagöt Vahit vardı. Onun odasının önünde bir tane minderli sandalye dururdu. Oturdum, uyukluyorum. Yine şiddetli bir tokatla uyandım. Baktım, Sallagöt Vahit karşımda. "Utanmıyor musun bu sandalyenin üstünde uyumaya, terbiyesiz herif, derhal sınıfına git" dedi. Herhalde o anda gecenin bütün yorgunluğu, öfkesi birikti bende. Çok sert bir hocaydı, ama ben delirdim ve adamın üstüne yürüdüm. "Ne vuruyorsun lan terbiyesiz herif" dedim. Adam korktu ve geri çekildi. "Dur bir dakika, sakın ol" dedi. Ve Vahit Hoca'ya bu kadar öfkeyle saldıran ilk kişi oldum. Sınıfa girdim, sınav vardı. Hoca "Kitapların nerede?" dedi. "Yok hocam" dedim. "Kalemin nerde?", "Kalemim yok"; "Ceketin nerde?", "Ceketim yok"... "Sıfır veriyorum sana, derhal sınıfı terk et" dedi. Sıfır da aldık mı? Bir film seyretmenin bedeli buydu. H

AZZA-MANI!

Eski Defterler

MUSTAFA ŞERİF ONARAN

Sözlükçülükten edebiyat tarihinin eski dönemlerine, Anadolu insanının yazgısına kadar, geniş bir edebiyat coğrafyasının gizlerine ulaşmak isteyen bir kültür insanıydı **Fahir İz**.

Bu Dünyadan Yavaşça Göçen Bir İstanbul Efendisi: Fahir İz

Eski Edebiyat

Eski edebiyatı bilmek, çağdaş bir yorumla günümüze kazandırmak gidecek zorlaşacak. Çünkü bize o gizli dünyanın kapasını açanlar yavaşça bu dünyadan göçüyor.

Bunlardan biri gerçek bir İstanbul Efendisi olan **Fahir İz**'di. Nedense Fahir İz'in ağabeyi **Mahir İz** daha çok tanınır. Söyleşilerinden tat alınan bir **'tasavvuf ehli'** diye bilinirdi o! Tasavvuf anlayışını yaşama biçimi edinmiş bir derin insandı. Tanıdığım Fahir İz, içinin güzelliği yüzüne vuran, incelikli bir edebiyatçıdır. Hocam **Hikmet İlaydın**'ın evi gönül ehli, edebiyat dostlarının toplandığı bir dergâh gibiydi. Fahir İz Ankara'ya her gelişinde İlaydın'la uğrar, onlarda kalırdı.

Edebiyat sözlükleri onun 1911'de İstanbul'da doğduğunu, ilk ile orta öğrenimini İtalyan, Fransız okullarında okuyup Galatasaray Lisesi'nde tamamladığını, İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirip bu alanda yükselmeyi meslek olarak seçtiğini yazarlar. Bilimsel çalışmalarında emekli olmadan önce de, sonra da yurt dışında bulunduğunu, İngiltere, Almanya, Amerika, Kanada gibi ülkelerin üniversitelerinde dersler verdiğini, gene edebiyat sözlüklerinden öğrenmek olanağı vardır.

Asıl önemli olan, eski edebiyatın içinden gelen bir araştırmacı profesörün çağdaş edebiyatı nasıl yorumladığını bilmektir.

Fahir İz Batı insanını, Batı edebiyatını tanıdıkça, edebiyata yeni yöntemlerle bakmanın insana görmeyi öğrettiğini anladı.

Müslüman Zenciler

Fahir İz en yoğun, en karmaşık sorunları, güncel bir anlayışla yorumlamasını bildirdi. En zor durumlardan kolayca kurtulmanın ustasıydı.

New York'ta başından geçen bir olayı anlatır:

Bir akşam yolu Harlem'e düşmüş. Akşamın ileri bir saatinde yolunu yönünü şaşırmış. İri yarı bir zenci çıkmış karşısına:

"Ya paranı, ya canını" diye bıçağı boğazına dayamış. Fahir İz korkmasına korkmuş ama, korktuğunu belli etmemeye, elinin titrediğini göstermemeye çalışarak cüzdanını çıkarmaya çalışıyormuş. Birden aklına Müslüman zenciler de olduğu gelmiş. Boş atıp dolu tutmak ister gibi,

- Siz ne biçim Müslümansınız, hiç Müslüman Müslümana kıyar mı? demiş. İri yarı zenci birden yumuşayıvermiş:

- Peki, nerden belli senin Müslüman olduğun? Fahir İz kusursuz bir **"kelime-i şahadet"** getirmiş, İngilizce'ye de çevirmiş. Müslüman zenci Fahir İz'in önünde secdeye kapanmış:

- Paranı pulunu istemem, beni bağışla, sen benim efendimsin, demiş. Ama şu sokakta bir başka zenci var. O Müslüman değildir, laftan da anlamaz. Gel seni ordan ben geçireyim. Aman bir daha da bu saatlerde buralarda dolaşma!

Şedde

Fahir İz duru Türkçeden yanaydı. Eski edebiyatın içinden gelen, Kuran'ı

"tecvitli" okumasını bilen bir kültür insanının Türkçe'nin özbenliğini bulmasından yana olması önemlidir. Osmanlıca'nın yazımında da, söyleminde de nasıl yanlışlara düştüğümüzü gösteren bu fıkrayı ondan dinledim:

Bir ünsüzün iki kez okunmasını gerektiren **"şedde"** üzerine örnek verirken;

"Şeddelere dikkat et molla" diyeceği yerde,

"Şeddelere dikat et mola" diyen Arnavut hocanın taklidini yapardı.

Erzurum Ağzı

Fahir İz, o sakin duruşundan, o gülümseyen sessizliğinden umulmayan bir coşkuyla, Erzurum ağzıyla konuşur, dinleyenleri ağzına baktırırdı.

Öksürüğü olan bir hasta hekime gider, hekim ona ilaç yazıp nasıl kullanacağını anlatır. Bunu Erzurumlu ağzıyla Fahir İz şöyle anlatır:

"Geceleri öskirirem."

"-Aman bu ilacı görürsen mi? Bunu yudarsansa, öskirigin acele savuşur."

Türkçeyi bölge ağzının özellikleriyle bilmek, eksiltilmiş bir konuşmada Anadolu insanının ruh yapısını görmek; Fahir İz gibi kültürünü özümsemiş, hoşgörüsü olan insana yakışır. Boynunu bükten Anadolu insanı,

"Gadir deel beg" derken,

"Beyim bize yazık olmuyor mu?" deme ezikliği içindedir. Çalışmalarının önemli bir bölümü yurtdışında geçen Fahir İz'in Anadolu insanını içinden görmesi, onun gözlem gücüyle ilgili bir ayrıcalıktır.

Bir İstanbul Efendisi Bir Kültür İnsanı

Fahir İz'in babası **Külhanizade İsmail Abdülhalim Efendi**; Ankara

Kadılığı, Şeriye Vekâleti Müsteşarlığı yapan, bir başka dünyanın insanıydı. Annesi **Çelebizade Şerife Raife Hanım** incelikli bir kadındı. Fahir İz, 1948'de Londra'da **Doroty** adında bir hanımla evlendi. Daha sonra annesinin adını verdiği **Doroty Rowles** ile ömrünün sonuna dek birlikte yaşadı. Çoğu zaman yaz dinlencesini İsviçre'de, **Leman gölü** kıyısında bir yerde geçirirdi. Fahir İz hep kendisiyle barışık, yavaş görünmesine karşın, çalışmalarını hızlı yürüten, ayrıntılara meraklı olan, son yıllarına kadar seçici kurullarda görev alan, bir kitap kurdu, edebiyat araştırmacısıydı.

Onun geniş kültür yelpazesinde; bir yandan eski edebiyatın tasavvufa dayanan yorumlarına, öte yandan çağdaş edebiyatın Batıya dönük özelliklerine ulaştığını görebilirsiniz.

Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirirken **"Miraşname"** teziyle Peygamber'in göğe ağmasını; düş mü, gerçek mi sayacağını; soyutlama olarak mı yorumlayacağını tartışmıştır. **Abdülhak Hamid**'in şiirindeki anlatım özelliklerini doçentlik tezi olarak işlerken, edebiyatın bir dili işleme hüneri olduğunu anımsatmıştır.

Onun araştırması kimliği olmasaydı, **"Pabuççu Ahmet'in Garip Maceraları"** adındaki ilk Türkçe piyes-ten haberimiz olmayacaktı.

Sözlükçülükten edebiyat tarihinin eski dönemlerine, Anadolu insanının yazgısına kadar, geniş bir edebiyat coğrafyasının gizlerine ulaşmak isteyen bir kültür insanıydı Fahir İz.

Yaptığı bunca önemli çalışmaya karşın gösterişi sevmeyen, kendinin gerisinde durmayı bilen bir edebiyatçıydı.

Onu 5 Temmuz 2004 tarihinde öte dünyaya yolcu ettiğimiz zaman 93 yaşında bir **"pîr-i fani"** idi.

Kendisiyle barışık olmak, bir başka kültürden gelen insanı eş seçmek, onunla yaşadıkça mutluluğu paylaşmak az şey değildir.

Fahir İz'in kişiliğinde, o sevecen hoşgöründe, dünyayı cennet haline getirmenin dinginliğini duyarsınız.

O zaman bir halden bir hale geçer gibi ölüme sığınmak pek de zor olmasa gerek... **H**

Lorde'nin siyah kadınlara, siyah lezbiyenlere güç vermek, onları dirençli kılmak için yazdığı şiirler, feminist araştırmaların yaygınlaştığı 1980'lerde dahi yeterince değerlendirilmedi. Şiirin kurulu düzeni bu şiirleri görmezlikten geldi. Emily Dickinson'dan Sylvia Plath'a uzanan beyaz kadının şiirine yoğun ilgi gösteren liberal, orta sınıf feminizmi Lorde'nin şehvetli dili karşısında yoksayıcı bir tutum takındı.

Ben Siyah Feminist Lezbiyen Bir Şairim

HALİL TURHANLI

Audre Lorde, Afrika'nın sözlü geleneginden, sembol ve söylenmelerinden, Afro-Amerikan müziğinden (özellikle blues'dan) beslenen, gücünü erotik deneyimden alan şiiriyle siyah kadınların özgürlük mücadelesine büyük katkıda bulunmuş bir şair.

Şiirini ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı kavgalarıyla olgunlaştırmış bir aktivist. Daima bir toplumdışı olarak kaldığı için kızkardeşler açısından örgütlenmenin yaşamsal önemini hiç usanmadan vurgulamış bir örgütçü.

Audre Lorde, 1934 yılında New York City'de doğdu. Batı Hint Adaları'ndan göç etmiş bir ailenin üçüncü kızıydı. Çocukluğu Harlem'de geçti. Katolik okulunda eğitim gördü.

İleri derece görme bozukluğundan dolayı üç yaşından itibaren gözlük taktı. Ancak, bu görme bozukluğu hiç ara vermeksizin saatlerce kitap, özellikle de şiir kitapları okumadan alıkoymadı. Edna St. Vincent Millay'ın sonelerini ezbere biliyordu. İlk şiirini çok sevdiği bir okul arkadaşının intiharının ardından, onbeş yaşında yazdı.

Orta öğreniminden hemen sonra ebeveynin evinden ayrılarak Lower East Side'da bir apartman daireesine taşındı. Geçimini sağlayabilmek için temizlik işçiliği, hastabakıcılık yaptı. Beri yandan da Hunter College'de edebiyat ve felsefe eğitimi gördü. Echo adlı öğrenci dergisinin editörlüğünü üstlendi.

Lorde, 1950'lerde Greenwich'teki lezbiyen çevresini beyaz

ve orta sınıf ağırlıklı bulmuştu. Oradaki barlarda örtük de olsa, ırk ayırımını yaşadı. Bir kez daha dışlanmıştı. Siyahlar için komünite oluşturma ne denli yaşamsal olduğunu daha iyi anladı.

1962'de beyaz bir erkekle evlendi. Yakın çevresinin şaşkınlıkla karşıladığı ve sekiz yıl süren bu evlilikten iki çocuğu dünyaya geldi. Boşandıktan sonra, lezbiyen bir anne olarak onları, sevgilisinin de yardımıyla büyüttü.

1968 yılı hayatında bir dönüm noktası oldu. New York Üniversitesi kütüphanesindeki işini bırakarak, kazandığı bir bursla güneye gitti. Mississippi'de bir siyah okulda, Tougaloo College'de dersler verdi. Irksal çatışmaların şiddetlendiği, sivil haklar hareketinin yükseldiği bir dö-

nemdi. Martin Luther King Jr.'ın öldürülmesi, politik bilincinin yükselmesinde, sivil haklar hareketine kararlılık ve militanlıkla katılmasında etkili oldu. Derin güneyin tarihi, siyahların orada çektikleri acılar, yaşadıkları baskı, uğradıkları kıyım şiirini olgunlaştırdı. Derin güneydeki siyah kurbanlarla özdeşleşti; beyaz bir kadına laf atmakla suçlanıp onbeş yaşında linç edilen Emmett Till'i bağrına bastı, örneğin.

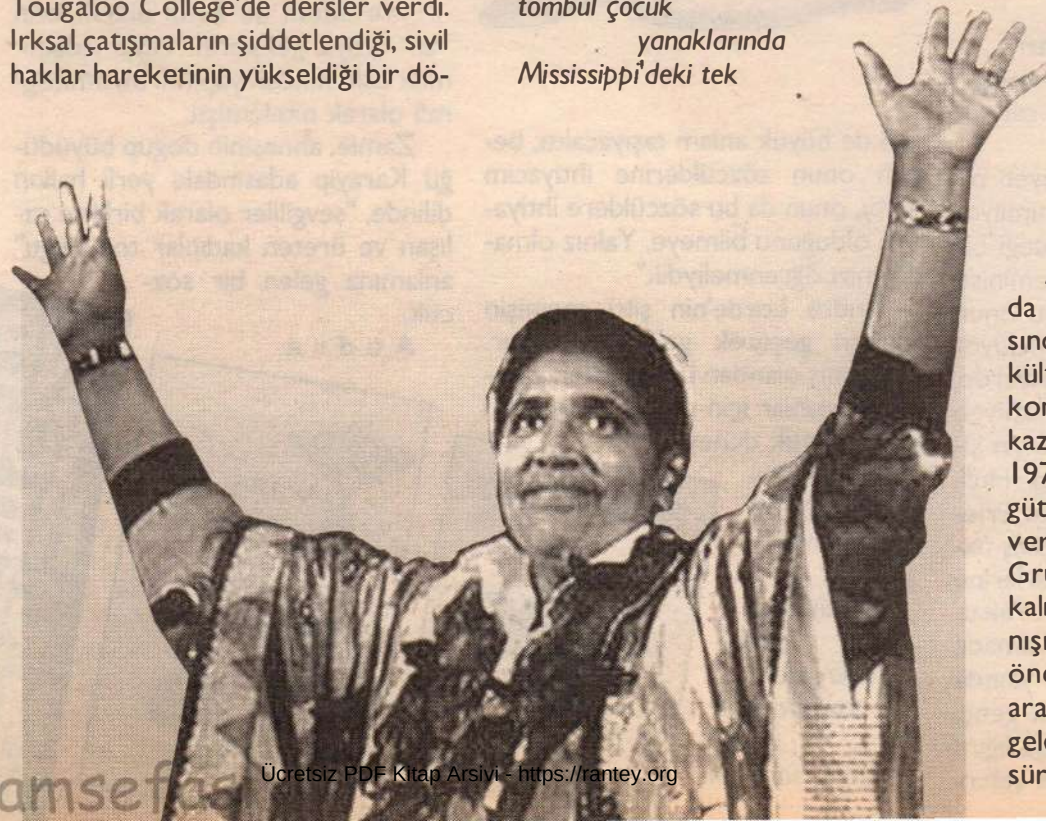
"Jackson, Mississippi miras
kaldı bana.
Ergenliğimde Emmett Till'i verdi
on beş yaş ezikler gibi
üflenmiş
tombul çocuk
yanaklarında
Mississippi'deki tek

yazıydı
yirmi birlik top atışı bir ısıklıkla
selamladı Dixie'yi
beyaz bir kadın geçerken yanından
sonsuzla değin oğlum olarak
vaftiz edildi
Pearl'de, gece yarısı sularında."

İlk iki şiir kitabını, The First Cities'i (İlk Şehirler'i) ve Cables of Rage'i (Öfke Kabloları'nı) oluşturan şiirleri güneyde bulunduğu günlerde yazdı.

The First Cities, 1968 yılında editörlüğünü, Lorde'nin Hunter College'den sınıf arkadaşı olan ve beat akımının önde gelen şairlerinden Diane di Prima'nın yaptığı Poets Press yayınevinde yayımlandı. Bunu izleyen Cables of Rage'de sesi daha da gür çıkıyordu. Gizlenmeyi ve sessiz kalmayı reddeden şairin sesi idi bu.

Audre Lorde baskı karşısında direnme ve dayanışma açısından örgütlenmenin ve beyaz kültürün yok etmeye çalıştığı komünite duygusunu yeniden kazanmanın önemini vurguladı. 1970'lerde kızkardeşlerini örgütleme çalışmalarına ağırlık verdi. Pan-Afrikan Destek Grubu'nu kurdu, Güney Afrikalı ve Kübalı kadınlarla dayanışma amaçlı örgütlenmelere öncülük etti. Siyah kadınlar arasında köklü bir dayanışma geleneğinin bulunduğunu ileri sürüyor, siyah amazonları ör-

nek gösteriyordu.

1978 yılında göğüs kanserine yakalandığını öğrendiğinde on dört yıl sürecek yeni bir mücadele dönemi başladı. O, kanserle mücadelesini de politik bir sorun olarak gördü. Kansere karşı direnmek ırkçılıkla mücadele etmek gibiydi. Bedenindeki kanserli hücreleri gözünde, Güney Afrika'daki ırkçı beyaz polisler olarak canlandırıyordu.

1992 güzünde, elli sekiz yaşında (Virgin Adaları) St. Croix'da öldü. Başucunda sevgilisi Dr. Gloria Joseph vardı. Son aylarını orada geçirmişti, alternatif tıbbın sunduğu bazı tedavi yöntemlerini deniyordu.

Lorde için şiir yazmak sessizliği bozmak, baskılanan insanı giderek güçsüzleştiren o sessizliği aşmaktır. En güçlü sözcükler annesinin ağzından çıkanlardı. Sessizliği bozan dili kurmada annenin sözcüklerinden yararlandı.

Lorde'nin şiirinde siyah anne figürü kadınların baskılanmış enerjisini patlama noktalarına taşıyan, bu enerjiye kanallar açan bir arketiptir. Aynı zamanda, kızkardeşler arasında erotik bağların kurulmasında aracılık eder. Lorde özyaşamsal romanı Zamie'nin sonunda, "başka kadınlarla yatma arzusu ane kanından gelen bir dürtüdür" der.

Lorde'nin şiiri kızkardeşler arasındaki mesafeyi de aşar. Uzakta ve yalnız olanlara ulaşır. Onlara dokunur, onları kucaklar. Acılarını paylaşır, varolma mücadelesinde yalnız ve çaresiz olmadıklarını duyurur:

"Ben siyah feminist, lezbiyen bir şairim. Kendimi böyle tanımlıyorum. Eğer sesimin ulaşabileceği bir yerde yalnız yaşayan siyah feminist, lezbiyen bir kızkardeş varsa, onun yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Son zamanlarda derslerde, Harlem rönesansının siyah lezbiyen şairi Angelina Weld Grimke'nin şiirlerini okutuyorum. Gloria Hull, Barbara Smith, Pat Bell-Scott, Erle Stenson ve diğerlerinin çalışmaları sayesinde Grimke'nin şiirlerine bugün kolayca ulaşabiliyoruz. Fakat, uzun yıllar benim için böyle olmadı. Şimdilerde sık sık, 1958 yılında New York'ta yalnızlık çeken genç, siyah bir lezbiyen olarak yaşadığım günlerde, Grimke'nin de aynı şehir-

de ve benimkinden uzakta olmayan apartmanında başucunda kimseler olmaksızın ölüm döşeginde yatışını gözlerimin önünde canlandırıyorum. Birbirimizin varlığından haberdar olsaydık, kızkardeşlik ve varolma mücadelesi açısından bu ikimiz

için de büyük anlam taşıyacaktı; benim onun sözcüklerine ihtiyacım vardı, onun da bu sözcüklere ihtiyacım olduğunu bilmeye. Yalnız olmadığımızı öğrenmeliydik"

Audre Lorde'nin şiiri geçmişin içinden geçerek geleceğe yansır. Yaşanmış olandan beslenirken yaşanacak olanlar için de direnme gücü verir. Erotik deneyimi olabildiğince şehvetli bir dille aktarır:

"Bilmiyorum
bile
bana gelen
kızkardeşler
içinde
kimin sana en

çok benzediğini
akşam

karanlığında
gizli yerlerde birbirimize
dokunuyoruz
eski işaretleri ve öyküleri çiziyoruz
birbirimizin sırtına ve düzeltiyoruz
eski yazılarımızı"

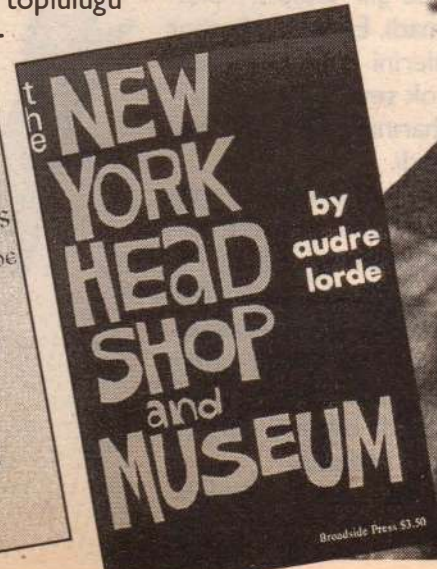
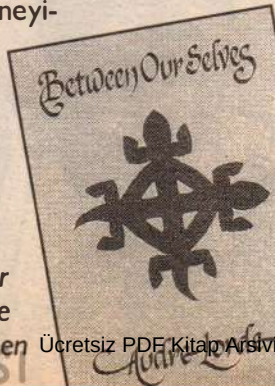
Lorde'nin siyah kadınlara, siyah lezbiyenlere güç vermek, onları dirençli kılmak için yazdığı şiirler, feminist araştırmaların yaygınlaştığı 1980'lerde dahi yeterince değerlendirilmedi. Şiirin kurulu düzeni bu şiirleri görmezlikten geldi. Emily Dickinson'dan Sylvia Plath'a uzanan beyaz kadının şiirine yoğun ilgi gösteren liberal, orta sınıf feminizmi Lorde'nin şehvetli dili karşısında yoksayıcı bir tutum takındı.

Audre Lorde'nin şiirini radikal kimlik politikaları bağlamında ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Değişmeyen özneyi, durağan kimliği kabullenmeyen bu şiir, tıpkı kat ettiği o uzun yol gibi, çatalı, pürüzlü ve giriftir. İzlediği yolun haritasını çıkarır. Kırılır, eğrilir, bükülür. Siyah bir kadının, siyah bir lezbiyenin, lezbiyen bir annenin şiiridir bu.

Audre Lorde, 1982 yılında yayımlanan Zamie: A New Spelling of My Name'de (Zamie: Adımın Yeni Yazılış'ında) özyaşamsal roman türünü tarih, mitoloji, topografi ve antropoloji disiplinleriyle kaynaştırmış ve bütün bu farklı disiplinlerin bir araya gelişlerini ifade edebilmek bakımından yapıtını biyomitografi olarak nitelemişti.

Zamie, annesinin doğup büyüdüğü Karayip adasındaki yerli halkın dilinde, "sevgililer olarak birlikte çalışan ve üreten kadınlar topluluğu" anlamına gelen bir sözcük.

Audre

Lorde, Harlem'deki çocukluk günlerinden başlayarak bir şair ve politik aktivist olarak evrimini anlatır Zamie'de. Şiir kitapları okuyarak geçirilen saatler, evden ayrılış, çok yakın bir arkadaşın intiharı, yazılan ilk şiir, yalnız ve hüznü noeller, Greenwich'in lezbiyen barlarındaki yabancılik duygusu, ilk sevgili, ilk düş kırıklığı, düş kırıklığı içinde Meksika'ya gidiş, derin güneydeki öğretmenlik yılları, Lower East Side'daki komünist oda arkadaşı, ilişkilerin hayata getirdiği umut ve umutsuzluk, ışık ve karamsarlık, sivil haklar hareketine katılım, gay ve lezbiyen özgürlük mücadelesinin ön saflarında yürüyüş, Amerika'da siyah ve lezbiyen olmanın binbir güçlüğü...

Audre Lorde, Zamie'de olağanüstü hayatının yalnızca bir kısmını, yarısından daha azını anlatıyor. Sadece çocukluğundan gençliğine uzanan yılları. Fakat o, bu kadarına dahi pek çok insanın uzun ömürleri boyunca yaşayabildiklerinden çok daha fazlasını sığdırmış. H

Öfkeli Kadınlar İçin Şiir

Öldürücü bir yaz sıcak sarmalıyor
kalmak zorunda olmayanlarca
terk edilmiş şehri
beyaz bir kadını bekliyor Siyah
bir kadın
Yukarı Batı Yakası'ndaki sokakta
parmaklıklara yaslanmış

iş molasında Broadway'in uzak
gürültüsü azaldığında
kırlangıç seslerini duyabiliyorum
verilmiş bir söz gibi bekliyorum
sevdiğim kadını bir dilimlik
zamanımız

şehrin ısırtabının ötesinde bir yer

Köşedeki telefon kulübesi. Bir kadın
sokağın yansımalarıyla sanki
cam içine kapatılmış
aramızda beyaz yüzü sarkıyor
felaketlerle dokunmuş duvar örgüsü
yalnız bir düzenin içinden görülüyor

hoyratça kullanılmış bir yol haritası
gibi çizilmiş
bebekleri olmayan gözler şişeye
konulmuş bir kalp
eski bir acının günahsız kimlik
kartları

Yıldız çatlıyor nefret
mızrak olup fırlıyor camın sırrından
öğle sonrama
gözlerimiz kızgın tel, keşiyor
gece bir karabasana kapanıyor

beyaz gözlü bir kadın sınıksız tutuyor
Fleischmann cin şişesini
giysisinin belini arıyor beceriksizce
bir kasap bıçağı çıkarıyor eski püskü
pantolonundan
geriye doğru kavis çiziyor eli,
"seni gidi Siyah Orosu !"
keskin bıçak çevriliyor
bana doğru yavaş hareketlerle
yıllarının kızgınlığı bir duvar olup
yükseliyor
duymuyorum çatırdadığını
ayağımın altındaki kaldırım taşlarının

Çok eski bir kabusun dişlileri sürekli
dövüyor
tanıdık bir endişe ve sessizlikle
fakat bu kez uyanığım özgürüm
bu kez

Gülüşüyorum. Şimdi. Bu kez
sıra bende
eğiliyorum bıçağı almak için
kan kulaklarıma vuruyor
sokağın karşı tarafında sevgilimin
sesi
bu beyaz ısının içinde dokunaklı
tek ses

"Dokunma ona!"

Doğruluyorum, güçten düşmüşüm,
ama yine deniyorum
çözüm için sabırsızlanıyorum
öfke denli yalın elimle dokunacak
denli yakın
parmaklarım o tanıdık bıçağa
uzanıyor
teklifsiz tahtanın avuç içinde

ah ! biletaşına tuttum ben o bıçağı
kavrışı

buna benzer daha binlerce gece
öfkem uykunun himayesinde
bağra basılmış bir dost gibi
uyanıyorum
kızgınlığın berbat kokusuyla
yanımda uyku beyazlığındaki
yüzüyle sevgilim

Düşlenmiş bıçağın keskin çeliği
parıltı saçılıyor bilenmiş ucundan
bir işkence çılgılığıyla
sevgilimin sesiyle kasvetli bir eğirme
hüzün ve kızgınlık arasında bir seçim
kamçılara kızıl bir yara açıyor
kararda
kızgınlığımdan söz açabilirim ona
aşkın üzerinde sivriltilmiş bir
maksatla

Ölüm ülkesinde sevgilimin sesi
raydan çıkmış bir trenin uğultusu gibi
uzaklaşıyor
nehirin öte yakasında

sevgiğim her beyaz kadın yüzünde
kuşku var
kese kağıdının içinden yeşil üzüm
yiyor
san sınav kağıtlarını işaretliyor

kenevir dosyanın içine katıyor
ölümden bir önceki düşünce
kadar düzenli
ağaç dalını fırlatıp atıyorum.

Örselenmiş çeliğin haykırıları
arasında

enkazı inceliyor
bir nefret bileti arıyorum
sevgilimin sesi

bana sesleniyor boğazına bıçak
dayanmışlar.

Ölümün buğulu geçitinde
gözyaşı döküyorum öğrenebilmek
uğruna
bütün bu sokakların adlarını

koşmaktan ayaklarını yıpranmış
neden bana hiç yardım etmiyorlar
neden beni eve götürmüyorlar ?
bağırıyor, "dokunma ona"
toparlıyorum kendini şaşkınlık içinde
kaçıyor sarhoş bir kadın
harekete geçiyor beni
karanlık bir meydana doğru

Fanteziyle kuşatılmış
beyaz gözlü kadın gözden
kayboluyor
kendi kendinin karabasanı
olmak üzere
evimde

bir Fransız kasap bıçağı
asılı duruyor aşkın hatırası
animsıyorum ben bu bıçağı
uykuma kazıyıştı iletisini
yalnızca uyarıyı okudu

yüzümde yazılıydı.

Zamanımızın şamanlarını Ahmet Haşim

ne güzel anlatır: "Çingene, insanın

tabiata en yakın kalan güzel bir cinsidir.

Zannedilir ki, bu tunç yüzlü ve fağfur

dişli kır sakinleri, insan şekline girmiş

birtakım neşeli yeşil ağaçlardır.

Çingene, bizzat bahardır."

Yakınıımızdaki ve uzağıımızdaki bu özgün

kültür bizim için imgeseldir. Uçmaması

için yeniden yazılması gerekli.

Sayım'ın Kitap Bavulu

SAYIM ÇINAR

Hayat Askıda
Necati Gökse
İnkilap Yayınları
Eleştirilenlerce de
bir ilk roman
olmasına rağmen
beğeniyle

karşılana Necati Gökse'in "Hayat Askıda" adlı romanı çok konuşulacağı benziyor. Necati Gökse romanında güncel ve bizi sarsan bir konudan yola çıkmış. Ekonomik kriz sonrasında işsiz kalan Metin'in hikayesi hiç beklenmedik bir şekilde tuhaf bir teklif almasıyla kırılmaya uğrar. Biraz dedektif romanlarını anımsatacak bir şekilde batık bir banka sahibini izlemeye alacak ve bütün öğrendiklerini bankacının babasına anlatacaktır. Başlangıcı kolay görünse de gizemli bir kaza sonucunda işler sarpa sarar ve ölüm ortalıkta gezinmeye başlar.

Futbol! Bir Aşk
Halit Kıvanç
İletişim
Yayınları

Halit Kıvanç maç anlatmaya giderken yanından

eksik etmediği, içinde boğaz pastilinden dürbüne kadar maç anlatırken karşılaşabileceği aksiliklere karşı önlem olarak taşıdığı her şeyin bulunduğu meşhur "maç çantası"nı kapıp gelmiş, bu kez de son elli yılın futbol tarihini, yeni kitabı "Futbol! Bir Aşk..."ta anlatıyor. Okuyanla karşılıklı oturup sohbet edercesine yazılmış, samimi bir kitap "Futbol! Bir Aşk..." Konu Türkiye'de futbolun tarihi ve kültürü ise; onun adı akla gelebilecek ilk adres olmalı. Halit Kıvanç, bir futbol aşığı... Tam 60 yıldır futbol yazıyor, 50 yıldır anlatıyor ve 40 yıldır ekranlarda seyircisiyle buluşuyor...

Cogito 40 / Ölüm: Bir Topografya
YKY

"Ölüm" sayısında, Teo Grünberg'le oğlu David

Grünberg'in yaptığı bir söyleşiye yer veriliyor. Yeni Perspektifler

bölümünde ise; Bilgi Üniversitesi'nde çalışmalarını sürdüren Aslı Odman'ın, geçtiğimiz günlerde Türkiye'de bulunan, eleştirel kuramın etkin temsilcilerinden Alex Demiroviç'le yaptığı söyleşi var. Derginin bu temel düşünsel ayağını Heidegger-Levinas-Derrida üçgeni üzerine kurulduktan sonra, Sait Aykut'un İslam kültüründe ölüm yazısına, Yaşar Çoruhlu'nun eski Türklerde ölüm yazısına ve tabii ki, Philippe Aries'in, Batının ölüm imgelerinin peşinden gittiği "Ölüm Döşeginden Mezara" başlıklı yazısına yer verilmiş

Saldırı Planı
Bob Woodward
Arkadaş
Yayınları

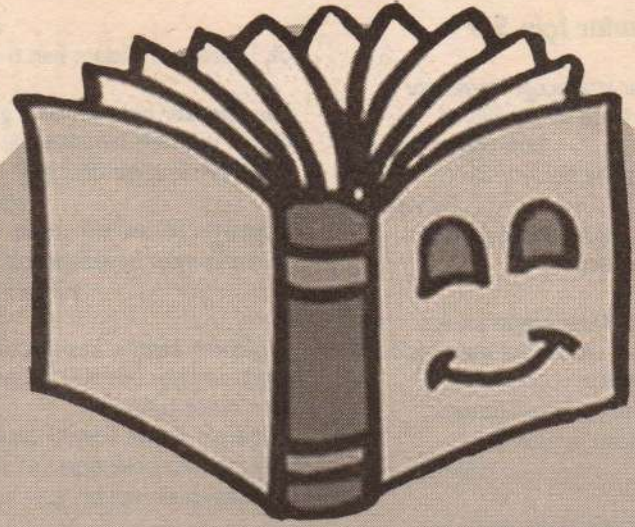
Saldırı Planı, Saddam Hüseyin'in alaşağı edilmesi için

önleyici saldırı adı altında, Başkan George W. Bush, onun savaş konseyi ve müttefikleri tarafından Irak'ın nasıl ve neden işgal edildiğinin mükemmel bir muhasebesidir. Bob Woodward'ün Washington karar verme mekanizmasındaki bir dönüm noktasının bu en son değerlendirmesinde, Vietnam'dan bu yana en tartışmalı hale gelen bir savaşın nedenleri ve sonuçları çözümlenerek, bunun iki yıl boyunca kapılar ardında devam eden manevralarına dair özgün ve inanılır bir hikayesi sunulmaktadır.

Devrim Bize Yakıştırdı
Zeki Kırtemir
Ozan Yayıncılık

Zeki Kırtemir, 12 Eylül'de girdiği cezaevi anılarını "Devrim Bize Yakıştırdı" adlı kitabında anlattı. Bu kitap, öncelikle yazarın kaldığı cezaevlerinde olayların, mahkemelerin, duruşmaların bir özeti. Yakın geçmişi konuşmak ve yazmak söz konusu, içimizle dışımız arasında ciddi bir savaş yaşarız. Bu anlamda hatıraları yazmak ya da konuşmak önemli bir şey. 12 Eylül dönemini iddialarla anlatan bu anı kitabı ciddi bir belge niteliği taşıyor. Yakın tarih sevenlere duyurulur.

Edebiyat Dünyasından Kısa Kısa...

• Türkiye'de İnkilap Yayınları tarafından hakları satın alınan Fred Vargas'ın ilk kitabı "Mavi Çemberli Adam" Temmuz 2004'te yayınlandı. Sırasıyla, Ağustos'ta "Ters Adam", Eylül'de "Hemen Git Çabuk Gel", Ekim'de "Neptün Rüzgârları Altında" adlı kitapları da yayınlanacak olan Vargas'ın eserleri, cep kitapları ile aynı ebatlarda, tek fiyat üzerinden (altı milyon) okura ulaştırılacaktır. Kitaplarını bir dizi mantığıyla kaleme alan Vargas'ın "Mavi Çemberli Adam" adlı kitabının konusu ise yine Paris sokaklarında geçiyor.

• Proti'den Kınalı'ya Tanıklıklarla Kınalıada Sel Yayıncılık İstanbul'un kadim semt ve adalarının monografilerini yayımlamayı sürdürüyor. Heybeli'den sonra Kınalıada'nın da artık bir kitabı var. Hem de diğer adalarla birlikte değil, tamamen Kınalıada'ya ait bir kitap: Proti'den Kınalı'ya. Kiliseleri, ayazmaları, camisi, sarnıçları, paskalya günleri, korpi eğlenceleri, denize haç atma töreni, spor kulüpleri, tiyatroları ile ada rehberi.

• Altın Kitaplar, okurlarını dünyanın önde gelen yazarları ile buluşturmaya devam ediyor. Yayınevi, yaz sonunda üç önemli kitabı Türk okurunun beğenisine sunacak: Dördün Kuralı (The Rule Of

Four), Rüzgarın Gölgesi (The Shadow Of The Wind) ve Eragon. Princeton Üniversitesi'nin kampüsünde geçen Dördün Kuralı (The Rule of Four), 15. yüzyılda yazılmış Hypnerotomachia'nın etrafında kurgulanan edebi bir gerilim romanı; çocukluklarından bu yana çok iyi iki arkadaş olan Caldwell ve Dustin Thomason oldukça etkileyici bir roman ile okurun karşısına çıkıyorlar.

• Sevim Ak, Güneşin Çocukları'nda güzel bir yolculuğu anlatıyor. Gözlem ve anılarını bu yörelerin masalları, deyimleri ile süslüyor. Anadolu'nun ihmal edilmiş çocuklarının gerçeğini yansıtan kitap, yakıcı bir günce niteliğinde. Tarlada bahçede çalışan, çobanlık

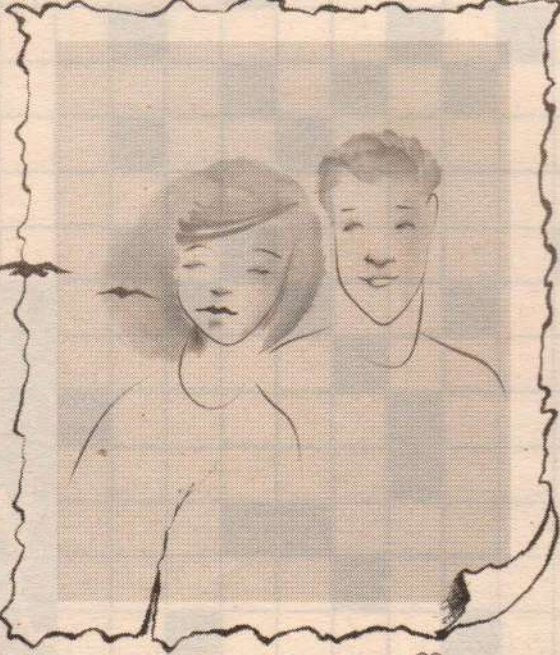
yapan, hasta anne-babasına bakan, oyunu, oyuncağı bilmeden yoksulluğun, cehaletin sorunlarıyla boğuşan bu çocukların sesini duyuruyor Sevim Ak. Gökkuşağının renklerinden bile felaket haberi çıkaran güneşin çocukları: "Buralarda hep küçükler ölür. Her ailede birkaç ölü çocuk vardır. Büyüklere bir şey olmaz", diyor, ama umudu da içlerinde bir köşede barındırmayı sürdürüyorlar: "Ben bir an önce vali olmak istiyorum. Yapacağım çok iş var..."

sayimc@superonline.com

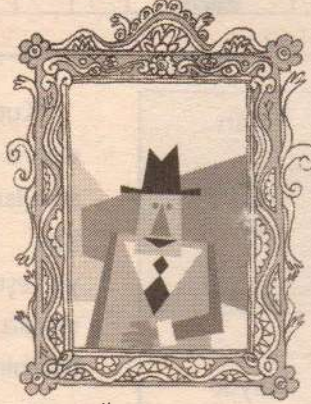
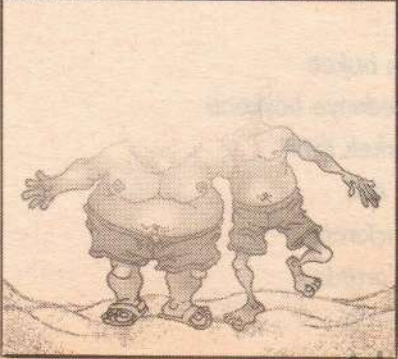
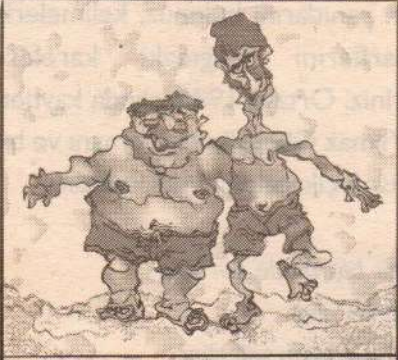
AİLE ÇAY BAHÇESİ Levent Gönenc

FOTOĞRAF

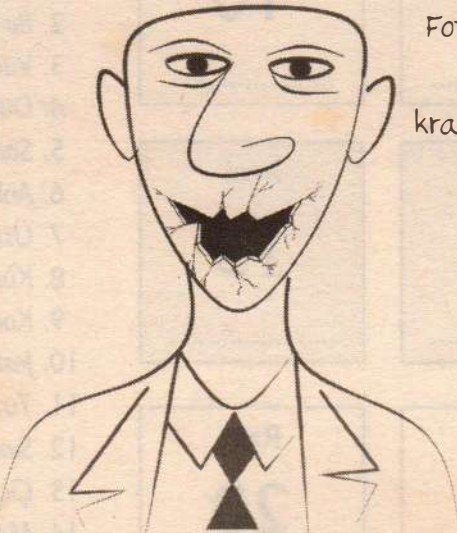
Görüntüyü, özel bir makineyle, ışığa karşı duyarlı bir yüzey üzerine kaydetme yöntemi.

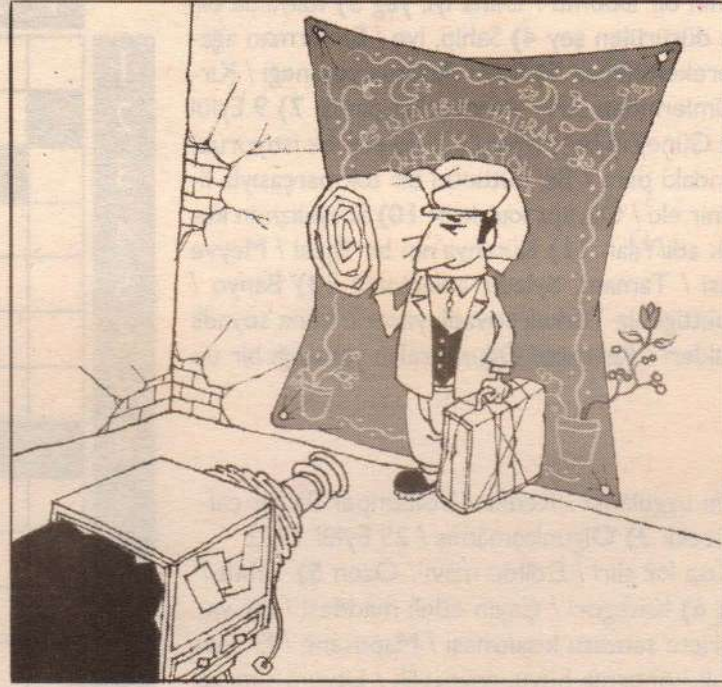
Plajda çekilen fotoğraflar hep sorunludur; objektife su sızar, makineye kum kaçar. Hiç bir şey olmasa, güneşin azizliği tutar...

Fotoğrafi gösteren çerçevesidir.

Geç kalmış teorimi
Bir türlü denk düşüremiyorum
Yorgun pratiğime.
Nasıl da acı acı gülümsemişim
"Küskün Aydınlar Yıllığı"ndaki
Fotoğrafımda.
Aynı fotoğrafı koymalı
"Seçme Yenilgiler Antolojisi"

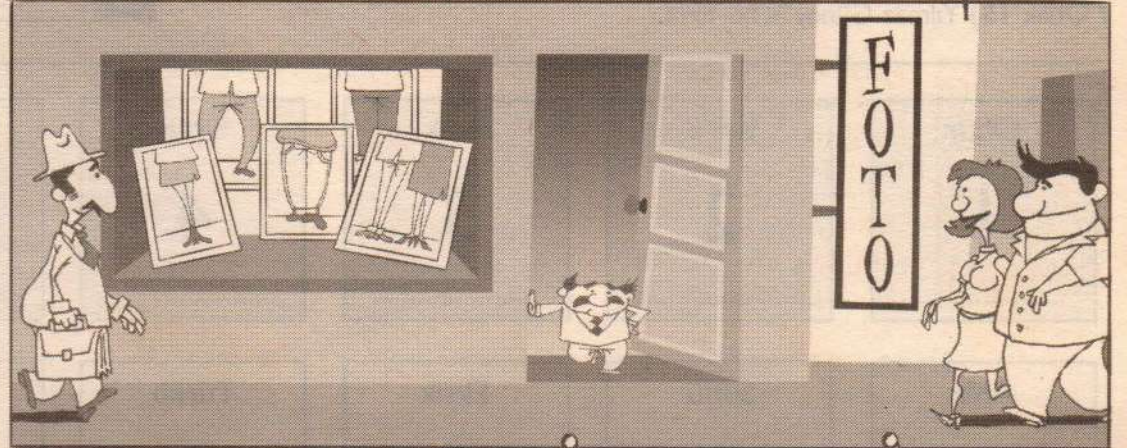

Eskiden İstanbul'a gelenler hatıra fotoğrafı çektirmiş. Taksim Postanesi'nden yollanmış hasret dolu bir mektup ve bu mektuba iliştilmiş siyah-beyaz bir fotoğraf; umudun fotoğrafı...

Her biten sevdanın fotoğrafında oyuk bir göz, eksik bir diş gibi sızlar, eski sevgilinin yeri...

leventgonenc@yahoo.com

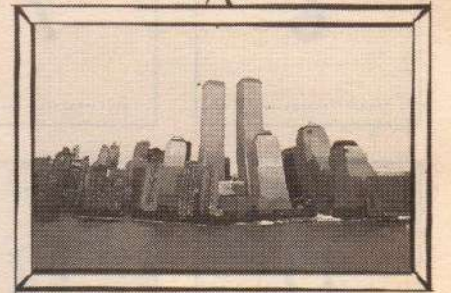

Fotoğrafçılarda vesikalik fotoğraf çektirmek isteyenler için gömlek, kravat ve ceket bulunur. Kimbilir aynı takımla çektilmiş kaç tane vesikalik vardır?

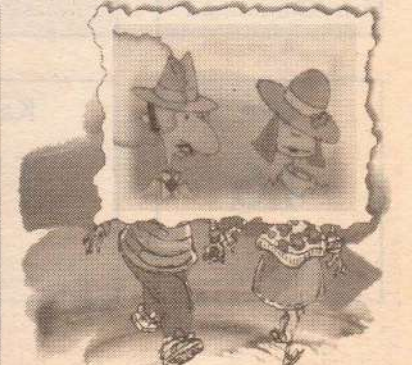

Fotoğraf; "an"ı yakalama sanatı.

Zamanı keske gerçekten fotoğraf karelerine hapsedebilseydik...

Şarkıcılar, türkücüler hayranlarına fotoğraflarını imzalar.

Utangaç aşklar sararmış fotoğraflarda kaldı, incelikler sepya sevdalarda...

Bulmaca Buldurmaca Paldır Koltör Doldurmaca

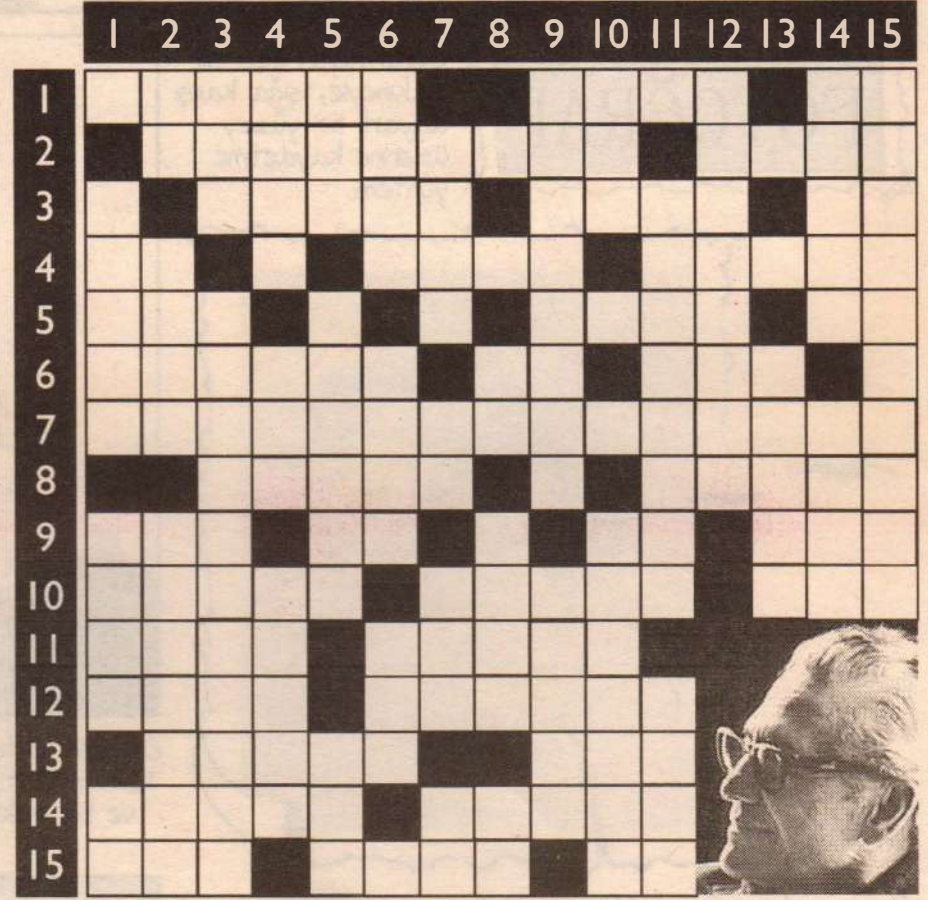
MEVLÜT GÜLVEREN

Soldan Sağa

1) 20 Eylül 1998 yılında kaybettiğimiz halk türkülerinin babası / Bir erkek ismi / Yetmeyecek miktarda 2) Babanın bir albümü / Daha iyi, yeğ 3) İtalya'da bir futbol kulübü / Anahtar / Tuzağa düşürülen şey 4) Sahip, iye / Bir orman ağacı / Kendisinden kurtulunması gereken kimse 5) Soy / Anlama yeteneği / Kırmızı 6) İşaret, belirti / Yılın bölümlerinden biri / Arnavutluk parası 7) 9 Eylül 1984 yılında kaybettiğimiz Yılmaz Güney'in bir romanı (..... iki ekmek istiyoruz) 8) Hemen kullanılabilecek durumdaki para / Bir bütünün bir tek parçasıyla ilgili olan 9) Yankı / Genişlik/Bir emir eki / Özyapı, karakter 10) Sosyalizmin kurucusu / Çizgisel resimlerin ortak adı/Yılan 11) Kütahya'nın bir ilçesi / Meyve sebze satıcısı 12) Devlet hazinesi / Tamam, öyledir anlamında 13) Banyo / ...Bassinger 14) Geçenlerde kaybettiğimiz Türkali soyadlı yazar / Rona soyadlı karakter oyuncusu 15) Soy büyükleri / Rahmetli Oğuz Aral'ın yarattığı bir tip / Bir besin maddesi

Yukarıdan Aşağıya

1) Bir suçluya ceza olarak aynısını uygulama / Keder / Voltamper 2) Bir çalgı / Tek kişilik müzik parçası / Nicelik 3) Olgunlaşmamış / 23 Eylül 1973 yılında ölen Şili'li büyük şair 4) Kısa kır şiiri / E.dilde mavi / Özen 5) Tabut / "Cep delik... delik"(O.Veli) / Cet 6) Kategori / Çayın etkili maddesi / Bir yapım eki 7) Güzel, düzgün, iyi / Briçte sanzatu kısaltması / Mapusane / En kısa zaman 8) Aktinyum simgesi / Çok konuşma huyu, gevezelik / Lityum simgesi 9) İlan etmek, ortaya sermek / İlgii çekmek, uyarıda bulunmak için kullanılır 10) "... ve Ceza" Dostoyevski / "Pir Sultan'dan..." sorduğumuz müzik adamının bir albümü 11) Bir görevde sürekli olarak bulunmak / Diyarbakır'ın diğer adı 12) Genelevci (halk diliyle) 13) Ermin, as 14) Akdenizde bir nehir / Otlak 15) Yılmaz Güney'in bir filmi.

Obur 1	Karo 2	Ayık 3	Siren 4	Ruan 5
Abla 6	Sütlü 7	Eksik 8	Türkü 9	Kayık 10
Söke 11	Mitil 12	Medet 13	Küpsü 14	İmal 15
Şike 16	Karı 17	Çakı 18	Acil 19	Rakı 20

Anahtar Cümle

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

Kutuların içindeki harflerin yerlerini doğru bir biçimde değiştirerek aşağıdaki soruların yanıtlarını bulunuz, kelimelerin baş harflerini aşağıdaki karelere yerleştiriniz. Ortaya 1984 yılında kaybettiğimiz Yılmaz Güney'in bir romanı ve bir filminin ismi çıkacaktır. Hadi bakalım.

1. Silindir biçiminde sıvı yolu
2. Bir tarım aleti
3. Vücuda sarılan iyileştirici
4. Düzyazı
5. Sanayi, endüstri
6. Ankara ilçesi
7. Üstünü giymiş
8. Kumarda inkar
9. Korkut anlamında emir
10. Jest
11. Tuzak
12. Sınır
13. Çiçek buketi
14. Makedonya başkenti
15. Bir erkek ismi
16. Kapı önü
17. Milli içkimiz
18. Belli, ortada
19. Parlatma
20. Uzak

HAYVANARTBAHÇESİ

Arkadaşlarımız Ebru ile Serdar evleniyorlar. Bir yastıkta kocamaları dileğiyle ömür boyu mutluluklar dileriz...

Sevgili

pratiği olmayan bir yaşam, işlenmemiş topraklar misali verimlidir. bünyesinde tüm mineralleri barındırır. bu aynı zamanda ağır bir yüküdür. istisnadır ama vardır. ona ulaşmak şanstır. onu yaşamak bahttır. farkındalık, keşfedilmiş yeni bakır yaşam alanlarıdır. yüzü sevgiye dönük, mutluluk odaklı bir tercihtir. çoğu zaman tesadüflerin önümüze attığı bu şans, bazen elimizde bir bomba olup hayatımızı, dağıtır, çoğu zaman kendimizi yeniden bulmamızı ve yorumlamamızı ve yeni değerlerle yoğurmamızı sağlayan bir pahasız elmas mahiyetindedir.

sevgili, maksadım sizi mutlu ederken kendimi de bahtiyar kılmaktır. tüm çıplaklığım ve en derinimdeki hissiyatımla kendimi senin varlığında varetmektir. gözlerindeki yaşama hevesini kendi yaşamsal dayanışım yapmaktır.

Mir Fırat
Ankara

Sağır İsyan

ben bir kaşık suydum,
içimde batık dünyaların isyanını
duydum.
koştum nefes nefese,
yetişemedim yüzünüze!
allahşakına yüzünüz nerede?

gülkurusu sebep oldu Venüs'le vecdime.
şeytanın yabası kesti şahdamarımı.
aşk aktı damarlarımdan,
tüm evren duydu.
ben aç dilencilerle yoldaş oldum
kaldırım kenarlarında.
ayaklarınıza kapandım,
sizden almıştım bu mirası.
şimdi ateşsizim soğuk kuytulara.
gülümün üzerinde kirli parmak izleri.

Fırat Can
Kartal H Tipi Cezaevi
İstanbul

Keşif Değil Suç Ortaklığı Bulaşır Sanki Gözlerine

Ordaydı, eşofmanın bir paçası sıyrılmış, çorabının ete gömülen yerinde lastik izi. Yarım bırakılmış bir çocuk resmine benziyordu. Tavana doğru uzayan bir çift bacak. Kaç yaşındaydın. Sekiz mi? Yerçekimini öğrenmeden çizdiğin tüm resimlerde ayaklarında hepsi yere basıyordu. Böyle değil. Böyle durulmazdı. Öğle sıcağında daha da uzun gelen bir sokağı söylenerek gelmiştin. Dağınaktın, unutkan. İki gün önce unuttuğun şortunu almaya geldiğinde yarın okul çantasında olması gereken kitabını unutup çıkmıştın. Sıkı sıkı tembihlenmiştin. Oyalanmayacak, yemeğe yetişeceğini söylemiştin. 'Unutma' demişti an-

nem, bu evde yemek olsaydı orada olurduk diyeceksin. Omuzlarını silkip çıkmıştın. Oldum olası iyi değildi yemekle aran. Kafanda yeniden düzenledin ezber cümleleri, annem dedi ki televizyon geri gelirse, biz de geri dönermiyiz. Atari zaten bozuktuk, adamlar alıp gelip götürürken söylemiştin ama dinlememiştin kimse. Televizyon geri gelirse okul çıkışlarında hep gelirdin. Gel demişti baban, ben evdeyim hep. Zili çalma, uyuya kalmamışsam -sızmışsam dememişti- anahtarın var mı? Elinde düşmesin diye sım sıkı tuttuğun anahtarı şortunda kurulayıp deliğe soktun. Kafanda yemek mi televizyon mu demeye karar vermediğin iki cümle didişirken salona geçtin. Evin sessizliğine alışmaya başlamıştın, siz gittikten sonra hep çekili olan perdelerine, havasızlığına da. Sehpanın üstünde boş şişeler, bardak, kül tablası. Her şey bitmişti. Sen oraya vardığında. Her şey bitmişti. Ağır taşınmaz bir şey başlamıştı. O gitmişti çoktan.

Evdedir o demişti annen, leş gibi yatıyordur, iş arayacak değil ya. Salondaki dolabı açıp üstü pembe dilli, kara benekli köpeklerle kaplanmış kitabını aldım. Derste sıkıldıkça sildiğin beneklerden bir kaçına daha tükürüklediğin parmağınla giriştin. Üçüncü benekte üst kattaki kadının çocuğunu çağıran sesini duydun. Annenin sesini duymuş gibi sıçradın yerinden, kolumun çarpmasıyla boş bir şişe yuvarlanıp kültablasını devirdi. Korktun. Evin sessizliğinin birden ne kadar serin olduğunu fark ettin. Eve hapsolmuş, içinde canlı bir varlık kımıldamadığı için katılaşmış bir havayla ürperdin. Bildiğin bütün hortlak öyküleri kımıldadı yerinden.

Evdedir o demişti annen, sızıp kalmıştır. Uyandır, söyle. Bir an çıkıp gitmeyi düşündün, nasıl olsa hatırlamazdı söylediklerini, televizyonun da geleceği yoktu, kaç kez söz vermişti, bıktım demişti annen. Bıktım ben de diyecektin haftaya gelmezse ben de bıkarım. Ben de annem gibi gelmem. Bıkarım gelmekten. Yine de yatak odasına yöneldin. Duymayacağını bile bile seslendin sızmıştır o, uyandırıp söyle. Antre de duvara dayanmış avizenin o akşamüstü yerde olması hiç garip gelmemiştin sana. Belki de yerde hiçbir şey yoktu. Tavandan sallanan

tek şey babanın zayıf gövdesiydi, avizenin yerinde, uzun ve yukarıya doğru morarmış. Aşağıya doğru sarı eşofmanlı, daha aşağıda mor lastik izli. Aşağıdaydın. Ayakların yer çizgisinin çok altına çizilmiş. Tavan senden çok uzakta. Ancak uykuyu arayanların karışıklığını anlayabileceği eski yatağın üstüne çıksın. Resmi durdurmak için. Uzun çizginin sonunda seyrelmiş saçlarla mor ama tanıdık yüz. Akşamüzeri bulmuşlar seni. Alıp götürmüşler yatağa uzanıp tavana bakan gözlerini. Kimse anlamamış mı kaybolduğunu orda babanı bulduğun yerde. Şimdi babanın boyuna gelmişken boşlukta ucu olmayan bir ipi sürekli çekip, lambalarla konuşmaya başladığında aramaya çıkmışlar seni. Önce sokaklarda sonra doktorda. Ara sıra onlara katılıp köşe bucağa baktığında umutlanmışlar ama ellerin ne zaman boşlukta o sonsuz ipi çekmeye başlasa boşa giden emeklerine yanmışlar. Ama ipin ucu boş değil. İpin ucunda...

Hasibe Özdemir
İzmir

Duyuru

Kütüphanemiz kuruldu. Her türlü kitap yardımınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz.

Hacı Bektaş-ı Veli Kültür ve Tanıtma Derneği

Adres: Konak Mahallesi
Kocaçeşme Sokak No: 18
09200

Söke / Aydın

**Arkadaşlarımız
Pınar ile Faruk
evleniyorlar.
Diğer yastıkta da
onların kocamaları
dileğiyle ömür boyu
mutluluklar dileriz...**

Eylül 2004 • Ayda Bir Yayınları • İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • Yazı İşleri Müdürü: Hatice Üstündağ • Koordinatör: Ayhan Bozkurt
Haber Merkezi: Oylum Gölbaşı Çağan, Sinan Sülün, Yıldız Bilgin Bayazıt, Emrah Serbes, Mehmet Duru, Seray Şahiner, Seydi Şahin, Zeynep Mengi, Faruk Kaya
Grafik Tasarım: Serdar Karataş Dizgi: Cemal Vanlı • Genel Müdür: Orhan Açar • Satış Müdürü: Cüneyt Aydın • Halkla İlişkiler: Ali Haydar Akkaya • Trafiker: Mustafa Danacı
Adres: İstiklal Cad. Turhol Han. No:373 Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL Tel: 0212 293 32 77 - 78 • Fax: 0212 293 32 79 Yayıncı: PAK Basın Yayın
ISSN 1303 - 944X • Baskı: İllacat Matbaası (0212 880 40 75) • Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Yurtiçi: 1 yıllık 35 Milyon / 6 aylık 20 Milyon Avrupa: 1 yıllık 25 Euro / 6 aylık 15 Euro ABD ve Uzakdoğu: 1 yıllık 50 Dolar / 6 aylık 30 Dolar / Abonelik için İrtibat
Tel: 0212 293 32 77 / 3 hat Ali Haydar Akkaya Hesap No: PAK BASIN YAYIN LTD. ŞTİ. adına TL: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 1101003-2
EURO Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006501-1 / DOLAR Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006502-9

Metin Oktay

Ensesiyle bile top alır, baldırıyla, oyluğuyla, hatta bademciğiyle.

Metin Oktay adsızlığın büyük şiirini yaratarak büyük şiirini yaratarak en büyük ad oldu. Hiçbir büyük futbolcu bu kadar ekip adamı olamaz. Yaratıcı, büyük, kulübünün tarihinde çıkardığı bir beden zekâsını her an ayağının önünde bulan adam.

Metin Oktay en büyük futbolcu olarak aynı zamanda ikincildir de.

Sanırım başarısının anahtarı burda.

Galatasaray gerçekliğinin başlaması onun dönemine rastlıyor.

Galatasaray'da futbol gerçeği, Fenerbahçe'de ise Türkiye gerçeği ağır basar.

Metin Oktay'ın bir özelliği de hiçbir zaman şımarmamış olması.

O rolü yanında oynayan başka futbolculara bıraktı.

Metin'de bütün bu büyük futbolcuların yanında kendisini daha büyük gösteren bir şey var.

Nedir bu acaba? Teknik mi, beden gücü mü, sezgi mi? Bütün bunlar birleşmiş onda.

Ama aynı özellikleri başka futbolcularda kolayca seçiyoruz. Sanırım asıl niteliği, topla buluşması.

İcatçıdır bu konuda. Sevecendir. Şemsiyesini ne mi yaptı? Fenerbahçe'ye attığı çok ünlü bir gol vardır.

"Uçan manda" olarak anılan Özcan'ın beklediği kalenin ağlarını yırttı.

Ayıp olmasın diye ve rakip takırna bir cemile olarak, şemsiyesiyle örttü orayı.

Şemsiyenin bugün hâlâ orada olduğu söylenir.

.....
CEMAL SÜREYA